

Fii tare și curajos! – Studiu asupra cărții Iosua

Structura cărții

Cartea Iosua se poate ușor împărți în trei părți:

Partea 1: Capitolul 1-5

Traversarea Iordanului și intrarea în țară

Această primă parte descrie intrarea în țară prin traversarea Iordanului. Ea se încheie cu pregătirea poporului pentru luptele pe care ei le aveau de întâmpinat și apariția minunată a lui Hristos, a îngerului Domnului. Traversarea Iordanului ilustrează faptul că fiecare creștin născut din nou a murit și a înviat împreună cu Isus Hristos.

Partea a 2-a: Capitolele 6-12

Cucerirea țării de către armata lui Israel sub conducerea lui Iosua

Partea a doua începe cu cucerirea Ierihonului, care este un tablou a faptului că în ultimele zile Hristos va răsturna puterea răului. Biruința este desăvârșită și Israel vede toată țara înaintea lui. După aceea urmează biruința asupra cetății Ai și legământul cu gabaoniții. În felul acesta se confirmă căile lui Dumnezeu cu necredințioșia poporului. Această epocă din istoria poporului lui Dumnezeu este caracterizată prin energia credinței și se încheie cu enumerarea biruințelor precum și cu odihna după luptă.

Această parte a cărții se regăsește în Noul Testament în epistola către Efeseni: creștinii sunt văzuți ca popor al lui Dumnezeu și în chip spiritual ei se află deja în locurile cerești. Ei sunt solicitați ca prin credință să-și însușească ce le-a dăruit Dumnezeu în Hristos în ceea ce privește poziția lor. Totodată ei se află într-o luptă cu puterile spirituale ale răutății, care de asemenea se află în locurile cerești.

Partea a 3-a: capitolele 13-24

Împărțirea țării și luarea în posesiune a moștenirii lui Dumnezeu

Partea a treia a cărții se ocupă cu împărțirea țării între cele 12 seminții ale lui Israel (capitolele 13-19). O mare parte din țară rămâne încă să fie luată în posesiune. Râvnei de la început și primei energii a credinței îi urmează în general inactivitatea și slăbiciunea poporului – dacă facem abstracție de excepția excelentă a lui Caleb (Iosua 14,6-15). Însă Dumnezeu dăruiește poporului țara ca rezultat al biruințelor lor anterioare. Instaurarea cetăților de scăpare (capitolul 20), locuința leviților în mijlocul poporului (capitolul 21) și reîntoarcerea celor două seminții și jumătate în țara Galaadului încheie această parte (capitolul 22).

Cartea Iosua se încheie cu cuvintele personale de despărțire ale lui Iosua (capitolul 23) și ultimul mesaj al lui Dumnezeu adresat poporului Său (capitolul 24).

Fiecare perioadă de timp a Adunării aici pe pământ a fost caracterizată de energie a credinței și râvnă pentru Hristos. Însă după râvnă a urmat lipsa de activitate. Cu timpul părtășia cu Hristos a fost înlocuită de judecata de sine (acesta este înțelesul spiritual al cetății Ghilgal) prin tradiții și prescripții. Starea spirituală inițială a făcut loc decăderii. Dumnezeu întâmpină această evoluție cu disciplinare. În dreptate și har El are răspuns la fiecare situație alor Săi. Cartea Iosua dă fiecărui credincios învățătură, îmbărbătare și atenționare, care se pot aplica foarte bine la timpul nostru.

Capitolul 1

Indicațiile lui Dumnezeu cu privire la cucerirea țării

Iosua, conducătorul poporului (versetul 1)

Cartea Iosua începe cu cuvintele: «Și a fost așa: după moartea lui Moise ...» (Iosua 1,1). Prin aceasta se introduce o nouă perioadă în istoria poporului. Moise, cel care a eliberat pe poporul pământesc al lui Dumnezeu din Egipt, este un tablou al lui Hristos, Mântuitorul. Ca Mântuitor, prin moartea Sa El eliberează pe poporul ceresc al lui Dumnezeu de sub puterea lui satan și a lumii, a acestui sistem dictat de satan. Această eliberare este simbolizată prin evenimentul de la Marea Roșie.

Persoanele lui Moise (împărat în Ieșurun – Deuteronom 33,5), Aaron (marele preot) și Maria (profetesa) sunt simboluri ale surselor dumnezeiești de ajutor, pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziția poporului Său în timpul călătoriei prin pustie. În afară de aceasta prin Moise a fost dată Legea (Ioan 1,17). Acesta a fost de asemenea un motiv pentru care el nu a avut voie să ducă poporul în partea lui de moștenire, căci prin Lege nimeni nu poate fi mântuit. Misiunea introducerii poporului în țara Canaan a revenit lui Iosua. El este un tablou al lui Hristos înviat, șezând în locurile cerești, care ne introduce acolo unde se găsesc toate binecuvântările noastre spirituale în El.

Chiar de la începutul cărții Iosua Duhul lui Dumnezeu prezintă pe Iosua ca urmaș al lui Moise și conducător al poporului Israel. La sfârșitul slujirii sale, Moise a primit de la Dumnezeu în pustie misiunea să numească pe Iosua ca urmaș al lui: «Ia pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul, și pune-ți mâna peste el» (Numeri 27,18). Înaintea întregului popor și în prezența lui Eleazar, marele preot, Moise a încredințat lui Iosua autoritatea. El i-a cerut să fie tare și curajos (Deuteronom 31,7). O încurajare pe care Dumnezeu Însuși o repetă la începutul acestei cărți (Iosua 1,6.7.9). În cele din urmă Iosua a fost umplut cu Duhul înțelepciunii, căci Moise și-a pus mâinile peste el (Deuteronom 34,9).

Iosua avea aproximativ 80 de ani la moartea lui Moise. Lucrarea lui publică a durat aproximativ 30 de ani, când după aceea a murit la vârsta de 110 ani (Iosua 24,29). A fost nevoie de 40 de ani instruire divină în timpul călătoriei prin pustiu și ca slujitor al lui Moise înainte ca Dumnezeu să poată pune pe Iosua în fruntea poporului și să-l poată face mare în ochii poporului (Iosua 3,7; 4,14).

Însușirile țării făgăduite (versetele 2 și 3)

Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu adresate lui Iosua conțin patru indicații sau îndrumări:

- a) *Intrarea în țară*: pentru aceasta au trebuit să traverseze Iordanul: «și acum, ridică-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta» (versetul 2). Iordanul este un tablou al morții Domnului Isus și de identificarea credincioșilor cu El în moartea Sa. Singura posibilitate să putem savura deja acum binecuvântările date de Dumnezeu nouă constă în aceea că noi am murit cu Hristos.
- b) *Dumnezeu le-a dat țara*: țara Canaan aparținea lui Dumnezeu. El a făgăduit-o izraeliților ca posesiune a lor și voia acum să le-o dea. Poporul este subiectul harului lui Dumnezeu și primește gratis acest cadou (Isaia 55,1-3). Aceasta se poate direct transpune la credincioșii de astăzi. Și pe noi Dumnezeu prin har ne-a dăruit din belșug (Romani 3,24).
- c) *Țara trebuia cucerită*: cu toate că Dumnezeu le-a dat «țara Sa» (Ieremia 2,7), ea trebuia totuși cucerită: «Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi l-am dat vouă» (versetul 3). Pavel amintește în călătoria sa în Antiohia de acest fapt (Faptele Apostolilor 19,19). Înainte să fim în stare să savurăm binecuvântările dumnezeiești, trebuie mai întâi să ni le însușim practic. Aceasta este legat cu lupta împotriva puterilor spirituale ale răutății.
- d) *Țara făgăduită avea granițe*: țara era clar delimitată, fiecare din aceste granițe are un înțeles spiritual și arată un pericol special pentru credincios.

Granițele țării (versetul 4)

- a) Mai întâi pustia Țin și pustia Paran constituie *granița din sud* spre Egipt. Egiptul este un tablou al lumii în caracterul ei specific, al cărei stăpânitor este satan (Ioan 14,30).
 - b) *Granița de nord* o constituie Libanul: în spatele acestuia se află Fenicia, Tir și Sidon, care stăteau sub stăpânirea domnitorului din Tir. El este de asemenea un tablou al lui satan (Ezechiel 28,1-19). În acesta se reflectă lumea afacerilor și economiei. În harul Său Dumnezeu ne-a eliberat din Egipt. Acum El așteaptă de la noi să nu ne mai întoarcem în Egipt, în acest sistem fără Dumnezeu (Galateni 1,4; 6,14).
 - c) Râul cel mare, Eufrat, era în gândurile lui Dumnezeu *granița de răsărit* a luării în stăpânire a poporului lui Dumnezeu. Atât râul Eufrat cât și Tigru străbăteau Mesopotamia, țara de origine a lui Avraam (Ur în Caldeea) și câmpia Șinear. Acolo omul a dovedit la scurt timp după potop mândria lui și răzvrătirea lui împotriva lui Dumnezeu (Geneza 11,1-9). Acolo a fost clădită cetatea Babel, care este un tablou al decăderii spirituale (vezi Babilon, marea curvă; Apocalipsa 17,1-7).
- Până scurt timp înainte de guvernarea lui Solomon, poporul Israel nu s-a interesat niciodată de marele ținut cuprins între Iordan și Eufrat. Luarea în posesiune pe deplin a acestui ținut va avea loc abia în timpul Împărăției de o mie de ani. Atunci Domnul va dăruia poporului Său toată țara.
- d) *Granița de vest* o constituie Marea Mediterană. Marea vorbește despre popoarele răscolite precum și despre răutatea și murdăria lumii (Isaia 57,20).
 - e) Credinciosul poate adăuga la cele patru granițe pământești o a cincea graniță, care prin credință se deschide: cerul. Acolo el poate savura toate binecuvântările legate cu moștenirea cerească (1 Petru 1,4).

Dumnezeu îi îndreaptă ochii întotdeauna spre țara făgăduită de El, pentru ca să facă fericit pe poporul Său în ea (Deuteronom 11,11.12). Deci această țară roditoare era delimitată de

- o pustie mare, care vorbește despre uscăciune spirituală,
- un munte mare, care simbolizează bunăstarea aparentă,
- un fluviu, care este un tablou despre tăria lumii,
- o mare, care reprezintă frământarea lumii.

Dumnezeu a spus deja lui Avraam granițele (Geneza 15,18). Deci ele erau legate de făgăduințele necondiționate, care au fost date lui Avraam și urmașilor lui. Aceleași granițe au fost făcute cunoscut mai târziu lui Moise (Deuteronom 11,22-25), în acest caz însă ele erau legate de ascultare. Pentru Israel râul Eufrat era granița cea mai îndepărtată a *moștenirii*, însă ca *domiciliu* poporul posedă numai țara până la Iordan. În același fel și credinciosul are astăzi totul: lumea, viața și moartea, lucrurile de acum și cele viitoare (1 Corinteni 3,21.22). În viața actuală moartea Domnului Isus (Iordanul) desparte pe creștin în chip moral de lume. Numai în felul acesta cerul poate fi deja acum locul lui de odihnă. Însă când el va ajunge în glorie cu Domnul Isus, el va domni peste lume (1 Corinteni 6,2).

Îndrumările lui Dumnezeu pentru intrarea în țară (versetele 5-9)

Prima îndrumare a lui Dumnezeu dată lui Iosua și poporului lui era să traverseze Iordanul, ca să ia în stăpânire țara. Țara aparținea lui Dumnezeu: «pentru că voi sunteți străini și fără drept de cetățenie înaintea Mea» (Levitic 25,23). Ea era moștenirea lui Dumnezeu, pe care El voia s-o dea moștenire poporului Său: «Tu îi vei duce și îi vei sădi pe muntele moștenirii Tale» (Exod 15,17). Realmente poporul însuși era moștenirea lui Dumnezeu: «Căci partea Domnului este poporul Său, Iacov este partea Lui de moștenire» (Deuteronom 32,9).

Deci țara aparținea lui Dumnezeu, însă El a oferit poporului savurarea ei în măsura în care ei aveau energie să ia țara în posesiune: «Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi l-am dat vouă» (Iosua 1,3). Aceiași chemare a primit-o deja Avraam: «Ridică-te, cutreieră țara în lungul și în latul ei, pentru că ție ți-o voi da» (Geneza 13,17). Pentru noi creștinii este valabil același lucru. Noi suntem binecuvântați cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești în Hristos. Însă noi le putem savura numai în măsura în care noi ni le însușim prin credință.

Lui Iosua i se spune sub trei aspecte să fie tare și curajos:

- a) Versetul 6: Era intenția lui Dumnezeu să dea poporului Său țara, indiferent de puterea dușmanului, care încă avea țara sub autoritatea lui. Prin Hristos, care a înviat și acum stă la dreapta lui Dumnezeu, ne-au fost garantate toate făgăduințele. «Și Cel care ne-a făcut chiar pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a și dat arvuna Duhului» (2 Corinteni 5,5).
- b) Versetele 7 și 8: biruința le era garantată în măsura în care ei luau seama la Lege și la ceea ce era scris în ea. Dumnezeu ne face cunoscut gândurile Sale în Cuvântul Său. Crede Cuvântul lui Dumnezeu și subordonează-te Lui cu toată inima ta, atunci drumul tău va fi drept, biruitor și binecuvântat! «Nu te abate de la ea nici la dreapta nici la stânga» (Iosua 1,7). Este cărarea celor drepti (Proverbe 4,18). Pleacă-ți urechea la Cuvântul Său (Isaia 30,21), hrănește-te din acest Cuvânt și vei avea parte de bucurie în inima ta (Psalm 1,2; Ieremia 15,16). Exact acesta este secretul biruinței asupra lui satan, asupra lumii și a cărnii.
- c) Versetul 9: Al treilea îndemn dat lui Iosua se bazează pe făgăduința, că Dumnezeu va fi cu poporul Său: «Domnul Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge». Aceasta este o premisă importantă pentru fiecare bărbat al credinței și pentru fiecare femeie a credinței și amintește de făgăduința dată de Dumnezeu lui Iacov: «Iată, Eu sunt cu tine și te voi păzi oriunde vei merge»

(Geneza 28,15). Moise a rugat odinioară pe Domnul să nu părăsească poporul Israel, după ce acesta a făcut vițelul de aur: «Dacă nu merge fața Ta cu noi, nu ne sui de aici» (Exod 33,15).

Iosua este îndemnat *de trei ori* să fie tare și curajos (Iosua 1,6.7.9). Tot așa și creștinul, care se află într-o luptă spirituală în locurile cerești, îi sunt adresate trei îndemnuri de încurajare:

a) «Încolo, fraților, *fiți tari* în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului» (Efeseni 6,10.11). Puterea este în Domnul Isus. Tot în El s-a întărit și apostolul Pavel (Filipeni 4,13). Pentru Coloseni el s-a rugat, ca ei să fie întăriți «cu toată puterea, potrivit tăriei gloriei Sale» (Coloseni 1,11).

b) «Pentru aceasta, *luați* toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și, după ce veți fi învins toate, să stați în picioare» (Efeseni 6,13). Atâta timp cât Domnul nu este vizibil cu ochii trupești, noi suntem încurcați în această luptă.

c) «Stați deci în picioare având mijlocul încins cu adevărul» (Efeseni 6,14). Noi trebuie să îmbrăcăm armura lui Dumnezeu înainte de a lua parte la lupta cu puterile spirituale ale răutății din locurile cerești.

Pregătirile morale, care sunt prezentate aici, sunt toate de natură *interioară*: este vorba de credința din inimă.

Istoria lui Rahab, care urmează în capitolele următoare, arată apoi aspectul *exterior*: este credința care se arată prin fapte. Însă credința lăuntrică este întotdeauna înaintea activităților exterioare.

Porunca lui Iosua dată căpeteniilor poporului (versetele 10 și 11)

Îndemnul lui Dumnezeu fac ca Iosua să acționeze imediat. Prin intermediul căpeteniilor poporului a transmis poporului să se pregătească pentru traversarea Iordanului și prin aceasta pentru cucerirea țării. Un creștin, care se hrănește din Hristos și se supune Cuvântului lui Dumnezeu, are – fără să știe – o influență bună asupra altora.

Totodată nu trebuie făcut în grabă. Căpeteniile cer poporului, ca în *trei* zile să fie gata. Pentru noi este valabil, că energia noastră omenească este fără valoare, când este vorba ca în mod spiritual să traversezi râul morții și să învingi pe dușman în propria țară. Dacă coapsele noastre – care în Biblie sunt un simbol al stării noastre spirituale lăuntrice – sunt încinse cu adevărul și înainte de luptă am îmbrăcat toată armura lui Dumnezeu, atunci putem fi siguri de victorie.

«Trei zile» amintesc creștinului de moartea și învierea lui Hristos (Luca 9,22). Este semnul lui Iona (Matei 12,40) și fundamentul Evangheliei (1 Corinteni 15,3.4). La ieșirea din Egipt au trecut de asemenea trei zile de la mielul pascal și până la traversarea Mării Roșii, când a fost cântată cântarea eliberării. Aici deci, la sfârșitul celor trei zile, poporul a părăsit pustia Sitim și a parcurs ultima etapă a călătoriei prin pustie. Poporul, condus de Iosua și îndrumat de căpeteniile a fost chemat să urmeze chivotul, ca să traverseze Iordanul (Iosua 3,1-3).

Cele două seminții și jumătate (versetele 12-18)

Ultima parte a capitolului ne prezintă cazul trist dar totodată plin de învățătură al celor două seminții și jumătate. Ele s-au hotărât să locuiască de partea aceasta, deci în partea de răsărit a Iordanului.

Începutul istoriei lor ne este prezentat în cartea Numeri. Ei au constatat, că țara Iaezer și țara Galaadului erau un loc bun pentru vitele lor numeroase (Numeri 32,1). Din pricina aceasta au

venit la Moise cu rugămintea, să nu trebuiască să traverseze Iordanul. Era hotărârea lor fermă să se stabilească în câmpia Galaadului, pe partea de răsărit a Iordanului (Numeri 32,19). Împotrivirea justificată a lui Moise nu i-a putut face să renunțe la ce și-au propus.

Compromisul acceptat de Moise descopere cu regret prima ruptură în unitatea poporului: «noi înșine ne vom înarma în grabă și vom merge înaintea fiilor lui Israel». Obligația era ca toți oamenii de război din Ruben, Gad și jumătate din seminția lui Manase trebuiau să însoțească pe frații lor în luptă, ca să cucerească țara. Abia după aceea urmau să fie liberi să se reîntoarcă la familiile lor în Galaad (Numeri 32,20.21.27). Înțelegerea a fost făcută imediat cunoscut lui Eleazar și lui Iosua, pentru ca ea să fie respectată în momentul decisiv. Astfel Moise le-a dat posesiunea la locul alegerii lor.

Cele două seminții și jumătate sunt pentru noi un tablou al creștinilor însuflețiți pământește, ale căror gânduri și înclinații sunt spre cele văzute. Ei trăiesc pe Hristos numai în împrejurări pământești.

Cu toate acestea ei aveau dorințe bune și ele erau corecte. Aducerii aminte de înțelegerea lor cu Moise i-au adăugat chiar îndemnul pe care Dumnezeu Însuși l-a dat lui Iosua: «Numai, fii tare și curajos!» (Iosua 1,18).

Derularea în continuare a istoriei celor două seminții și jumătate face însă clar, că hotărârea lor nu a fost corespunzătoare gândurilor lui Dumnezeu. Când au vrut să însoțească pe frații lor la război (Iosua 4,13), s-au pregătit numai 40.000 de oameni. La numărătoarea din Numeri 26 a rezultat că ar fi trebuit să fie cel puțin 110.000 de bărbați de război.

Ridicarea unui altar în capitolul 22 a fost deja prima ocazie în care au ieșit la iveală astfel de neînțelegeri și de greutate. Mai târziu cele două seminții nu au mai reacționat deloc, când Barac și Debora au chemat la luptă împotriva dușmanilor poporului (Judecători 5,15-17).

Atunci Ruben, Gad și jumătate din seminția lui Manase au fost primii care au căzut în mâinile dușmanilor: «Știți că Ramot-Galaadul este al nostru, iar noi tăcem și nu-l luăm din mâna împăratului Siriei?» (1 Împărați 22,3).

Mai trist este că ei au fost primii care prin mâna lui Dumnezeu au fost duși în captivitate: «Și Dumnezeul lui Israel a trezit duhul lui Pul, împăratul Asiriei, și duhul lui Tilgat-Pilneser, împăratul Asiriei; și el a deportat pe rubeniți și pe gadiți și jumătate din seminția lui Manase și i-a dus la Halah, și la Habor, și la Hara, și la râul Gozan, până în ziua aceasta» (1 Cronici 5,26).

Alegerea celor două seminții și jumătate are asemănări cu hotărârea lui Lot. Acesta reprezintă un credincios, care iubește *lumea*, în timp ce cele două seminții și jumătate sunt un tablou al acelor a căror întreagă gândire se învârtă în jurul *pământului*. Ambii au fost orbiți de același loc, care – desigur numai după aparențe – se asemana cu grădina Domnului (Geneza 13,10). Hotărârea lor a avut ca urmare roade amare.

Adevărata patrie a unui credincios este țara însăși, care se află în partea de vest a Iordanului. Iordanul este un tablou al morții și învierii Domnului Isus. Ambele realități le aplică Duhul lui Dumnezeu la sufletul unui creștin. Cine practică, să fi mort și înviat împreună cu Hristos, acela trăiește «în țară».

Capitolul 2

Rahab și iscoadele

Introducere (versetele 1-7)

Înainte ca Iosua să înceapă cucerirea țării, el a trimis în taină două iscode să spioneze țara și Ierihonul, prima cetate întărită. Era cetatea palmierilor situată în valea Iordanului (Deuteronom 34,3), o grădină a plăcerilor lumii.

În Ierihon și în toată țara Canaan locuiau oameni care stăteau sub blestem ca dușmani ai lui Dumnezeu. Dar harul nemărginit al lui Dumnezeu va trebui să scoată pe Rahab din Ierihon, ca să scape de la moarte și să adauge poporului ales. Ea primește chiar un loc în cartea genealogiei lui Mesia (Matei 1). Rahab era ca o floare plâpândă, captivă în mocirla păcatului, care sub razele harului trebuia adusă să înflorească.

Vestirea judecăților asupra națiunilor (versetele 8-11)

Știrile referitoare la victoriile izraeliților ajunseseră deja la urechile canaaniților. Sihon, împăratul amoriților, și Og, împăratul din Basa, împreună cu oștirile lor au fost complet nimiciți la întâlnirea cu poporul Israel (Deuteronom 2,32-34; 3,1-10). Aceste știri au umplut pe canaaniți de frică și teamă: «Am auzit și ni s-a înmuiat inima» (Iosua 2,11). Trecerea prin Iordan va mări și mai mult frica lor: «li s-a muiat inima și și-au pierdut curajul» (Iosua 5,1).

Anunțarea judecăților produce frică la lume. Însă în loc să se întoarcă la Dumnezeu, deseori leapădă pe oamenii care le vestesc judecata. Oamenii își vor da sufletul de groază în zilele judecății viitoare (Luca 21,26), însă totodată vor omorî pe cei doi martori. Ei se vor bucura că acești proroci nu îi vor mai deranja (Apocalipsa 11,7.10). Împăratul din Ierihon a încercat de asemenea să se debaraseze de cele două iscode. După aceea s-a împietrit în păcatele sale și a dat ordin să se închidă porțile cetății, ca să se împotrivescă la maxim judecății (Iosua 6,1). Ce diferență clară față de Ninive și împăratul ei, care la predica lui Iona s-au căit!

Credința lui Rahab (versetele 9-13)

În opoziție cu aceasta, biruințele izraeliților au avut un cu totul alt efect asupra credinței lui Rahab:

- Pe de o parte ea a recunoscut intenția lui Dumnezeu: «Știu că Domnul v-a dat țara» (Versetul 9).
- Ea a adus pe acest Dumnezeu în legătură cu poporul Israel: «Pentru că Domnul Dumnezeul vostru, El este Dumnezeu sus, în ceruri, și jos, pe pământ» (Versetul 11).
- De aceea ea a întâmpinat iscoadele cu bunăvoință, fără să ia în seamă pericolul în care ea s-a adus prin trădarea de țară. Ea a ascuns iscoadele și apoi le-a făcut posibilă fuga peste zidurile cetății. Credința ei s-a arătat prin aceea, că ea a primit «pe spioni cu pace» (Evrei 11,31).
- În cele din urmă teama de Domnul a lucrat în inima ei. Această teamă este începutul înțelepciunii (Psalm 111,10). Această teamă a trezit în ea dorința să caute salvare pentru

sine și familia ei: «Și acum, vă rog, jurați-mi pe Domnul ... că ne veți salva sufletele de la moarte» (versetele 12.13).

Mijloacele folosite aici de Rahab – minciuna și înșelătoria (versetele 4-7) – sunt în armonie cu viața ei de mai înainte. Un creștin, care a fost luminat prin Duhul Sfânt, în nici o împrejurare nu se va folosi de astfel de mijloace, căci în ochii lui Dumnezeu scopul nu sfințește niciodată mijloacele!

Mijlocul pentru salvare (versetele 14-20)

Mijlocul pentru salvare, care a fost dat de iscoade lui Rahab, este așa de simplu, că lumea privește cu dispreț la el. Ea trebuia să lege la fereastră o funie de fir stacojiu, să rămână în domeniul de protecție al casei și să țină ascunsă această chestiune. Firul stacojiu vorbește de sângele lui Hristos. Și sângele mielului pascal, care a protejat pe izraeliți de moartea întâilor născuți, arată tot spre sângele lui Hristos (Exod 12,13).

Pentru Rahab nu a rămas nimic altceva de făcut, decât să creadă promisiunea iscoadelor. Ea nu a așteptat cotoșirea Ierihonului, ca apoi să pună funia de fir stacojiu la fereastră: de îndată ce iscoadele au plecat de la ea, ea a legat funia stacojie la fereastră (versetul 21).

Faptele în care se arată credința (versetul 21)

Credința lui Rahab s-a arătat prin comportarea ei față de iscoade. Credința i-a dat un loc în «marele nor de martori», care ne sunt prezentați în epistola către Evrei (Evrei 11,31). Ea se diferențiază acolo de mulțimea celor necredincioși.

În epistola lui Iacov capitolul 2, Rahab este numită împreună cu Avraam, ca să arate oamenilor valoarea faptelor credinței. În ochii lumii Avraam este un ucigaș, deoarece el a jertfit pe fiul lui Isaac. Și Rahab este o trădătoare a poporului ei, prin aceea că a primit pe spioni și i-a lăsat să plece pe un alt drum. Dar la amândoi autenticitatea credinței s-a revelat prin fapte.

Viața lui Rahab

Istoria lui Rahab nu se termină aici. Prin ascultarea ei de indicațiile care îi asigurau salvarea, ea și familia ei au fost cruțați de judecată tocmai prin cele două iscoade, pe care ea le-a ascuns (Iosua 6,22-25). Rahab a fost pentru început lăsată în afara taberei lui Israel. Dar a fost dorința ei, să locuiască acolo unde o atrăgea inima ei: în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Aceeași dorință o găsim mai târziu la Rut (Rut 1,16).

Rahab a devenit soția lui Salmon și a născut pe Boaz. Numele ei se regăsește în genealogia lui Mesia, o onoare care, făcând excepție de Maria, mama Domnului, au primit-o patru femei: Tamar, Rahab, Rut și Batșeba. Caracterizate de dispreț și rușine prin originea și stilul de viață, ele au fost formate de harul lui Dumnezeu ca vase ale îndurării, pregătite pentru slava Sa.

Credința lui Rahab este de aceea remarcabilă, pentru că ea s-a identificat cu poporul Israel înainte ca acesta să fi obținut vreo victorie în Canaan. Și tâlharul de pe cruce a avut această înțelegere spirituală, atunci când în Salvatorul disprețuit a descoperit gloria Împărăției Sale (Luca 23,42).

Întoarcerea celor două iscoade (versetele 22-24)

Evenimentul se încheie cu relatarea celor două iscoade, care l-au asigurat pe Iosua, că Domnul a dat țara în mâna lui Israel. Ce diferență în comparație cu întoarcerea celor douăsprezece iscoade, din care atunci făcea parte și Iosua (Numeri 14,6), care cu 40 de ani în urmă au spionat țara. Poporul a învățat o lecție importantă.

Capitolul 3

Trecerea prin Iordan

Înțelesul spiritual al *Paștelui, al Mării Roșii și al Iordanului*

Iordanul era pentru Israel despărțirea între pustie și țara făgăduită. Ca să înțelegem înțelesul spiritual al Iordanului este oportun să studiem istoria lui Israel ca model pentru noi (1 Corinteni 10,11).

Intenția lui Dumnezeu era să scoată poporul Israel din sclavia din Egipt și să-l ducă în țara pe care El voia să le-o dea ca moștenire. În istoria lui Israel au fost necesari trei pași ca să obțină acest țel divin: paștele, trecerea prin Marea Roșie și trecerea prin Iordan.

Toate cele trei evenimente vorbesc despre moartea lui Hristos și arată urmările care rezultă din aceasta în trei aspecte diferite, care se completează unul pe celălalt.

Paștele

Aici Dumnezeu Se arată ca Judecător: «Eu voi trece prin țara Egiptului în noaptea aceasta și voi lovi pe orice întâi-născut din țara Egiptului» (Exod 12,12). Mielul pascal ca jertfă de sânge corespunde cerințelor judecății dumnezeiești. Mielul, un simbol al lui Hristos, Mielul lui Dumnezeu, trebuia tăiat între cele două seri. Carnea friptă pe foc a fost mâncată de izraeliți cu azimă și ierburi amare (Exod 12,8).

Sângele mielului este un simbol al sângelui prețios al lui Hristos (1 Petru 1,19). El trebuia uns pe amândoi ușorii ușii și pe pragul de sus. Cuvântul «paște» înseamnă „a trece pe lângă” (Exod 12,13). Când Domnul a făcut noaptea judecata întâilor-născuți ai Egiptului, El a văzut sângele la casele izraeliților și a trecut pe lângă ele. El i-a cruțat de judecată.

Deci paștele este un simbol al morții lui Hristos, unde El a fost Locțiitorul nostru în judecata lui Dumnezeu. Mai târziu sărbătoarea paștelui a fost o amintire despre eliberarea din Egipt, care s-a încheiat cu trecerea prin Marea Roșie.

Marea Roșie

Poporul a scăpat de judecarea celor întâi-născuți, dar se afla încă în Egipt, amenințați de faraon și armata lui. Dumnezeu S-a arătat aici ca Eliberator: «stați pe loc și veți vedea salvarea Domnului, pe care o va lucra astăzi pentru voi» (Exod 14,13).

Deci Marea Roșie este un simbol al morții lui Hristos, prin care El ne smulge de sub puterea lui satan. «Ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor» (Evrei 2,14.15). Prin trecerea prin Marea Roșie poporul a fost eliberat și salvat. În felul acesta Marea Roșie este și un simbol al salvării: «Prin bunătatea Ta ai condus poporul pe care l-ai salvat, l-ai călăuzit prin puterea Ta spre locuința Ta cea sfântă» (Exod 15,13).

Cu toate că Israel se afla acum în pustie, din clipa aceasta Dumnezeu îl vedea ajuns în țara făgăduinței. Necredința poporului, despre care se relatează detaliat în cartea Numeri și retroactiv la începutul cărții Deuteronom, nu a schimbat cu nimic planul lui Dumnezeu pentru poporul Său (Deuteronom 1,2). Numai călătoria prin pustie, care în mod normal trebuia să dureze 11 zile, a devenit o încercare de 38 de ani.

Căile lui Dumnezeu s-au adaptat aici la comportarea poporului, dar *planul* lui Dumnezeu nu s-a schimbat din cauza eșuării poporului.

Iordanul

Pentru ca poporul să poată intra în Canaan, el a trebuit să treacă Iordanul, ca ultim obstacol. El era un fluviu de neînving, căci «Iordanul se revarsă peste malurile sale în toate zilele secerișului» (Iosua 3,15).

Și Iordanul este un simbol al morții lui Hristos. Aici credinciosul este făcut una cu Hristos în moartea Sa, pentru ca - eliberat de toate – să fie făcut capabil să savureze tot ce ne-a dăruit Dumnezeu în Domnul Isus. La paște credinciosul poate spune cu recunoștință: «Hristos a murit pentru noi» (Romani 5,8). La Marea Roșie el știe: «Am murit împreună cu Hristos» (Romani 6,8). La Iordan el spune în cele din urmă: El «ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus» (Efeseni 2,6).

Aplicarea spirituală pentru creștin

Este important să se înțeleagă diferența dintre poziția lui Israel, poporul pământesc al lui Dumnezeu, și poziția noastră, poporul ceresc al lui Dumnezeu. Israel a trăit succesiv cele trei etape ale salvării lui. Salvarea din

- Judecata lui Dumnezeu prin paște,
- Sclavia și puterea dușmanului, prin aceea că a trecut prin Marea Roșie,
- Din rușinea Egiptului și urmele lumii, prin aceea că a trecut prin Iordan.

Realmente numai doi bărbați, Iosua și Caleb, au trăit aceste trei etape. Toți bărbații și toate femeile peste 18 ani, care au ieșit din Egipt au pierit în pustie din cauza necredincioșiei lor. Ei au fost înlocuiți de o generație nouă, care a intrat în țară (1 Corinteni 10,5; Evrei 3,16-18).

În opoziție cu Israel, credinciosul trăiește înțelesul spiritual al celor trei etape în viața lui pe pământ. Când sufletul lui este chinat lăuntric prin gândul la judecata dreaptă a lui Dumnezeu și el recunoaște înrobirea lui sub puterea lui satan, el găsește în Hristos (Mielul lui Dumnezeu) și în moartea Sa (prezentată prin Marea Roșie) fundamentul mântuirii și salvării lui.

Experiențele zilnice ale unui creștin, care încep după nașterea lui din nou, se pot compara cu călătoria prin pustie a poporului Israel.

Dar Dumnezeu dorește totodată ca noi de la început prin credință să înțelegem valoarea morții Domnului cu privire la binecuvântările spirituale din locurile cerești. Atunci noi putem în sens spiritual să intrăm în locurile cerești și acolo să savurăm binecuvântările care le posedăm în Hristos. Pentru aceasta este necesar să realizăm, că noi am murit împreună cu Hristos, și aceasta ne este prezentat simbolic prin trecerea prin Iordan. Numai așa ne putem bucura de ceea ce ne dă harul lui Dumnezeu. Aceste adevăruri se confirmă în continuare pe parcursul cărții Iosua, când poporul Israel a primit o hrană nouă. În pustie Dumnezeu le-a dat mana. După ce au trecut prin Iordan ei au mâncat din recolta țării (Iosua 5,12). Această mâncare este pentru noi un simbol al lui Hristos glorificat.

Rezumând se poate spune, că Dumnezeu ne-a împăcat cu Sine și ne-a iertat (paștele). El ne-a adus la viață împreună cu Hristos (Marea Roșie) și ne-a înviat (Iordan) împreună cu Hristos și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos (intrarea în țară) (Efeseni 2,5.6). Prin credință noi putem deja acum să fim acolo în sens spiritual, în timp ce noi trăim încă pe pământ. În același timp așteptăm toată plinătatea gloriei odată cu revenirea lui Hristos.

Unitatea morală a învățaturii

Deci Scriptura diferențiază clar cele trei etape ale eliberării depline a poporului. Însă niciodată ea nu desparte aceste trei puncte unul de altul, deoarece este vorba de trei aspecte ale uneia și aceleiași lucrări de salvare.

Noaptea de paște trebuia sărbătorită de toți copiii lui Israel și de urmașii lor (Exod 12,14; 13,8.14). Era aducerea aminte atât de paște cât și de ieșirea din Egipt (Exod 12,42). Căci paștele și trecerea prin Marea Roșie sunt legate una de alta.

Pe de altă parte trecerea prin Marea Roșie și trecerea prin Iordan, cu toate că sunt despărțite prin pustie, aparțin împreună. Aceasta o arată Duhul Sfânt clar în doi psalmi: «El a prefăcut marea în uscat; au trecut fluviul cu piciorul» (Psalm 66,6). «Marea a văzut și a fugit, Iordanul s-a întors înapoi. ... Ce ai tu, mare, de fugi? Tu, Iordanule, de te întorci înapoi?» (Psalm 114,3.5).

Învățăturile date poporului (versetele 1-13)

Sitim a fost ultimul loc de poposire al lui Israel în pustie. Acolo s-au întors iscoadele înapoi la Iosua, după ce și-au îndeplinit misiunea (Iosua 2,1.23). Numele acestui loc înseamnă salcâm și amintește de lemnul din care era făcut chivotul. Poporul a părăsit deci Sitim și a mers la Iordan, ca acolo să petreacă noaptea. A așteptat trei zile la Iordan, înainte să primească alte îndrumări de la căpetenii. Aceste trei zile ne amintesc de moartea și învierea lui Hristos.

Drumul lui Israel prin Iordan a fost marcat de chivot. În timpul călătoriei prin pustie poporul a fost însoțit de nor (un simbol al prezenței lui Dumnezeu) și de chivot (un tablou al lui Hristos și al lucrării Sale). Chivotul a mers înaintea poporului Israel, ca să le găsească un loc de odihnă (Numeri 10,33-36). Aici el a creat poporului un drum prin apele adânci ale judecății (prin Iordan). În această întâmplare chivotul arată simbolic – prin cele patru denumiri diferite ale lui – pe Isus Hristos privit din patru direcții, așa cum este El prezentat în cele patru evanghelii.

Poporul trebuia să urmeze chivotul purtat de preoți, la o distanță de 2000 de coți, ceea ce înseamnă ceva mai mult de o mie de metri. Cine putea să-L urmeze pe Cel care singur S-a sculat, ca în locul nostru să întâmpine judecata și moartea? Deja în grădina Ghetsimani ucenicii au fost la o aruncătură de piatră departe de El, Cel care în întristarea Sa a simțit groaza morții în suflet

(Luca 22,41). Prin trecerea chivotului prin Iordan s-a deschis un drum nou, necunoscut. Dar credința îl vedea deja:

- Mai întâi acest drum pretindea despărțirea de rău: «Sfințiți-vă» (versetul 5). Crucea lui Hristos reprezintă pentru creștin granița față de lume, față de carne (fire) și față de moarte (Galateni 6,14).
- Apoi Dumnezeu va face minuni prin trecerea Iordanului (versetul 5). Minunile făcute de Dumnezeu au fost cântate deja în cântarea de eliberare după trecerea prin Marea Roșie (Exod 15,11). Dumnezeu «a lăsat o aducere aminte a lucrărilor Sale minunate» (Psalm 111,4).
- Această lucrare a revelat și prezența unui Dumnezeu viu în mijlocul poporului Său (versetul 10).
- În cele din urmă, această faptă puternică a lui Dumnezeu le-a dat asigurarea că El va alunga pe cele șapte națiuni din Canaan (pe canaaniți, pe hetiți, pe heviți, pe fereziți, pe ghirgaziți, pe amoriți și pe iebusiți), ca să dea lui Israel țara ca moștenire (versetul 10; Iosua 24,11; Deuteronom 7,1). Aceste națiuni sunt amintite în vorbirea apostolului Pavel în Antiohia în Pisidia (Faptele Apostolilor 13,19).

Trecerea prin Iordan (versetele 14.17)

Trecerea a avut loc în timpul recoltării orzului, când din cauza topirilor de zăpadă Iordanul se revărsa peste malurile sale. Poate să fie un indiciu mai clar cu privire la apele judecății, în care a ajuns Domnul nostru? «Un adânc cheamă un alt adânc, la vuietul căderilor Tale de apă; toate valurile tale și talazurile tale au trecut peste mine» (Psalm 42,8).

Când picioarele preoților, care duceau chivotul, «s-au afundat în marginea apei», apele care veneau de sus s-au oprit și au format un dig la cetatea Adam (versetul 16). Această cetate, care este amintită numai aici, poartă numele acelui om prin care păcatul și moartea au venit în lume (Romani 5,12). Dar Hristos (chivotul) prin moartea Sa ne-a dăruit viața veșnică.

Apele din aval se îndreptau spre Marea Moartă, pentru ca izraeliții să poată trece Iordanul ca pe uscat (versetul 17). Puterea morții a fost înfrântă atât în ceea ce privește izvorul ei cât și raza ei de acțiune, și anume prin puterea de nebirit a lui Dumnezeu, care a acționat în favoarea poporului Său. Intrarea în țară – un tablou despre locurile cerești – este liberă din momentul morții, învierii și glorificării lui Hristos – dar numai *în* Hristos.

Trecerea prin Marea Roșie a avut loc noaptea. Poporul a trecut printre două ziduri de apă (Exod 14,22). În prezența simțită a morții și urmărit de dușman, poporul nu a avut pentru moment nici o privire pentru salvarea lucrată de Dumnezeu. Însă de partea cealaltă a morții biruința a fost sărbătorită într-o cântare plină de bucurie.

În opoziție cu aceasta, trecerea Iordanului a avut loc ziua și cu o conștiință profundă de minunea lucrată de Dumnezeu. Moartea și judecata, în ceea ce privește înțelesul spiritual, nu stau aici pe prim plan. Privirea credinței se îndreaptă spre chivot, aceasta înseamnă spre Hristos, care a îndurat pentru noi judecata și a suferit moartea. De aceea aici citim despre cunoștință și liniște, care alcătuiesc solemnitatea momentului.

Dumnezeu este numit «Domnul întregului pământ» (versetele 11.13): «Dumnezeul Preaînalt, Stăpânul cerurilor și al pământului» (Geneza 14,19) aduce poporul în țara posesiunii Lui.

În timpul nostru Israel a fost pus deoparte din cauza necredincioșiei lui. Dumnezeu poartă titlul de «Dumnezeul cerului» (Daniel 2,37). Ca Împărat lepădat, Hristos nu se folosește de drepturile Lui, despre care a vorbit ucenicilor Săi după învierea Sa: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ» (Matei 28,18).

În zilele viitoare națiunile vor inunda pe Israel cu un fluviu de strâmtorări, despre care Iordanul care se revarsă este un tablou îngrozitor. Deja în moartea Sa Hristos S-a făcut una cu suferințele viitoare ale poporului Său pământesc: «În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat și Îngerul dinaintea feței Lui i-a salvat» (Isaia 63,9). În această privință El va fi totodată siguranță și eliberare pentru poporul Său pământesc. El va lua în mâna Sa judecata lui Israel și va face judecata pe care Dumnezeu I-a încredințat-o ca Fiu al Omului (Faptele Apostolilor 17,31).

Capitolul 4

Douăsprezece pietre în Ghilgal și douăsprezece pietre în Iordan

Două mărturii clare vestesc trecerea minunată prin Iordan:

- Mai întâi sunt luate douăsprezece pietre din mijlocul Iordanului, din locul unde preoții au stat cu picioarele lor (versetul 3); ele trebuiau așezate ca semn în primul loc de poposire al copiilor lui Israel în țară, acesta era în Ghilgal (versetele 19-24).
- În același timp în mijlocul Iordanului au fost așezate douăsprezece pietre (versetul 9), ca să fie acoperite de apele care vor reveni.

Cele douăsprezece pietre luate din Iordan (versetele 1-8)

Pietrele luate din Iordan și așezate în Ghilgal erau mărturie și semne pentru generațiile viitoare. Numărul «doisprezece» era corespunzător celor douăsprezece seminții ale copiilor lui Israel (versetul 5) și scotea în evidență unitatea poporului. Pe masa din sfântul locaș erau de asemenea *douăsprezece* pâini, ca să amintească de unitate. Adunarea (Biserica) are o parte mult mai frumoasă: acolo este numai *o singură* pâine, care de asemenea este un simbol al unității. Adunarea este trupul lui Hristos: «Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup» (1 Corinteni 10,17). Pâinea ne amintește totodată de moartea Domnului Isus și de trupul Său, care a fost dat pentru noi.

Pietrele mărturisesc simbolic despre faptul că credincioșii mai înainte erau morți în păcatele și fărădelegile lor, dar acum au fost aduși la viață împreună cu Hristos. Dumnezeu «ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus». El a făcut această lucrare «ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus» (Efeseni 2,5-7).

În continuare, cele douăsprezece pietre luate din Iordan ne arată clar, că din punctul de vedere al lui Dumnezeu întreg poporul a trecut prin Iordan, cu toate că două seminții și jumătate s-au întors după aceea înapoi. Poporul ceresc al lui Dumnezeu este un trup în Hristos. Această unitate ne este prezentată în epistola către Efeseni, legată

- cu învierea lui Hristos (Efeseni 1,19,20),
- cu sângele Său (Efeseni 2,13) și

- cu Duhul Sfânt (Efeseni 2,18; 4,4)

Aceste pietre luate din Iordan și așezate în țară ne învață că noi am înviat cu Hristos.

Cele douăsprezece pietre în Iordan (versetele 9-11)

O a doua mărturie vorbește inimilor noastre: douăsprezece pietre au fost așezate în Iordan, «în locul unde stătuseră picioarele preoților care purtau chivotul legământului» (versetul 9). Această a doua grupă de douăsprezece pietre ne arată, că noi am murit împreună cu Hristos. Toți răscumpărații, care au fost aduși la viață și înviați împreună cu Hristos, sunt făcuți una cu Hristos și în moarte.

Adevărul despre unirea credincioșilor cu Hristos în moartea Sa se găsește de mai multe ori în Scriptură:

- La primul Paște în Egipt fiecare Israelit a mâncat dintr-un miel fript pe foc. Prin aceasta el s-a făcut una cu jertfa, al cărei sânge l-a protejat de judecată.
- Când preoții aduceau jertfa de pace, din jertfă mânca și cel care aducea jertfa. În felul acesta el avea părtășie cu altarul și se făcea una cu jertfa de un miros plăcut.
- La jertfa pentru păcat, care era arsă în afara taberei, cel vinovat (simbolic fiecare dintre noi în starea dinaintea întoarcerii la Dumnezeu) își punea mâinile pe jertfă. Prin aceasta el se identifica cu jertfa.

Înțelesul spiritual al Iordanului pentru noi este prezentat prin învățătura apostolului Pavel: «Înmormântați împreună cu El în botez, în care ați și fost înviați împreună cu El, prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți» (Coloseni 2,12). Practicarea acestui adevăr duce la un stil de viață sfânt, condamnând orice efect al păcatului în noi (Coloseni 3,5-11). Prin aceasta rezultă puncte comune cu circumcizia din capitoul 5.

Aceste două tablouri ale celor douăsprezece pietre arată credinței puterea lui Dumnezeu, care a înviat pe Hristos dintre morți, precum și locul credincioșilor dincolo de moarte, prefigurat în intrarea în țara Canaan. Cel mântuit are pe Hristos ca speranță: «Hristos în voi, nădejdea slavei» (Coloseni 1,27). Credinciosul posedă și viața lui Hristos: «Viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu» (Coloseni 3,3). Pentru credincios Hristos este totul (ca subiect al inimii lui) și în toate (ca putere a vieții) (Coloseni 3,11).

Soldații celor două seminții și jumătate (versetele 12-13)

Conform dispoziției lui Moise (Numeri 32,27), care a fost confirmată încă o dată de Iosua (Iosua 1,16), soldații celor două seminții și jumătate au trecut împreună cu frații lor Iordanul, ca să-i ajute în luptă. Cu toată promisiunea dată, din 110.000 sau înrolat la luptă numai 40.000. Cu regret și astăzi este tot așa, că interesele pentru lucrurile pământești răpesc credincioșilor energia spirituală, ca să câștige lucrurile cerești.

Iosua este înălțat în ochii lui Israel (versetul 14)

Dumnezeu a spus lui Iosua deja înainte de trecerea prin Iordan, că El îl va face mare în ochii poporului Israel (Iosua 3,7). Aceasta a făcut-o El acum, când chivotul legământului a ieșit din Iordan. Hristos, adevăratul Iosua, a fost glorificat de Tatăl Său: «Mare este gloria Lui în

mântuirea Ta; L-ai îmbrăcat cu strălucire și măreție» (Psalm 21.5). Această glorie I-a fost dată după înfăptuirea lucrării la cruce. Dumnezeu «L-a înviat dintre morți și I-a dat glorie» (1 Petru 1,21).

Chivotul legământului părăsește Iordanul (versetele 15-18)

După ce tot poporul a trecut prin Iordan, chivotul legământului a fost scos din Iordan. El a venit primul și singurul în Iordan (Iosua 3,14) și a fost ultimul care a părăsit apele judecății și morții (Iosua 3,17). Hristos este atât «Cel dintâi și Cel din urmă» (Apocalipsa 1,17) cât și «Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul» (Apocalipsa 21,6).

Ghilgal, primul loc de poposire al taberei în țară (versetul 19)

Poporul se afla acum în Ghilgal în țara făgăduită, de partea cealaltă a Iordanului, care și-a reluat cursul obișnuit. Dumnezeu voia să pregătească poporul pentru luptă, înainte ca El să-l ducă la cucerire și luarea reală în posesiune a părții de moștenire.

Aducerea aminte de traversarea Iordanului (versetele 20-24)

Cele douăsprezece pietre, care au fost așezate în Iordan, au fost acoperite când apele Iordanului s-au reîntors la locul lor, «și s-au revărsat peste toate malurile sale, ca mai înainte» (versetul 18). În opoziție cu acestea, pietrele din Ghilgal erau martori vizibili ai trecerii prin Iordan pentru generațiile viitoare.

Pietrele din fluviu amintesc credincioșilor de lucrarea lăuntrică a lui Dumnezeu, care are loc față de suflet, fără ca ea să poată fi văzută din afară. Tot așa amintesc Adunării cât a suferit Hristos pentru ea, prin aceea că El a murit. Lumea nu L-a cunoscut pe Hristos, L-a pierdut ca Salvator și mai târziu Îl va cunoaște numai ca Judecător. Dar Adunarea, care este într-adevăr în lume, dar nu este din lume, se reîntoarce la fluviul morții, ca să privească pe Domnul ei și să-și amintească de El și de lucrarea Lui, «cum Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea» (Efeseni 5,25).

Capitolul 5

Pregătirea poporului pentru cucerirea țării

Acum ne sunt prezentate trei izvoare importante de ajutor, de care avem nevoie, ca să biruim pe dușmani și începând de acum cu ajutorul credinței să locuim în cer:

- Versetele 2-9: dezbrăcarea de trupul cărnii (acesta este înțelesul spiritual al circumciziei din Ghilgal)
- Versetele 10-12: să te hrănești din Hristos din cer (despre aceasta vorbește recolta țării)
- Versetele 13-15: să te așezi sub domnia lui Hristos (simbolizată prin respectul acordat de Iosua Căpeteniei oștirii Domnului).

Ghilgal și circumcizia (versetele 2-9)

După ce poporul a trecut Iordanul, el trebuia mai întâi să fie pregătit pentru luptă, înainte de a putea începe cucerirea țării. Această pregătire a avut loc în Ghilgal, locul circumciziei. Ghilgal era pe de o parte punctul de plecare și pe de altă parte punctul de strângere al poporului, ca de acolo să înceapă lupta împotriva dușmanilor și să înainteze (Iosua 10,15.43).

Însemnătatea circumciziei

Înțelesul spiritual al circumciziei ne este explicat de Coloseni 2,11-12: «În care ați și fost circumciși cu o circumcizie nefăcută de mână, în dezbrăcarea trupului cărnii, în circumcizia lui Hristos; fiind înmormântați împreună cu El în botez, în care ați și fost înviați împreună cu El». Carnea a fost condamnată la cruce în moartea Domnului Isus. Acesta este înțelesul «circumciziei în Hristos». La întoarcerea noastră la Dumnezeu a fost aplicată această sentință a morții la noi. Prin botez exprimăm, că noi vrem acum să practicăm acest fapt: noi am murit împreună cu Hristos și de aceea nu mai reacționăm la dorințele cărnii.

Circumcizia după trecerea pustiei

Circumcizia poporului nu a avut loc în pustie (versetele 4-7) – pentru credincios un tablou despre lume după întoarcerea lui la Dumnezeu. Circumcizia nu este amintită în epistolele care privesc pe credincios ca aflându-se încă „în lume” (Romani, Evrei și 1 Petru).

Deci noi trebuie mai întâi să înțelegem crezând, că suntem una cu Hristos în moartea Sa (Iordan). După aceea trebuie să realizăm practic faptul că noi am fost așezați în El în locurile cerești (Efeseni 2,6). Așa putem înțelege puterea circumciziei lui Hristos, care ne-a eliberat din sclavia păcatului și de natura noastră veche descendentă din Adam. Această circumcizie a avut loc în Ghilgal. Ghilgal înseamnă prăvălire: «Astăzi am îndepărtat disprețul Egiptului de peste voi» (versetul 9).

Cuțitele de piatră

Carnea nu poate fi condamnată de carne. Iosua a trebuit să-și facă cuțite din piatră, ca să circumcidă pe copiii lui Israel (versetul 2). Pentru aceasta nu putea folosi nici o unealtă făcută de om – de exemplu din metal. Ieșirea din lume nu ne eliberează de obligația de a ne ține morți față de păcat. Principiul călugărilor constă în a se izola de lume, ca astfel să scape de ispitele lumii, respectiv să se supună forțat regulilor sau poruncilor ascetice, și în felul acesta să liniștească conștiința. Însă acest principiu nu schimbă pe om, ci în orice caz conduce la o mare sărăcie morală. Pentru a putea învinge în practică puterea lui satan, a lumii, a cărnii și a Legii este nevoie de puterea Duhului Sfânt într-o viață nouă în noi. Este viața lui Hristos Cel înviat, de partea cealaltă a morții.

Ghilgal: puterea și libertatea creștinului

Creștinul trăiește în lume și ia parte la suferința și bucuria existenței umane. Cu privire la simpatiile lui, ținta lui și viața lui el nu este *din* lume, cu toate că el este încă *în* lume. Hristos în el este subiectul inimii lui și energia vieții lui: «Hristos este totul și în toți» (Coloseni 3,11).

Tabăra lui Israel era în Ghilgal, și poporul trebuia mereu să se reîntoarcă acolo. În acest loc el a recunoscut prin circumcizie, că prin sine însuși nu putea birui, dar în Dumnezeu își găsește puterea pentru luptă. În Ghilgal stăteau cele douăsprezece pietre de aducere aminte de trecerea prin Iordan.

Pentru creștin este mereu necesară conștiența faptului că el a murit cu Hristos, ca să se țină mort față de păcat. Aceasta este taina puterii și a adevăratei libertăți a unui creștin.

Paștele și hrana poporului în Ghilgal (versetele 10-12)

Înapoia Ghilgalului se ascund alte adevăruri importante. Lepădarea (necurăției) cărnii (1 Petru 3,21) este taina fericirii sufletului și biruința asupra dușmanilor – dar ea nu hrănește inima.

Dumnezeu dă poporului Său – după circumcizie și după ce au fost vindecați (versetul 8) – o hrană care corespunde nevoilor lor și poziției lor în țara făgăduită.

Paștele

La început poporul a sărbătorit paștele corespunzător rânduielii inițiale în a paisprezecea zi a lunii întâi. Înainte ca ei să ia în posesiune moștenirea, și-au împrospătat amintirea de eliberarea lor din Egipt. Dumnezeu a pregătit poporului Său o masă înaintea dușmanilor lui (Psalm 23,5). Înainte să înceapă lupta, poporul s-a odihnit în lucrarea unui Salvator și s-a hrănit din jertfa Sa.

Paștele și jertfa de pace sunt în Vechiul Testament simboluri potrivite serviciului divin creștin. Adunarea aduce prin Duhul mulțumire și închinare Tatălui. În privința aceasta ea se află în chip spiritual prin credință în cer. Despre aceasta, poziția nouă a lui Israel în Ghilgal, în câmpiile Ierihonului, este un simbol.

Hrana țării

În ziua următoare Dumnezeu a schimbat hrana poporului: mana a încetat și a fost înlocuită prin cerealele țării – azimele și boabele prăjite.

Poporul ceresc se hrănește din Hristos, care stă în cer la dreapta lui Dumnezeu. Despre aceasta amintește roada țării. Mana a fost înlocuită prin această hrană, atunci când poporul Israel a părăsit pustia și a intrat în țara făgăduită. În opoziție cu aceasta Hristos este pentru noi în același timp hrana noastră ca mana pe drumul prin lumea aceasta și ca cerealele țării. Noi suntem solicitați ca prin credință să trăim în Hristos în locurile cerești.

Rezumând se poate spune:

- Noi ne hrănim prin aducerea aminte de Hristos Cel răstignit și mort: aceasta este paștele.
- Noi savurăm izvoarele de ajutor ale harului lui Hristos, ca să hrănim sufletele noastre în pustia acestei lumi: aceasta este mana.

- În sfârșit noi putem de asemenea – desigur nu în același moment – să ne bucurăm de Hristos, în care se împlinesc planurile dumnezeiești și gândurile veșnice ale lui Dumnezeu. Cu El avem parte de binecuvântările cerești ca hrană pentru sufletele noastre: acestea sunt boabele prăjite ale țării Canaan.

Hristos, Căpetenia oștirii Domnului (versetele 13-15)

După ce poporul a ajuns să savureze hrana lui Dumnezeu a venit ultima pregătire pentru luptă, și anume înaintea Ierihonului, un tablou al forțelor unite ale dușmanului.

Iosua, omul credinței și căpetenia oștirii lui Israel, trebuia să întâlnească pe Căpetenia oștirii Domnului, pe Hristos Însuși. Acesta era un moment solemn, care amintește de aceeași sfințenie ca la rugul aprins (versetul 15; Exod 3,5). Acela, care S-a prezentat lui Moise cu cuvintele «Eu sunt Cel ce sunt» (Exod 3,14), S-a coborât atunci în maiestate, sfințenie și putere, ca să salveze pe poporul Său din Egipt. Acum El S-a așezat în fruntea oștirii lui Israel, ca să conducă lupta împotriva dușmanilor poporului din țară. Hristos este «Capul oricărei stăpâniri și autorități» (Coloseni 2,10) și Dumnezeu «a supus toate sub picioarele Lui» (Efeseni 1,22). Înainte ca creștinul să înceapă lupta împotriva «puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești», el este solicitat să se întărească «în Domnul și în puterea tăriei Lui» (Efeseni 6,12.10).

Toiagul lui Moise, un simbol al autorității dumnezeiești, sub care poporul Israel a trecut prin Marea Roșie, a fost înlocuit acum prin sabia, un simbol al judecății dumnezeiești, care a garantat biruința în Canaan. Izraeliții au părăsit Egiptul ca niște oi și sub autoritatea toiagului lui Moise au fost conduși în pustie ca o turmă a Domnului (Psalm 78,52). Acum erau un popor de războinici, care sub Căpetenia oștirii trebuiau să cucerească țara.

Iosua s-a aruncat în adorare înaintea îngerului Domnului și s-a supus poruncii Lui. Această scenă este un tablou anticipat al judecății finale. La începutul cărții Apocalipsa apare Hristos, Fiul Omului, ca Judecător. O sabia ascuțită, cu două tăișuri, iese din gura Lui (Apocalipsa 1,16). Această întâmplare din Iosua 5 descrie deci începutul judecății, când Cel credincios și adevărat, șezând pe un cal alb, va porni la luptă cu armata Sa cerească (Apocalipsa 19,11-16).

Această luptă are un caracter solemn. Însușirile judecătorești ale lui Hristos arată felul în care va trebui să lupte poporul, pentru ca Dumnezeu să poată lucra în mijlocul poporului Său ca și Căpetenie supremă.

Capitolul 6

Cucerirea Ierihonului

Israel înaintea Ierihonului (versetul 1)

Omenește vorbind, situația poporului era fără scăpare. Apele Iordanului, pe care ei îl trecuseră ca pe uscat, și-au reluat cursul și ca și mai înainte treceau peste maluri.

Iordanul era acum tot așa de netrecut din partea vestică cum a fost din partea de răsărit, înainte ca chivotul legământului să-i biruiască puterea și să deschidă lui Israel un drum în țară. Acum însă drumul de întoarcere le era închis.

Înainte poporul se ridica deci puterea aparent de nebiruit a Ierihonului. Zidurile, așa părea, se înălțau până la cer și porțile erau bine zăvorâte pentru izraeliți.

Aceasta arată imediat, că țara odihnei viitoare era pentru început o țară a luptei. Același lucru este valabil pentru viața unui creștin: timpurile de odihnă urmează după timpurile de luptă spirituală.

Însă poporul era pregătit pentru biruință prin trei lucruri, prezentate în capitolul 5, pe care Dumnezeu voia să le obțină pentru poporul Său:

- Punerea deoparte pentru Dumnezeu și înlăturarea rușinii lumii (circumcizia și Ghilgal);
- Hrana spirituală (paștele și produsul țării);
- În cele din urmă apariția minunată a lui Hristos ca și Căpetenie supremă a oștirii Domnului și conducător al armatei în luptă.

Lupta împotriva Ierihonului (versetele 2-24)

Dumnezeu Însuși a condus lupta împotriva Ierihonului și a împăratului lui. Mai întâi Iosua și poporul au primit promisiunea biruinței: «Vezi, am dat în mâna ta Ierihonul și pe împăratul său, pe cei viteji la luptă» (versetul 2). Pentru popor era suficient să creadă și să asculte. Cucerirea Ierihonului era pentru ei un act al credinței (Evrei 11,30). Mai întâi ascultarea, apoi lupta – așa arată ordinea morală a lui Dumnezeu.

Poporul trebuia să alcătuiască un convoi, care trebuia să înconjoare de mai multe ori cetatea: șapte preoți purtau șapte trâmbițe din corn de berbec și mergeau înainte chivotului legământului Domnului. Ei erau înconjurați de toți oamenii de război ai lui Israel. Punctul central al acestui convoi era chivotul legământului, un simbol al lui Hristos. Chivotul legământului Domnului este amintit numai o singură dată în versetul 11 în relatarea despre prima zi. Prin această rânduială a lui Dumnezeu învățăm, că puterea lui Hristos este glorificată în mijlocul poporului prin trâmbițe – un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu. Zelul lui Iosua și zelul poporului este scos în evidență prin aceea, că Iosua și poporul s-au trezit dis-de-dimineață (versetele 12 și 15).

Instrumentele dumnezeiești rânduite de Dumnezeu pentru poporul Israel nu aveau nici o valoare pentru lume. Însă noi știm: «Hristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. Pentru că nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii» (1 Corinteni 1,24.25); și: «Armele luptei noastre nu sunt firești (literar: carnale), ci puternice, potrivit lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor» (2 Corinteni 10,4).

După al șaptelea înconjur al cetății în ziua a șaptea și la strigătul mare al poporului «zidul a căzut pe loc» (versetul 20). Ceva asemănător nu a mai fost niciodată! Prin aceasta a devenit clar, că putea să fie vorba numai de un act de putere dumnezeiască.

După aceea poporul a făcut judecata rânduită de Dumnezeu: «Și au nimicit cu desăvârșire cu ascuțișul sabiei ...» (versetul 21). Tot așa posedă creștinul armele luminii (Romani 13,12): el trebuie să ia «sabia Duhului» (Efeseni 6,17), ca să lupte împotriva dușmanilor lui spirituali din locurile cerești.

Blestemul Ierihonului și salvarea lui Rahab (versetele 25.26)

Dumnezeu a dat nimicirii cetatea și toată bogăția ei (versetele 17.18). La comanda Domnului, lucrurile date nimicirii erau pentru El, în timp ce oamenii exilați trebuiau uciși (Levitic 27,28.29). Căci era imposibil să existe părtășie între poporul lui Dumnezeu și dușmani și posesiunile lor. Bogățiile care au rezistat încercării focului erau sfințite prin judecată și din momentul acela aparțineau comorii dumnezeiești.

Poporul a împlinit această poruncă a Domnului (versetul 24). O încălcare a acestei porunci îl pune pe acela, și chiar poporul întreg, - deoarece se unea cu făcătorul de rele - sub judecata dreaptă a lui Dumnezeu.

Rahab și familia ei, care stăteau sub protecția firului stacojiu, au fost cruțați de judecată. Siguranța lor se baza pe cele două iscoade din poporul lui Dumnezeu, care printr-un jurământ „s-au obligat”, ca să zicem așa, înaintea lui Dumnezeu față de Rahab (versetele 22.23.25). Ierihonul a fost în cele din urmă complet distrus prin foc. Toți locuitorii lui au murit din cauza necredinței lor (Evrei 11,31), în timp ce Rahab și casa ei au fost salvați prin credință.

Scena judecății asupra dușmanilor lui Dumnezeu și a împăratului lor se încheie cu blestemul dumnezeiesc asupra cetății precum și asupra aceluia care va reclădi cetatea (versetul 26). Hiel, un izraelit din Betel a avut efectiv parte de acest blestem în zilele triste ale lui Ahab, care erau marcate de decăderea copiilor lui Israel (1 Împărați 16,34).

Urmările primei biruințe (versetul 27)

Dumnezeu mărturisește aici acordul lui deplin cu privire la slujitorul Său credincios Iosua: «Domnul a fost cu Iosua și faima lui s-a răspândit în toată țara» (versetul 27). Aceiași expresie se folosește pentru Iosif în Egipt (Geneza 39,2.21), care a fost vândut de frații lui (Faptele Apostolilor 7,9). Acesta este un indiciu frumos la Acela care în Persoana Sa a fost lepădat ca și Iosif și în misiunea Sa a fost lepădat ca Moise: «Isus din Nazaret ... pentru că Dumnezeu era cu El» (Faptele Apostolilor 10,38). Însă numai despre Hristos se poate spune, că «Dumnezeu era în Hristos» (2 Corinteni 5,19), pentru că «întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El» (Coloseni 1,19; 2,9); «Hristosul, care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat în veci» (Romani 9,5).

Cucerirea Ierihonului era pentru Israel o victorie desăvârșită a puterii lui Dumnezeu asupra dușmanilor lor. Ea este un tablou, cum Hristos în ultimele zile va nimici puterea răului. Poporul vedea acum întreaga țară deschisă înaintea lui. Dar cucerirea trebuia să aibă loc conform cu strategia prevăzută de Dumnezeu. De la Ierihon s-a mers în direcția spre vest, ca în felul acesta să despartă dușmanii din nord și din sud, înainte ca ei să atace acești dușmani și pe rând să-i înfrângă.

Cele trei etape ale luptei ne sunt prezentate în capitolele 6-11 spre învățătura noastră morală:

- a) Asaltul în direcția vest prin cucerirea cetăților Ierihon și Ai (capitolele 6-8): în Ierihon premisa pentru victoria divină era credința, ascultarea și curajul poporului. În opoziție cu aceasta stă Ai, unde poporul s-a lăsat călăuzit de mulțumire cu sine și lăcomie și a suferit prima înfrângere.
- b) Cucerirea părții din sud (capitolele 9 și 10): Gabaonul și Bet-Horon caracterizează această etapă.
- c) Cucerirea părții de nord și apele Merom (capitolul 11).

Capitolul 7

Înfrângerea de la Ai și păcatul lui Acan

Victoria asupra Ierihonului a reușit și cucerirea țării părea acum lui Iosua și poporului să fie ușoară. Însă poporul trebuia să cunoască propria slăbiciune și prin înfrângere să învețe lecții importante, deoarece ei au renunțat la dependența lor de Dumnezeu. Aceasta este tema principală, care ne este prezentată în capitolele 7-12.

Primul pericol, care ne este prezentat aici prin păcatul lui Acan, constă în aceea, că lumea caută un loc în *inima* credinciosului. Al doilea pericol, care ne este prezentat pe baza istoriei Gabaonului, constă în aceea, că lumea vrea să marcheze *viața* credinciosului. Domnul să ne păzească de aceste două pericole.

Evaluarea dumnezeiască (versetul 1)

La începutul relatării despre înfrângerea de la Ai, Dumnezeu dă la o parte voalul de pe adevărata stare a poporului și a păcatului său. Unul din bărbații lui Israel, Acan, a încălcat porunca dată cu privire la nimicirea Ierihonului și a luat din lucrul dat spre nimicire (Iosua 6,18). Prin aceasta a pângărit tot poporul și a atras mânia lui Dumnezeu asupra lor.

Lupta împotriva cetății Ai (versetele 2-5)

În lupta împotriva cetății Ai – o cetate mică, al cărei nume înseamnă grămadă de dărâmături – Iosua nu a plecat din Ghilgal, ci din Ierihon (Iosua 6,2). Nici chivotul legământului nu este amintit. Era corespunzător gândului lui Dumnezeu, că el a trimis iscoade? Ei au spionat cetatea. Însă ei s-au înșelat și au gândit că 2000 până la 3000 de soldați ar fi suficienți ca să cucerească cetatea.

Se poate ușor înțelege, că Israel trebuia să sufere o înfrângere împotriva cetății Ai. Căci Dumnezeu nu mai era de partea poporului Israel (versetul 12). În cele din urmă au trebuit să lupte 30.000 de bărbați viteji în luptă ca să învingă această cetate mică (Iosua 8,3). Cât de repede se întoarce foaia în viața unui credincios.

După o victorie măreață asupra Ierihonului a urmat o înfrângere amară, și inima poporului s-a topit și a ajuns ca apa. Rolurile între Israel și dușmanii lui s-au schimbat (compară Iosua 7,5 cu Iosua 5,1).

Umilirea lui Iosua și rugăciunea sa (versetele 6-9)

Iosua a ocupat acum locul care se cuvenea, și anume acela de umilire. El și-a rupt hainele și a căzut cu fața la pământ înaintea chivotului legământului Domnului. În locul acesta a rămas până seara împreună cu bătrânii. Această atitudine ni se cuvine nouă (Iacov 4,10; 1 Petru 5,6).

Cuvintele lui Iosua în prezența lui Dumnezeu ne arată un bărbat care greșește, un bărbat cu aceleași simțăminte ca și noi (Faptele Apostolilor 14,15; Iacov 5,17). În acest moment el ca și conducător al poporului nu era un tablou al lui Hristos. Cuvintele lui se aseamănă cu cele ale poporului la reîntoarcerea iscoadelor necredincioase (Numeri 14,2.3). Cu toate acestea credința

lui Iosua este vizibilă în gândurile lui cu privire la Numele mare al Dumnezeuului său, în contrast cu necredința poporului de atunci.

Răspunsul lui Dumnezeu și indicațiile date poporului (versetele 10-15)

Dumnezeu l-a întrerupt pe Iosua și i-a prezentat starea morală a poporului. Făgăduința dată lui Iosua, că nici un dușman nu va rezista împotriva lor (Iosua 1,5) s-a inversat și era împotriva lor (versetul 12) și anume atâta timp, până când poporul se va fi curățit de necurățiile lui. Prezența unui Dumnezeu sfânt în mijlocul lor (Levitic 19,2) obliga la sfințire (2 Corinteni 6,17; 1 Petru 1,16), care trebuia să aibă prioritate față de orice activitate. Ordinea morală a acestui moment serios era deci: umilire, sfințire și în cele din urmă darea afară a răului.

Păcatul lui Acan l-a făcut vinovat personal. Totodată însă tot Israel a fost murdărit: «Israel a păcătuit» (versetul 11) și: «Ce este dat nimicirii este în mijlocul tău, Israele» (versetul 13).

Răspunsul lui Dumnezeu la umilirea lui Iosua și a bătrânilor a constat în indicații clare despre felul în care păcatul să fie descoperit și judecat. Căci până în momentul acesta păcatul era încă ascuns față de popor (versetele 14 și 15).

Descoperirea răului (versetele 16-23)

Iosua s-a ridicat din starea de umilire și s-a reîntors la râvna lui de odinioară, pe care el a dovedit-o deja la cucerirea Ierihonului. El s-a sculat dis-de-dimineață în ascultare de indicațiile date de Dumnezeu.

Prin sorț s-a constatat că Acan, un bărbat din seminția împărătească Iuda, era vinovat. Ceea ce la început era cunoscut numai lui Dumnezeu, a devenit acum cunoscut tuturor. Chiar și numai demascarea publică făcută prin Dumnezeu era spre onoarea Domnului (versetul 19). Era necesară mărturisirea din partea lui Acan: «Într-adevăr, am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeuului lui Israel» (versetul 20). De ce a tăcut el în timpul înfrângerii fraților lui împotriva cetății Ai și în timp ce Iosua stătea deznădăjduit înaintea chivotului legământului?

Drumul trist al poftei din inima omului a rămas același de la căderea lui Adam și Eva: «am văzut ... am poftit și le-am luat ...» (versetul 21). Aceasta este de fapt ceea ce ne atenționează Iacov cu privire la pornirile inimii noastre: «Dar fiecare este ispitit, fiind atras și ademenit de propria lui poftă; apoi pofta, după ce a zămislit, naște păcat, iar păcatul, odată împlinit, aduce moarte» (Iacov 1,14.15).

Obiectul poftei lui Acan a fost o manta frumoasă de Șinear , 200 sicli de argint și un lingou de aur. Șinear era situat în câmpia Eufratului (Geneza 10,10) și era locul primei răscoale a omului: mândrie împotriva lui Dumnezeu după potop, și anume cu construirea turnului de la Babel (Geneza 11,2-8). Acest loc a devenit mai târziu reședința puterii și idolatriei în Babel (Daniel 1,2) și răsadnița răutății umane (Zaharia 5,5-11). Biblia ne atenționează insistent în 1 Timotei 6,9.10 cu privire la atracția bogăției și efectele ei devastatoare în viața unui creștin. Prada, pe care Acan a furat-o contrar rânduiei lui Dumnezeu, era ascunsă în cort. Aceasta arată spre domeniul vieții personale a unui creștin.

În felul acesta a fost introdus răul în poporul Israel. Și tot așa a venit el mai târziu prin Anania și Safira în Adunare. Păcatul avea aici același caracter ca și la Acan. La Anania păcatul era mai grav, deoarece această pereche căsătorită a mințit pe Duhul Sfânt, care era prezent personal în Adunare (Faptele Apostolilor 5,3.4).

Această întâmplare serioasă a avut loc înaintea Domnului (versetul 23). «Dumnezeu va judeca lucrurile ascunse ale oamenilor ... prin Isus Hristos» (Romani 2,16), și «toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face» (Evrei 4,13).

Judecata asupra lui Acan și ușa speranței (versetele 24-26)

Tot poporul a fost întinat prin păcatul lui Acan. Cu toate acestea numai Acan singur a trebuit să suporte judecata vinei. Împreună cu Iosua, poporul a dovedit prin mărturisirea publică a răului, că el era curat în privința aceasta (versetul 24). Aceasta trebuie să aibă loc și în Adunare (2 Corinteni 7,11). Cu privire la problema tristă și dureroasă a disciplinării colective este necesar să te așezi împotriva răului și prin aceasta să stai de partea lui Dumnezeu. Totodată să nu uităm niciodată, că noi toți suntem capabili să facem aceleași păcate, dar cu toate acestea rămânem totdeauna subiecte ale harului lui Dumnezeu.

Și familia lui Acan a ajuns sub judecata de care a avut parte căpetenia ei, ceea ce lasă să se presupună că lor le era cunoscută taina. Pe baza gravității păcatului și pe fundalul mărturisirii de mai târziu sub presiunea împrejurărilor acesta era un păcat spre moarte (1 Ioan 5,16.17). Dumnezeu a făcut cunoscut că Israel va avea parte de mâhnire (Iosua 6,18), dacă ei vor încălca porunca Lui. Ultimele cuvinte ale lui Iosua, pe care Acan le-a auzit, erau o mărturie severă în privința aceasta (versetul 25). Acor înseamnă tulburare, tristețe adâncă, mâhnire. În felul acesta numele acestei văi, în care a avut loc judecata, amintește de păcatul lui Acan și de urmările lui. Aici este vorba numai de o judecată temporală a lui Acan, și nu de o pedeapsă veșnică, definitivă. Omorârea cu pietre a lui Acan era un caz de judecată în acțiunea lui Dumnezeu în căile Lui de guvernare cu oamenii pe pământ. Ea este urmarea comportării unui om în viața sa pe pământ.

Totodată numele acestei văi a judecării și un indiciu spre credințioșia lui Dumnezeu, care totdeauna a iubit poporul Său, chiar dacă El a fost deseori constrâns să-i disciplineze. Acor va deveni în viitor pentru Israel o ușă de speranță (Osea 2,16.17). Căci ambele afirmații despre Israel din acest profet, Lo-Ami și Lo-Ruhama, vor fi în favoarea poporului. Dumnezeu Se va îndura iarăși de Israel și îl va recunoaște ca popor al Său. «Privește deci la bunătatea și la asprimea lui Dumnezeu» (Romani 11,22). «O, adânc al bogățiilor și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui! ... A Lui fie gloria în veci! Amin.» (Romani 11,33.36).

Capitolul 8

Biruința asupra cetății Ai

Introducere (versetele 1.2)

După ce poporul a fost curățit de rău, el era din nou în stare cu ajutorul lui Dumnezeu să reia lupta. Mai întâi trebuia cucerită cetatea Ai, înainte ca poporul să poată lua în posesiune țara prin construirea altarului pe muntele Ebal, potrivit poruncii Domnului dată lui Moise (versetele 30-35). Ce binecuvântare și ce îmbărbătare pentru popor, că Dumnezeu era iarăși în mijlocul lor!

Luptele lui Israel erau iarăși luptele lui Dumnezeu, deoarece El Însuși a dat lui Iosua indicațiile pentru cucerirea cetății Ai.

Din această întâmplare rezultă pentru noi o lecție morală importantă. În istoria lui Acan am văzut cum păcatul jefuiește capacitatea de judecată morală și îndepărtează inima de Dumnezeu (Isaia 59,2; Osea 4,11). Cu toate că poporul stătea din nou în satisfacția lui Dumnezeu, el a trebuit să descopere că și-a pierdut puterea. El a trebuit să vadă că era slab. Nu se mai punea întrebarea, dacă cu adevărat întreg poporul trebuia să participe la cucerirea micii cetăți (compară cu Iosua 7,3.4). Dimpotrivă, toți bărbații de război au fost chemați de Dumnezeu să se unească cu Iosua (versetul 1). Era nevoie de zece ori mai mulți bărbați viteji decât la primul atac, și anume 30.000, care printr-o strategie amănunțit studiată să cucerească cetatea mică de numai 12.000 de locuitori (versetul 25).

Comparație între cucerirea cetății Ierihon și a cetății Ai

Cuceririle celor două cetăți Ierihon și Ai sunt singurele despre care Biblia ne dă detalii. În general ele reprezintă tot parcursul luptei spirituale a unui creștin în locurile cerești cu privire la luarea în posesiune a moștenirii dumnezeiești.

Diferențele dintre cele două cuceriri nu puteau fi mai mari:

- În Ierihon poporul a recunoscut *puterea lui Dumnezeu*. Chivotul legământului, un tablou al lui Hristos, a adus biruința. Poporul nu a trebuit nicidecum să lupte. Puterea dușmanului este înfrântă pe baza victoriei lui Hristos la cruce.
- La cucerirea cetății Ai poporul a constatat *propria lui slăbiciune*. Chivotul legământului nu este amintit. După smerirea lui Iosua și a bătrânilor lui Israel (Iosua 7,6) și după scena pe muntele Ebal și Garizim (Iosua 8,33), chivotul legământului nu se mai întâlnește în cartea Iosua. El a rămas în tabără la Ghilgal, unde poporul se reîntorcea după fiecare biruință. Prin aceasta el nu mai era instrumentul public al victoriei.

Mai târziu chivotul legământului îl găsim în Betel (Judecători 20,26.27), apoi în Silo (1 Samuel 3,3), înainte ca el să fie păstrat în Chiriatiarim în casa lui Abinadab. Sub David a venit în cele din urmă la Ierusalim. Poporul era aici în lupta directă cu vrăjmașul. Într-o astfel de situație creștinul experimentează în lupta spirituală atât sursele de ajutor divin ale puterii cât și slăbiciunea omenească.

Cucerirea cetății Ai (versetele 3-28)

Indicațiile date de Dumnezeu pentru lupta împotriva cetății Ai și a împăratului ei conțin următoarele puncte:

- Iosua și poporul de război trebuiau să se apropie dinspre nord de cetatea Ai, deci de partea cealaltă a văii (versetul 11).
- Iosua trebuia să pună în partea de vest o pândă de 5.000 de bărbați, care se țineau ascunși de dușman (versetul 12).
- Poporul de război trebuia să traverseze *noaptea* valea. Iordanul l-au traversat ziua. Și Ierihonul l-au cucerit ziua, pentru ca victoria să fie văzută în lumină.
- Ei trebuiau să dea impresia poporului că sunt înfrânți, așa cum prima dată realmente a fost așa (versetele 14-16).

- Abia la sfârșit după toate aceste măsuri strategice a venit cucerirea adevărată a cetății și judecata ei.

Acestea sunt căile pe care Dumnezeu a condus poporul Său, să judece încrederea de sine și să suporte consecințele practice ale greșelilor de odinioară.

Cu toate acestea nu lipsea harul lui Dumnezeu, care a dus la o victorie deplină asupra cetății Ai. Această victorie s-a bazat pe sulita din mâna întinsă a lui Iosua în mijlocul poporului (versetul 26). Iosua a acționat ca și conducător al poporului și aici el este iarăși un tablou al lui Hristos, care poartă arma judecății, sulita. Cu câțva timp în urmă Iosua a văzut în câmpiile Ierihonului pe îngerul Domnului cu sabia scoasă (Iosua 5,13). Acum Iosua purta o sulită, care trebuia să rămână ridicată, până când judecata va fi deplin executată.

Cele două arme de atac ale creștinului împotriva puterilor spirituale ale răutății sunt pe de o parte sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu, și sulita, un tablou al rugăciunii. Aceste arme trebuie să le folosim în tot timpul luptei până la victoria definitivă (Efeseni 6,17.18). Același învățatură o găsim și în lupta împotriva lui Amalec, unde Iosua este numit pentru prima dată (Exod 17,11-13). Rugăciunea de mijlocire a lui Moise, ale cărui mâini ridicate erau susținute de Aaron și Hur, au garantat poporului victoria sub conducerea lui Iosua. De aceea noi trebuie, ca Pavel (Filipeni 1,30) și Epafră (Coloseni 4,12.13), să ne ostenim să ne folosim de aceste două surse de ajutor divin, atât pentru noi cât și pentru frații noștri de credință.

După ce victoria a fost obținută, a fost permis poporului să prădeze cetatea (versetul 2 și 27). La victoria asupra Ierihonului a devenit vizibilă gloria divină pentru tot poporul Israel, care a fost numai martor la această biruință și nu putea să ia parte la obținerea acestei biruințe. Obiectele de preț au venit în visteria Domnului (Iosua 6,19). În contrast cu aceasta stă cucerirea cetății Ai, unde poporul a participat activ în luptă și unde avea voie să savureze roadele victoriei. Cetatea însăși a fost arsă și prin aceasta a devenit «pentru totdeauna un morman de dărâmături» (versetul 28). În ochii lui Dumnezeu ea a fost totdeauna așa. Mai înainte însă ea a produs poporului mult necaz și a adus puțină glorie.

Aici învățăm o lecție morală importantă: judecata de sine (capitolul 7) premerge judecata asupra dușmanului (capitolul 8). Sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu, își face efectul său de sfințire și de străpungere mai întâi în propria noastră conștiință (Evrei 4,12), înainte ca ea să poată fi folosită împotriva dușmanului.

Judecata asupra împăratului din Ai (versetul 29)

Ultimul act al judecății asupra cetății Ai a fost omorârea împăratului ei, un subiect al blestemului dumnezeiesc (Deuteronom 21,22.23). Iosua s-a supus aici pe deplin prescripțiilor Legii, lăsând ca împăratul să fie îngropat sub o grămadă mare de pietre, înainte să apună soarele. Apostolul Pavel ne amintește de această prescripție a Legii din cartea Deuteronom, ca să ne arate cum Domnul prin moartea Sa «ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi» (Galateni 3,13). Să ne amintim și de faptul că trupul sfânt al Fiului lui Dumnezeu a fost luat jos de pe cruce înainte ca ziua să se termine. Nici nu putea fi altfel pentru Acela care a spus Dumnezeului Său: «*Legea Ta este înăuntrul inimii Mele*» (Psalm 40,8), pentru El, Cel care a venit să împlinească Legea și nu ca s-o desființeze (Matei 5,17).

Conform cerințelor de pe muntele Ebal (compară cu Deuteronom 27,15 și următoarele), blestemul, pe care Hristos l-a purtat pe cruce, era esența judecății asupra poporului Israel, dacă ei încălcau Legea. Blestemul ne-ar fi lovit și pe noi, dacă Hristos nu ne-ar fi eliberat.

Altarul de muntele Ebal (versetele 30-35)

«Și Iosua a zidit un altar Domnului Dumnezeuului lui Israel pe Muntele Ebal» (versetul 30). Prin îngroparea împăratului din Ai și prin construirea unui altar pentru Domnul în Canaan, Iosua a arătat clar, că țara aparținea lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu a dat-o ca moștenire poporului Său. Așa a acționat credința lui Iosua în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu.

Altarul Domnului

De la darea Legii pe Muntele Sinai Dumnezeu a cerut poporului Său să-I construiască un altar din pământ sau din pietre, ca să-I aducă jertfe de ardere de tot și jertfe de pace (Exod 20,24-26). Dumnezeu a confirmat poporului gândurile Sale prin Moise și prin bătrânii poporului pentru ziua când el va intra în țară (Deuteronom 27,2.5-7). Acum venise timpul să se construiască acest altar.

Altarele plăcute lui Dumnezeu trebuiau construite din pietre întregi, care nu erau prelucrate de oameni. În afară de aceasta nu era permis să fie trepte de urcare spre altar, pentru că ele ar fi descoperit goliciunea omului. Aceasta este valabil și pentru noi astăzi în sens spiritual. Creștinii nu se pot închina în adevăr lui Dumnezeu, Tatăl, pe terenul aroganței umane, așa cum era în Sardes (prezentat simbolic prin pietrele prelucrate, care arată frumos). Același lucru este valabil pentru Laodiceea, unde creștinii nu sunt conștienți de goliciunea lor (aceasta înseamnă, starea lor naturală fără Hristos) și nu au îmbrăcat haina dreptății (pe Hristos Însuși) – (Isaia 61,10).

Ebal și Garizim

Altarul trebuia construit pe Muntele Ebal. Cei doi munți, Ebal și Garizim, care sunt în apropiere de Iordan, sunt despărțiți de o vale, în care se află cetatea Sihem.

- Pe Muntele Garizim trebuiau să stea reprezentanții a șase seminții, care binecuvântau poporul (printre aceștia erau Levi, Iuda, Iosif și Beniamin – patru simboluri spre Domnul Isus)
- Pe Muntele Ebal trebuiau să fie reprezentate celelalte șase seminții (care blestemau poporul (printre ei este Ruben, un simbol al naturii rele, și Dan, care simbolizează decăderea religioasă).

Binecuvântările de pe Muntele Garizim nu sunt numite, deoarece nici poporul și nici vreun alt om le-ar fi meritat vreodată. Numai Omul Hristos Isus a corespuns pe deplin cerințelor Legii. Cerul și tronul Tatălui sunt recunoștința lui Dumnezeu pentru viața Lui unică în felul ei și pentru lucrarea Lui de răscumpărare făcută la cruce.

Dimpotrivă, poporului i-a fost prezentat de pe Muntele Ebal blestemul în toată asprimea lui. De douăsprezece ori se spune în Deuteronom 27,15-26 «*blestemat să fie*», și fiecare blestem trebuia confirmat de popor prin «*Amin*». Apostolul Iacov se referă la blestem și arată că prin încălcarea unei singure porunci te faci vinovat de toată Legea (Iacov 2,10). În felul acesta orice gură este astupată; toți sunt sub judecata lui Dumnezeu (Romani 3,19).

Însă Dumnezeu Însuși dă singurul răspuns posibil la această stare lipsită de speranță a omului: altarul (un simbol al crucii lui Hristos) este construit tocmai pe Muntele Ebal. Moartea lui Hristos eliberează pe cel care crede de toată vina și îl justifică fără plată prin harul lui Dumnezeu (Romani 3,24; 8,1).

Jertfa de pace de pe Muntele Ebal

Acum tot poporul s-a strâns la Sihem împreună cu bătrânii și mai marii poporului, cu judecătorii, cu preoții și leviții în prezența chivotului legământului Domnului. Până în momentul acesta poporul era un popor de războinici și a fost implicat în lupte. Acum el a devenit un popor de adoratori, pentru ca în bucuria prezenței Domnului să aducă jertfe de ardere de tot și jertfe de pace (Deuteronom 27,6.7). Acesta este un tablou al părtășiei care se poate savura în unitatea poporului răscumpărat la cruce. Este un popor, care a primit în dar binecuvântările lucrării înfăptuite la cruce (despre care altarul este un simbol).

Chivotul legământului stătea pe Muntele Ebal. Așa a suferit Hristos la cruce blestemul în locul poporului. Pietrele altarului vorbesc aici despre unitatea poporului, pe care Dumnezeu o recunoaște. Cele douăsprezece pietre din Ghilgal și din Iordan prezintă pentru prima dată unitatea poporului salvat la intrarea în țară. Mai târziu Ilie a construit prin credință pe Muntele Carmel altarul lui Dumnezeu cu douăsprezece pietre ca referire la cele douăsprezece seminții ale lui Israel (1 Împărați 18,30-32). În momentul acesta unitatea vizibilă în exterior a poporului încetase de mult să existe. Numai credința ne poate ridica și astăzi peste nenorocirea noastră proprie din poporul ceresc și ne poate duce la înălțimea gândurilor lui Dumnezeu.

Legea este onorată

În final Iosua a scris o copie completă a Legii pe pietrele altarului potrivit indicațiilor pe care le-a dat Moise deja în câmpia Moabului (Deuteronom 27,8). Legea a fost însă scrisă nu numai pe pietrele altarului, ci și ea a fost citită înaintea întregii adunări a lui Israel, atât a femeilor cât și a copiilor, precum și a străinilor care erau în mijlocul lor (versetul 35).

Cuvântul lui Dumnezeu are o valoare de nedescris. El este etalonul vieții noastre și hrana sufletului nostru. Așa după cum Adunarea este pentru Dumnezeu o ceată de preoți, care Îi aduce lauda, ea este totodată o mărturie față de lume, stâlpul și temelia adevărului (1 Timotei 3,15). Fiecare creștin este o scrisoare a lui Hristos (2 Corinteni 3,3).

Concluzie

Cu privire la poporul pământesc al lui Dumnezeu această scenă fericită își va găsi împlinirea desăvârșită, când Dumnezeu pe baza noului legământ va scrie Legea Sa înăuntrul lor. Despre aceasta citim în profetul Ieremia: «Voi pune Legea Mea înăuntrul lor și o voi scrie în inima lor» (Ieremia 31,33).

Ambele cetăți, Ierihon și ai, au fost cucerite. Prescripțiile lui Dumnezeu au fost recunoscute și poporul și-a ocupat locul în țară în jurul chivotului legământului (Hristos) și în prezența altarului (crucea lui Hristos), ca să aducă jertfe plăcute lui Dumnezeu. Mai târziu însă a trebuit să se aștepte începutul domniei lui Solomon, pentru ca chivotul legământului și altarul să fie din nou unite, dar nu în acest loc intermediar Sihem. A avut loc în Ierusalim, și anume «*pe muntele pe care Dumnezeu Și l-a dorit ca locuință*» (Psalm 68,17). Acest munte amintește de suferințele lui Hristos (Moria) și de harul împărătesc al lui Dumnezeu (Sion). Citește pentru aceasta locurile următoare: Geneza 22,2; 2 Cronici 3,1; 4,1.19; 5,7; 6,40-42.

Capitolul 9

Legământul cu gabaoniții

Introducere (versetele 1 și 2)

După victoria dublă de la Ierihon și Ai, șase națiuni s-au unit ca să lupte împotriva lui Iosua și Israel.

Acestea erau, în afară de ghirgasiți, care nu sunt amintiți aici, acele națiuni pe care Israel trebuia să le exproprieze. Trecerea chivotului legământului prin Iordan a arătat deja, că Dumnezeu cel viu a intervenit în favoarea poporului Său, ca să nimicească aceste națiuni și să dea țara lor ca moștenire poporului Său (Neemia 9,8). Dumnezeu le-a dat indicații categorice cu privire la ele (Deuteronom 7,1.2). Ele trebuiau nimicite complet, cu ele nu avea voie niciodată să se încheie un legământ.

Un grup etnic dintre acestea erau gabaoniții. Aceștia populau cetățile Gabaon, Chefira, Beerot și Chiriat-Iearim (versetul 17). Ei au încercat în alt fel să scape de nimicirea lor de către Israel. Prin viclenie le-a reușit să intre în mijlocul poporului Israel, ca să scape de judecată. Aceasta o găsim în capitolul 9, consecința imediată a acestui fapt pentru Israel o aflăm în capitolul 10. Aceste două capitole ne ilustrează cum un eșec în comportarea creștinului (sau a poporului lui Dumnezeu) pe pământ poate aduce cu sine roade amare pentru toată viața.

Înainte să înceapă războiul deschis între Israel și națiuni, Israel a trebuit să se împotrivescă vicleniei gabaoniților. Așa este creștinul chemat să stea *«împotriva uneltirilor diavolului»* (Efeseni 6,11), care se preface în *«înger al luminii»* (2 Corinteni 11,14), înainte ca el să pornească lupta deschisă împotriva lui satan, în care acesta întrebuițează puterea «leului care răcnește» (1 Petru 5,8).

Viclenia gabaoniților (versetele 3-13)

Gabaoniții au înșelat poporul Israel. Au simulat că vin dintr-o țară îndepărtată, cu toate că erau vecini (versetele 9 și 16). Au fost așa de îndrăzneți, că s-au prezentat în Numele Domnului și prin aceasta au adăugat lingușire religioasă – o armă periculoasă în mâna împotrivorului.

Acesta este un exemplu potrivit pentru înțelepciunea fiilor lumii acesteia, care sunt preocupați de avantajul propriu (Luca 16,8). Spre deosebire de Rahab, nu este credința care a provocat activitatea, ci înțelepciunea omenească, care se folosește de iscusința carnală.

În contrast cu gabaoniții citim în evanghelii despre o femeie canaaneancă dintr-un popor condamnat la judecată, care vine în credință la Hristos și primește mântuirea.

Greșeala lui Iosua și a căpeteniilor lui Israel (versetele 14-27)

Responsabilitatea lui Iosua și a poporului Israel era cu totul alta decât cea a gabaoniților, căci lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu (Romani 3,2). Tabăra era într-adevăr în Ghilgal, acolo unde li s-au descoperit gândurile lui Dumnezeu, cu regret însă ei au uitat să întrebe gura Domnului (versetul 14). Cuvântul lui Dumnezeu a fost într-adevăr onorat în Sihem (Iosua 8,23), dar acum a fost neglijată rugăciunea în Ghilgal. O atitudine în armonie cu

învățătura Scripturii cu privire la drumul comun al copiilor lui Dumnezeu nu ne va păzi, dacă noi nu vom căuta să aflăm gândurile lui Dumnezeu în rugăciune permanentă!

Apoi citim, că băbații lui Israel au luat din hrana gabaoniților: în felul acesta au savurat pãrtãșia cu lumea. Aceasta a fãcut-o și Adunarea pe pãmânt. Istoria bisericii din Pergam corespunde perioadei de timp în care împãratul Constantin a rãnduit puterea civilã romanã sã fie protectoarea Adunãrii cerești. Duhul Sfânt a trebuit sã rosteascã cu privire la ea: «*Știu unde locuiești: unde este tronul lui satan, ... printre voi, unde locuiește satan*» (Apocalipsa 2,13), aceasta înseamnă: în lume.

Temerile justificate ale băbaților lui Israel (versetul 7) au fost spulberate prin hotãrãrea pripitã și irevocabilã a lui Iosua și a cãpeteniilor adunãrii (versetul 15). În felul acesta Iosua și izraeliții fac pace cu gabaoniții, au încheiat un legãmânt cu ei și s-au obligat printr-un jurãmânt în Numele Domnului Dumnezeului lui Israel (versetul 18).

Adevãrul a venit la luminã trei zile mai târziu. Înțelegem bine cãrtirea adunãrii lui Israel împotriva cãpeteniilor. Dar așa dupã cum pãcatul unuia singur (Acan) a întinat toatã adunarea, așa cum hotãrãrea lui Iosua și a cãpeteniilor poporului crea obligații.

Fie ca aceia, cãrora Domnul le-a dat un loc deosebit de responsabilitate în mijlocul Adunãrii, sã ia seama cu grijã la ei însiși. Ca ei sã asculte de frații lor și sã nu conducã întrunirile locale pe un drum care nu este în concordanță cu adevãrul!

La înfrângerea din Ai, poporul s-a încrezut în puterea proprie și a trebuit sã facã experiența propriei slãbiciuni. În situația cu gabaoniții, mai marii poporului se sprijinã pe înțelepciunea oamenilor, fãrã sã întrebe pe Dumnezeu. Pofta lui Acan aratã simbolic cum lumea și pãcatul se pot strecura în inima creștinului. Necredințioșia lui Israel cu privire la gabaoniți ne aratã cum lumea poate pãtrunde în viața poporului lui Dumnezeu.

În fond gabaoniții și-au salvat viața (versetul 26): așa este harul suveran al lui Dumnezeu, cu toate cã acțiunea gabaoniților este tot așa de nescuzabilã ca și a administratorului necredincios din pilda din evanghelia dupã Luca 16. Ca urmare a înșelãciunii lor ei au rãmas pentru totdeauna strãini și robi, chiar dacã începând din acest moment ei sunt legați cu poporul lui Dumnezeu.

Urmãrile cu consecințe mari: Saul și gabaoniții

Greșeala lui Israel în chestiunea cu gabaoniții a fost mai gravã decãt greșeala lui Acan cu privire la urmãrile pentru toatã istoria poporului.

Patru secole mai târziu au apãrut rezultate ale acestei hotãrãri greșite. Saul a încercat în rãvna lui grãbitã sã batã pe gabaoniți (2 Samuel 21,2). Roadele triste ale greșelii lui Saul au fost trei ani de foamete pentru tot poporul și moartea dezonorabilã a celor șapte fii ai împãratului: el a încãlcat jurãmântul, care a fost jurat în Numele Domnului. Cãt de departe este carnea – chiar și la un împãrat – de gândurile lui Dumnezeu! Saul a cruțat pe împãratul amaleciților și ce era mai bun din pradã, pe care ar fi trebuit sã le nimiceascã (1 Samuel 15,9), a pus însã mâna pe gabaoniți, în loc sã-i lase sã locuiascã în pace în mijlocul poporului. Dupã ce Israel s-a curățit de aceastã vinã a lui Saul, «*Dumnezeu a fost binevoitor față de țarã*» (2 Samuel 21,14).

Concluzia și aplicația spiritualã

Istoria gabaoniților în mijlocul copiilor lui Israel se continuã cu douã remarci îmbucurãtoare în istoria poporului:

- «Ișmaia, ... un viteaz dintre cei treizeci și peste cei treizeci» (1 Cronici 12,4) era un gabaoniter, care l-a ajutat pe David în timpul lepădării sale.
- După ducerea în captivitate «Melatia gabaonitul și Iadon meronoritul, bărbații din Gabaon și din Mițpa» (Neemia 3,7) au lucrat împreună la reconstruirea zidurilor Ierusalimului.

Din această relatare vrem să luăm pentru noi o aplicație practică importantă. Să fim treji și în situații personale să nu ne obligăm cu ușurătate față de alții – frații noștri sau persoane din lume. Deseori nu ne mai putem elibera din acestea (Proverbe 6,1.2; Romani 13,8). Însă credințioșii față de Dumnezeu cere ca noi să împlinim cu conștiinciozitate toate obligațiile la care ne-am angajat: aceasta este mărturia primară pe care o avem de depus față de lume.

Capitolul 10

Biruința asupra Gabaonului

Alianța celor cinci împărați (versetele 1-6)

Nu durează mult până când se văd urmările legământului cu gabaoniții. O alianță a împăraților amoriților s-a suit împotriva cetății Gabaon. Ei i-au identificat cu Israel. Ce era de făcut?

- Să ajuți pe Gabaon – aceasta ar trezi impresia că se acceptă definitiv legământul cu lumea.
- Să abandonezi pe Gabaon – nu era aceasta ocazia să te eliberezi de obligații necugetate?

Nu, credințioșii față de jurământul făcut obligă pe Israel să intervină pentru apărarea gabaoniților, care i-au chemat în ajutor (versetul 6). Domnul l-a sprijinit pe Iosua în această acțiune (versetul 8).

De data aceasta totul a fost simplu, căci Dumnezeu era cu poporul Său, și robul a vorbit cu îndrăzneală Domnului Său (versetul 12). Ghilgal a devenit din nou punctul de plecare al biruințelor și după aceea punctul de strângere (versetele 7.15.43). Alianța dușmanilor lui Gabaon și ai lui Israel cuprindea cinci împărați ai amoriților:

- Adoni-Țedec, împăratul Ierusalimului,
- Hoham, împăratul Hebronului,
- Piream, împăratul Iarmutului,
- Iafia, împăratul Lachisului,
- Debir, împăratul Eglonului.

Adoni-Țedec, al cărui nume înseamnă „Domnul dreptății”, a purtat același nume ca și înaintașul lui, Melhisedec (împărat al dreptății), care a ieșit în întâmpinarea lui Avraam după biruința acestuia asupra împăraților (Geneza 14,18; Evrei 7,1-3). Ca preot al Dumnezeului Preaînalt și împărat al dreptății și al păcii (împărat al Salemului), Melhisedec a domnit asupra cetății, care mai târziu a fost numită Ierusalim (întemeierea păcii).

Dar toată teama de Dumnezeu a dispărut între urmașii lui Melhisedec pe tronul Salemului și a făcut loc urii religioase împotriva poporului lui Dumnezeu, al cărui Nume ei l-au recunoscut odinioară. Chiar și după nimicirea amoriților, iebusiții au luptat pe Muntele Sionului până la extrem împotriva unsului lui Dumnezeu, împăratul Israelului (2 Samuel 5,6-9).

Din aceasta învățăm următoarele: nimic nu împietrește inima mai mult ca un simplu contact exterior cu Dumnezeu și poporul Său, în timp ce conștiința rămâne neatinsă.

Judecata asupra amoriților (versetele 7-15)

A venit deci ziua judecății, pe care Avraam a anunțat-o cu mult timp înainte, căci nelegiuirea a umplut măsura (Geneza 15,16). Alianța lor împotriva Gabaonului s-a ridicat, din cauza legământului cu Israel, împotriva poporului lui Dumnezeu, și în fond împotriva lui Dumnezeu Însuși. Căci în versetul 14 se spune, că Domnul lupta pentru Israel. În felul acesta atacul lor a fost cauza înfrângerii și nimicirii lor. Două lucruri caracterizează judecata asupra amoriților:

- Pe de o parte, Domnul *lupta* împreună cu Israel.
- Pe de altă parte, Iosua și tot poporul s-au suit din *Ghilgal* și după luptă s-au reîntors înapoi la Ghilgal (versetele 7.15)

Dumnezeu Însuși a atacat, fie prin sabia poporului Său sub conducerea lui Iosua, fie prin acțiuni neașteptate: El a aruncat pietre mari din cer peste dușmani (versetul 11). Singurul atac similar al lui Dumnezeu a avut loc la plăgile din Egipt (Exod 9,24.25), un preludiv al judecăților sfârșitului, care vor crește în intensitate (Apocalipsa 11,19; 16,21; 20,9).

Când Iosua s-a rugat la Dumnezeu, se spune că Dumnezeu a ascultat de glasul unui om și pentru aproximativ o zi întreagă a intervenit în mersul natural al corpurilor cerești, până când a avut loc judecata asupra dușmanilor poporului lui Dumnezeu (versetele 12-14).

Biblia relatează despre o a doua întâmplare, când Dumnezeu a întrerupt derularea timpului: cu acest semn Dumnezeu a confirmat împăratului Ezechia vestea însănătoșirii lui (Isaia 38,8). Mersul înapoi cu zece trepte a umbrei pe cadranul solar corespunde unei lungiri a acestei zile remarcabile cu 40 de minute. S-a presupus că oprirea soarelui peste Gabaon (aproape o zi întreagă, versetul 13) a durat exact 23 de ore și 20 de minute, așa că această intervenție dublă a lui Dumnezeu corespunde în total unei zile întregi. Aceasta este ziua care lipsește astronomilor în calculele exacte, care s-au preocupat îndeaproape cu cosmologia începând de la creație.

Această primă parte a capitolului (versetele 1-15) relatează deci despre judecata asupra celor cinci împărați ai amoriților și armatele lor, un tablou al nimicirii dușmanilor Domnului la venirea Sa. Când lumea va spune: «Pace și siguranță» (1 Tesaloniceni 5,3), atunci deodată va veni pieirea peste ei. Niciodată lumea nu a fost mai aproape de acest moment ca astăzi – în mod deosebit în Orient, centrul hărții profetice al evenimentelor care vor veni. Judecata anunțată va veni deodată tot așa cum a venit potopul în zilele lui Noe, și va veni tot așa de sigur ca și nimicirea Sodomei și Gomorei în zilele lui Lot (Luca 17,26-29). Lumea va spune atunci: «A venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?» (Apocalipsa 6,17).

Înainte să vină aceste judecăți, Dumnezeu lasă să răsunе mesajul Său: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile» (Psalm 95,7.8; Evrei 3,8.15; 4,7)

Sfârșitul împăraților amoriților (versetele 16-21)

Partea a doua a capitolului conține detalii concludente despre biruința lui Israel și cucerirea celor șapte cetăți ale dușmanului.

Cei cinci împărați ai amoriților s-au ascuns într-o peșteră din Macheda. Iosua i-a încuiat acolo, până când înfrângerea dușmanilor a fost completă. Judecata lor a fost aceeași ca și a împăratului din Ai; s-a dat ascultare prescrierilor Legii cu privire la cadavrele lor tot așa de conștiincios ca și

mai înainte (Iosua 8,29; 10,27). Iosua a anunțat poporului întreg și conducătorilor oamenilor de război, că aceste prime biruințe sunt o anticipație a biruinței depline asupra tuturor dușmanilor (versetul 25).

Aceeași făgăduință a făcut-o Dumnezeu creștinilor: satan împreună cu toate căpeteniile și autoritățile a fost biruit de Hristos la cruce (Evrei 2,14; Coloseni 2,15), dar puterea efectivă a dușmanului va fi în curând distrusă pentru totdeauna: «Iar Dumnezeuul păcii va zdrobi în curând pe satan sub picioarele voastre» (Romani 16,20).

Luarea în stăpânire a țării (versetele 22-39)

Tabăra lui Israel a venit acum la Macheda, ca să ia în stăpânire țara amoriților (versetul 21). În felul acesta cu ajutorul Domnului au fost cucerite șase cetăți: Macheda, Libna, Lachis, Eglon, Hebron și Debir (versetele 28-39). O altă cetate, a șaptea, Ghezer, a avut parte de soarta tristă a celorlalte șase, deoarece împăratul ei Horam s-a lăsat sedus să ajute Lachis (versetul 33). Împărații a trei cetăți dintre acestea au fost deja judecați.

O remarcă deosebită trebuie făcută cu privire la Hebron, al cărei împărat Hoham a fost prins și omorât (versetele 2.23.26). Când Iosua s-a pregătit să ia în stăpânire această cetate, părea că acolo s-a ridicat un alt împărat (versetul 37). Dușmanul sufletelor noastre nu se dă niciodată bătut. Pentru o biruință definitivă nu este suficient să faci o înfrângere mare trupelor aliate. Soldații fugari au găsit refugiu în cetățile întărite (ca Hebron) și s-au format din nou împotriva poporului lui Dumnezeu. Vegherea și energia spirituală sunt necesare până la atingerea la țintă: «Fiți tari și curajoși» (versetul 25).

Cucerirea părții de sud (versetele 40-42)

Biruința supra dușmanilor s-a extins acum spre partea de sud a țării. Până în acest moment al cuceririi, posesiunile lui Iuda, Beniamin și Simeon până la pustia Sur, Paran și Sin, care se învecinau cu țara Egipt, erau aproape complet eliberate de dușmani.

Prima biruință, pe care fiecare creștin trebuie s-o aibă, înainte ca el să poată savura binecuvântările spirituale în Hristos, este biruința asupra lui însuși și asupra naturii lui adamice (simbolizată prin Egipt).

Noi trebuie să presupunem, că filistenii n-au fost complet alungați din fâșia de coastă a Mării Mari (Mediterraneană), ceea ce explică mândria lor din timpul judecătorilor.

Întoarcerea la Ghilgal (versetul 43)

La sfârșitul acestei expediții militare, Iosua și tot poporul cu el s-au întors înapoi la Ghilgal. Macheda a fost punctul de plecare temporal spre nimicirea puterii dușmanilor. Însă după biruința ei trebuiau totdeauna să se întoarcă înapoi la Ghilgal, tabloul judecății de sine prin puterea crucii lui Hristos. Aceasta este lecția serioasă pentru fiecare creștin, care stă ca soldat în slujba lui Isus Hristos.

Capitolul 11

Biruința asupra Hațorului și anachimilor

Cucerirea părții de nord și a ținutului de la apele Merom (versetele 1-9)

Războiul avea loc acum în partea de nord a țării, în timp ce partea din sud era deja eliberată de dușmani. Este vorba de aceleași șase națiuni din luptele anterioare (compară cu Iosua 9,1 și 11,3), dar noua lor alianță era condusă de Iabin, împăratul Hațorului, capitala acestei împărății (versetele 1 și 10). Trei împărați s-au unit cu el (cel al Madonului, al Șimronului și al Acșafului), ca să ducă un război deschis împotriva lui Israel: «Toate oștirile lor împreună cu ei, alcătuind un popor fără număr, ca nisipul care este pe marginea mării, cu cai și care în foarte mare număr» (versetul 4). Ce înseamnă această desfășurare de trupe, dacă Dumnezeu luptă împreună cu poporul Său (versetele 6 și 8)!

Creștinul, pentru care Hristos este puterea lui - «Pot totul în Hristos, care mă întărește» (Filipeni 4,13) -, este chemat în același fel să nu se teamă: «... fără să vă lăsați înspăimântați de potrivnici» (Filipeni 1,28). Puterea, pe care se bazează dușmanii, consta în caii și carele lor: «Unii se bizuie pe care, alții pe cai; dar noi ne bizuim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru» (Psalm 20,7). Exact aceasta era puterea, care trebuia nimicită (versetul 6). Ea a fost distrusă de Iosua sub conducerea lui Dumnezeu (versetul 9). În felul acesta poporul nu va fi ispitit mai târziu să se încreadă în mijloace de ajutor omenești (simbolizate prin cai și care).

Armatele s-au strâns în Merom (versetul 5), la Iordan, în partea de nord a lacului Ghenezaret (sau Chineret, versetul 2). Acolo ele au fost date pe deplin de Domnul în mâna lui Israel. Aceste lupte sunt imagini ale ultimelor războaie ale imperiilor mondiale, conduse de satan împotriva lui Hristos: «Împărății întregii lumi locuite ..., i-au strâns în locul care în evreiește se numește Armaghedon» (Apocalipsa 16,14.16; cu privire la acest loc este vorba de câmpia Izreel sau Meghido din partea de sud-vest a apelor Merom). «Și am văzut fiara și pe împărății pământului și armatele lor adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu armata Lui» (Apocalipsa 19,19).

Prin această ultimă luptă țara a fost deschisă definitiv pentru Israel, până la granițele cu Fenicia. Dușmanii au fost urmăriți până la Sidon (centrul 8), centrul afacerilor și comerțului. După eliberarea din lume în caracterul ei specific (simbolizat prin Egipt) urmează eliberarea de lumea organizată fără Dumnezeu (simbolizată prin siro- fenicieni).

Judecata asupra lui Iabin, împăratul Hațorului (versetele 10-15)

Victoria asupra dușmanilor din nord a fost consolidată prin cucerirea cetății Hațor cu împăratul ei Iabin (versetul 10). Iabin (înseamnă „cel înțelept” sau „rațional”) era titlul oficial al împăraților din Canaan, care domneau în Hațor (compară cu Judecători 4,2). Israel a distrus astfel centrul acestor națiuni și al tuturor cetăților din jur, așa cum Domnul a poruncit lui Moise (versetul 12).

Este foarte trist să se constate, că această cetate și-a recăpătat puterea (900 care de fier) în timpul judecătorilor ca urmare a necredincioșiei poporului. Ea a devenit chiar o unealtă de disciplinare în mâna Domnului împotriva poporului vinovat (Judecători 4,1-3).

În timpul acestor evenimente Iosua a respectat permanent Cuvântul lui Dumnezeu:

- Fie pentru nimicirea dușmanilor (versetul 12),
- Fie pentru a arăta o măsură de har aceluia care s-au comportat pașnic (versetul 13).
Aceasta era în concordanță cu rânduielele Legii (Deuteronom 20,10-18).

Cuvântul lui Dumnezeu este arma, care a fost dată acum credinciosului pentru lupta împotriva dușmanului. Să te legi cu inima de Cuvântul Domnului, aceasta ne dă biruința asupra dușmanului sufletelor noastre și ne conduce la savurarea binecuvântărilor! În familia credinței, tinerii sunt puternici: ei au biruit pe cel rău, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în ei (1 Ioan 2,14).

Consolidarea victoriilor (versetele 16-20)

După bătălia decisivă de la apele Merom, victoriile trebuiau consolidate, ca să mențină pe dușman înapoia granițelor țării: «Războiul pe care l-a purtat Iosua împotriva tuturor acestor împărați a ținut mult timp» (versetul 18). După datele, pe care Caleb le amintește în sinteza vieții sale (Iosua 14,7.10), aceste războaie au durat aproximativ șapte ani.

În afară de gaboniți, a căror istorie am studiat-o în capitolul 9, toate națiunile s-au ridicat împotriva lui Israel, ca să facă război cu acest popor. Aceste popoare și-au împietrit inima și de aceea au fost judecate de Israel (versetul 20), așa că Cuvântul Domnului, pe care El l-a spus lui Moise, s-a împlinit.

În orice caz, la Dumnezeu nu există nici o nedreptate, deoarece El împietrește inima abia atunci când toate chemările harului nu au fost luate în seamă sau au fost respinse. Așa a fost la faraon, sau la Esau, și așa va fi judecata celor păcătoși, care nu au primit «dragostea pentru adevăr, ca să fie mântuiți», cărora «Dumnezeu le va trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună» (2 Tesaloniceni 2,10.11).

Judecata asupra anachimilor (versetele 21 și 22)

Un lucru mai trebuia adus în ordine: situația anachimilor, a aceluia care au inspirat frică iscoadelor trimise de popor pentru iscodirea țării (Numeri 13,33). Anac, un uriaș, era un fiu al lui Arba, care locuia în Hebron (sau Chiriati-Arba, aceasta înseamnă cetatea lui Arba). El avea trei fii: Șeșai, Ahiman și Talmai (Iosua 15,14).

Anac este un tablou al lui satan și al puterii sale, și cei trei fii ai lui sunt un tablou al lumii, care este împotriva lui Dumnezeu. Ei ilustrează pofta ochilor, pofta cărnii (a firii) și lăudăroșia vieții. Șeșai înseamnă „albicios, liber, nobil”, Ahiman înseamnă „fratele meu este dar, frate al fericirii” și Talmai înseamnă „frățeste, temerar, îndrăzneț, curajos”. În aroganța lor, oamenii mândri cred că ei sunt liberi. Ei se unesc ca să devină prieteni ai lumii dar dușmani ai lui Dumnezeu.

Acest popor, care a fost cauza multor suferințe pentru Israel (compară cu Numeri 13,33), trebuia acum să fie nimic, și Iosua era instrumentul acestei judecăți (versetul 21). Țara Israel a fost eliberată de ei, însă au fost unii care și-au găsit refugiu în țara filistenilor (în Gaza, Gat și Asdod). Influența lor s-a făcut simțită mai târziu în timpul de decădere al poporului.

Mântuirea noastră prin credință și poziția noastră în Hristos sunt o siguranță irevocabilă. Dar în ceea ce privește conflictul practic cu dușmanul, nimic nu este obținut în chip definitiv, așa că noi până ne vom sfârși alergarea creștină trebuie să ne maturizăm. Cu toate acestea Dumnezeu ne oferă timpuri de pace deja înainte de a ajunge la odihna veșnică din Casa Tatălui.

Liniștea de după lupte (versetul 23)

După toate aceste lupte și războaie, care au caracterizat această perioadă din istoria lui Israel (capitolele 6-12), urmează acum această constatare încurajatoare: «Țara s-a odihnit de război» (versetul 23). Această afirmație se găsește de trei ori în această carte: în legătură cu Iosua (Iosua 11,23), cu Caleb (Iosua 14,15) și cu partea de moștenire a leviților în mijlocul poporului (Iosua 21,44). Aici era odihna ca urmare a credincioșiei în lupte.

Necazul și strâmtorarea (2 Tesaloniceni 1,6.7) caracterizează lumea actuală, bucuria și odihna aparțin lumii viitoare, nevăzute. Cele două stări nu ar putea fi mai opuse una alteia (2 Corinteni 4,16-18). Un slujitor al lui Dumnezeu a scris: „Lucrul aparține lumii acesteia, bucuria aparține celeilalte lumi, cu toate că noi o savurăm ca râuri de apă, înainte ca noi să fi ajuns la izvor.”

Capitolul 12

Biruințele – odihna

Partea a doua a cărții Iosua (Iosua 6 – 12) se încheie cu enumerarea victoriilor obținute în luptă. Aceste capitole ne învață cum noi prin puterea Duhului Sfânt în mod spiritual putem obține victoria asupra dușmanilor. În continuare noi suntem conduși să prețuim dimensiunea și valoarea țării făgăduinței (locurile cerești).

În timpul luptei creștinul nu este preocupat cu numărarea victoriilor. În primul rând este vorba de atingerea țintei. Este vorba de un singur lucru, în timp ce noi uităm tot ce este în urma noastră (Filipeni 3,13.14).

Dar după terminarea luptelor, noi avem voie să privim înapoi și să măsurăm dimensiunea harului lui Dumnezeu, care va desăvârși lucrarea pentru noi (Psalm 90,16; Isaia 26,12).

Biruințele în partea de răsărit a Iordanului (versetele 1-6)

La enumerarea victoriilor, Scriptura începe cu țara din partea de răsărit a Iordanului, cu câmpiile Galaadului. Doi împărați sunt amintiți:

- *Sihon*, împăratul amoriților, care locuia în Hesbon (versetul 2 și 3). Israel a trimis soli la el, ca să ceară permisiunea să traverseze țara lui. Din cauza respingerii, Israel l-a bătut și a ocupat țara lui (Numeri 21,21-31).
- *Og*, împăratul Basanului, a fost și el bătut de Israel și înfrânt (Numeri 21,33-35). Această țară a fost posesiunea celor două seminții și jumătate, care a vrut să rămână pe partea de răsărit a Iordanului.

Ecoul acestor prime victorii a pus în mișcare inima lui Rahab, prin credința în Dumnezeu și în poporul Său (Iosua 2,9.10). Când aceste evenimente au ajuns mai târziu la urechea gabaoniților, ei au încercat prin șiretlic să se încorporeze în poporul lui Dumnezeu (Iosua 9,10).

Biruințele asupra lui Sihon și Og și împărțirea țării lor celor două seminții și jumătate sunt atribuite aici lui Moise (versetul 6). Numele lui Iosua nu este nicidecum amintit. Persoana lui Moise vorbește despre Hristos, care se interesează de ai Săi pe pământ, în timp ce Iosua ne prezintă pe Domnul înviat, care ne face să savurăm în El binecuvântările cerești. Creștinii, a

căror inimă rămâne legată de pământ, nu se pot bucura cu Hristos, adevăratul Iosua, de cer, căci în viața lor de credință practică ei nu au trecut împreună cu El Iordanul.

Victoriile din țară (versetele 7-24)

Partea a doua a capitolului conține lista celor 31 de împărați care au domnit peste cele șase națiuni amintite mai înainte (Iosua 9,1; 11,3). Ei locuiau în țara propriu-zisă, adică pe partea de vest a Iordanului.

1. Ierihon	2. Ai	3. Ierusalim	4. Hebron	5. Iarmut
6. Lachis	7. Eglon	8. Ghezer	9. Debir	10. Gheder
11. Horma	12. Arad	13. Libna	14. Adulam	15. Macheda
16. Betel	17. Tapuah	18. Hefer	19. Afec	20. Lașaron
21. Madon	22. Hațor	23. Șimron-Meron	24. Acșaf	25. Taanac
26. Meghido	27. Chedeș	28. Iocneam	29. Dor	30. Goim
31. Tirța				

Aceasta era amintirea succesiunii în timp a experiențelor și victoriilor poporului Israel în timpul acestor perioade de cucerire. Mai întâi amintirea de cele două cetăți (Ierihon și Ai), care reprezentau puterea dușmanului, care a fost distrusă de Hristos la cruce (Iosua capitolele 6-8).

După aceea urmează cinci cetăți ale împăraților amoriților, care s-au ridicat împotriva lui Israel, după ce acesta a încheiat legământul cu gabaoniții (Iosua capitolele 9-10). Printre ele era Ierusalimul, cetatea marelui Împărat, care desigur este amintit pe primul loc, urmat de Hebron, care a jucat un rol așa de mare în istoria patriarhilor. În momentul acesta au fost cucerite șapte cetăți (Iosua 10,28-39), trei din împărății lor au fost deja judecați (Hebron, Lachis, Eglon), ceilalți patru își găsesc locul aici în lista biruințelor (Ghezer, Debir, Libna și Macheda).

Celelalte 20 de nume includ împărății nordului, care au luat parte la alianța din Hațor (Iosua 11). Ceilalți aparțin, potrivit cu așezarea cetăților lor, probabil aceleiași părți din țară.

Dorim să scoatem în evidență patru nume dintre ele:

- Betel (Casa lui Dumnezeu), unită mai întâi cu Iacov, apoi mai mult cu istoria lui Israel.
- Meghido, în câmpiile Izreelului, scena ultimelor conflicte ale națiunilor cu Hristos înainte de Împărăția de o mie de ani (Armagedon; Apocalipsa 16,16).
- Adulam, mai târziu locul de strângere al celor credincioși față de David cel lepădat (1 Samuel 22,1), în final un loc al slavei lui Israel (Mica 1,15).
- În final ultima cetate, Tirța, care va fi mai târziu reședința împăraților celor zece seminții (1 Împărați 15,21; 16,2.23). Ca reprezentant al tuturor cetăților pământului ea simbolizează frumusețea miresei pământești în ochii lui Hristos (Cântarea Cântărilor 6,4).

Încheiere și sinteză

Așa se încheie partea a doua a cărții, care relatează despre biruințele lui Israel sub conducerea lui Iosua (Hristos) asupra tuturor dușmanilor lui. «Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea. Căci El „a supus totul sub picioarele Lui”» (1 Corinteni 15,25-27).

Din aceasta se pot deduce îndemnuri practice:

- Luptele spirituale durează până la sfârșitul vieții noastre creștine.

- Noi suntem conduși prin Isus, Urzitorul și Desăvârșitorul credinței (Evrei 12,2). Prin faptul că noi Îl urmăm cu încredere și curaj, «noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit» (Romani 8,37).
- În lupta creștină sunt numai două posibilități: victorie sau înfrângere (Luca 9,50; 11,23). Neutralitate nu există în domeniul spiritual.
- Cauza unei înfrângeri trebuie căutată prin rugăciune (Ai și Gabaon).
- Biruința asupra dușmanilor noștri este un drum de lungă durată, care se obține printr-o succesiune de lupte.
- Biruința într-o luptă nu înseamnă succes pentru toată expediția militară și o înfrângere într-o luptă nu atrage după sine nimicirea întregii expediții militare.
- Dumnezeu ne ajută în lupte, dar noi suntem personal implicați în ele. El luptă pentru noi, dacă noi luptăm împreună cu El. «Domnul este cu voi când sunteți cu El» (2 Cronici 15,2).
- Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea sunt cele două arme de atac ale creștinului (Efeseni 6,17.18).
- Dumnezeu ne cere să luptăm împotriva dușmanilor noștri (puterile spirituale ale răutății din locurile cerești) și niciodată să nu încheiem vreo alianță cu ele.
- Hristos a biruit pentru noi pe toți dușmanii. Ca urmare a acestei biruințe El dorește acum de la noi, ca noi să avem zilnic parte de biruință asupra tuturor.

Capitolul 13

Cele două seminții și jumătate în Galaad

Introducere (versetele 1-6)

Partea a treia a cărții începe cu o constatare dublă:

- Iosua era bătrân, înaintat în vârstă.
- O foarte mare parte din țară trebuia încă să fie luată în posesiune, cu toate că Iosua, ca model al lui Hristos, a luat deja în stăpânire toată țara (Iosua 11,23).

Începând de acum nu se mai întâlnește aceeași energie spirituală, care s-a văzut mai înainte cu privire la dușmani. Greutățile, despre care relatează capitolele următoare, sunt de altă natură: Indiferența și lipsa de curaj se strecoară în armata lui Israel (Iosua 18,3). Realmente misiunea lui Iosua nu era încă încheiată: «Căci, dacă Iosua le-ar fi dat odihna, n-ar fi vorbit după aceea despre o altă zi» (Evrei 4,8). Acestui slujitor credincios al lui Dumnezeu îi lipseau acum puterile. Noi facem deseori aceleași experiențe ca și el. Dar de unde primim noi curaj nou, dacă nu de la Dumnezeu? Așa este Domnul, care poartă de grijă, ca misiunea începută să fie și îndeplinită: «Eu îi voi izgoni dinaintea fiilor lui Israel» (versetul 6), asigură El după enumerarea tuturor dușmanilor care mai erau de alungat.

Aceeași realitate se arată în istoria Adunării pe pământ. Deja înainte de încheierea lucrării apostolilor (Pavel, Petru și Ioan), răul a pătruns în Adunare, care este mărturia lui Dumnezeu pe pământ. Pătrunderea lui a fost favorizată prin slăbiciunea din rândul credincioșilor. Energia și prospețimea de la început, așa cum sunt ele descrise în cartea Faptele Apostolilor, au făcut loc

lipsei de activitate și paralizării spirituale printre credincioși. Pavel constată în timpul primei lui întemnițări: «toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Hristos» (Filipeni 2,21). El adaugă la sfârșitul vieții sale: «Toți cei ce sunt în Asia m-au părăsit» (2 Timotei 1,15), și: «La întâia mea apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit.» (2 Timotei 4,16).

Dar Isus Hristos rămâne într-un mod și mai clar decât în timpurile strălucitoare de la început, singurul Izvor și este pe deplin suficient pentru fiecare credincios în parte și pentru Adunare: «Deci tu, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus» (2 Timotei 2,1).

Începând de acum Iosua a fost scutit de o mare parte din eforturile slujbei sale, ca să folosim exemplul leviților (compară cu Numeri 8,23-26). Dar deoarece el avea în continuare pe inimă interesele poporului Israel, el i-a învățat în continuare (capitolul 23 și 24) și a lăsat în urma lui un exemplu demn de urmat de generațiile care au venit după el (compară cu Judecători 2,7). Paralela cu apostolul Pavel în această privință este evidentă și deosebit de instructivă.

Cu toate acestea Iosua a rămas iarăși acela căruia Domnul i-a încredințat misiunea să împartă țara celor nouă seminții și jumătate. Eleazar, preotul, i-a fost dat ca ajutor în această lucrare. Începând cu capitolul 14 se descrie împărțirea moștenirii în țară.

În capitolul 13 s-a amintit moștenirea celor două seminții și jumătate (Ruben, Gad și jumătate din seminția lui Manase), pe care ei au primit-o deja de la Moise înainte de moartea sa.

Moștenirea și luarea în posesiune a țării

Dumnezeu a dat lui Israel ca *moștenire* toată țara până la Eufrat (Iosua 1,3,4). Dar poporul trebuia s-o cucerească prin luptă și apoi s-o ia în *posesiune*. Aplicarea spirituală la noi creștinii ne este prezentată în capitolele 13 până la 19 pe baza exemplurilor diferitelor seminții. Cinci principii se arată în această parte a cărții:

1. Posedarea moștenirii are loc potrivit voinței lui Dumnezeu. Pentru Israel țara a fost împărțită prin sorți (Iosua 13,6). Cuvintele „căzută la sorți” și „sorti” se întâlnesc de 27 de ori în capitolele 13 până la 23. Intenția lui Dumnezeu a fost revelată prin providență divină: «Se aruncă sorțul în poala hainei, dar orice hotărâre vine de la Domnul» (Proverbe 16,33). Întâmplarea era pentru Israel tot așa de inexistentă ca și pentru noi creștinii. Noi cunoaștem gândurile lui Dumnezeu prin Biblie și prin Duhul Sfânt.
2. Posedarea efectivă era dependentă de energia credinței: Caleb este în privința aceasta un exemplu remarcabil (Iosua 14,6-15).
3. Posesiunea se primește prin luptă personală: în capitolele 6 până la 12 a fost prezentată partea comună a luptei lui Israel. Acum primirea posesiunii proprii este o chestiune personală. Cazul copiilor lui Iosif (Iosua 17,14-18) arată, că fiecare seminție trebuia să-și cucerească personal moștenirea.
4. Posesiunea este un răspuns la o rugămintă: istoria lui Acsa, fiica lui Caleb, poate fi exprimată în trei expresii: «mi-ai dat», «dă-mi» și «i-a dat» (Iosua 15,19). Lui Dumnezeu Îi place, să răspundă cu plăcere la astfel de rugăciuni ale celor care sunt ai Săi (Matei 7,7).
5. În cele din urmă posesiunea corespunde capacității fiecăruia în parte:
 - nu destul, ca la Iosif (Iosua 17,14);
 - prea mult, ca la Iuda, care a împărțit cu Simeon (Iosua 19,9);
 - prea puțin după aprecierea copiilor lui Dan, care voiau să-și înmulțească posesiunea (Iosua 19,47).

Moștenirea de partea cealaltă a Iordanului (versetele 7-14)

Cucerirea ținuturilor din partea de răsărit a Iordanului este atribuită lui Moise și nu lui Iosua (versetele 8.12.15.24.29). Această realitate remarcabilă arată clar, că aceste două seminții și jumătate sunt un tablou al creștinilor care se gândesc la pământ. Ei nu au traversat Iordanul (un simbol al identificării noastre cu Hristos în moartea Sa) și nu au primit moștenirea lor sub conducerea lui Iosua (un tablou al lui Hristos înviat).

Un alt punct important este scos aici în evidență: Moise a bătut națiunile de partea cealaltă a Iordanului (versetul 12). Totuși copiii lui Israel nu au alungat nici pe gheșuriți și nici pe maacatiți (versetul 13). Așa începe aici lista lungă a necredincioșiei poporului, care este descrisă detaliat în cartea Judecători. Înainte ca Duhul să intre în detalii cu privire la posesiuni, El subliniază partea deosebită a seminției Levii (Iosua 13,14.33; 14,3; 18,7). Poziția ei în mijlocul poporului este un tablou minunat al relației intime a tuturor răscumpăraților cu Hristos: «ca să-L cunoască pe El» (Filipeni 3,10).

Moștenirea lui Ruben (versetele 15-23)

Posesiunea lui Ruben era delimitată de Marea Sărată (Marea Moartă) și era udată de pârâul Arnon. Moise a privit țara de pe muntele Pisga, fără să intre în ea, și mormântul lui era situat ascuns de partea cealaltă a Bet-Peor-ului. În timpul luptelor împotriva lui Madian, copiii lui Israel au omorât pe Balaam (versetul 22), o situație, care este amintită, ca și cum ar fi fost ultima misiune a lui Moise, înainte ca el să fie chemat de Dumnezeu din viață (Numeri 31,1.2.8). Pineas, fiul lui Eleazar, preotul, este însărcinat de el, ca să facă judecata asupra acestui proroc rău (Numeri 31,6). În timp ce Balaam mergea pe un drum al nedreptății (2 Petru 2,15), el a ademenit poporul la rău moral (Numeri 25,1-3; 31,16; Apocalipsa 2,14). Aceasta a avut loc în Sitim, care acum era în partea de moștenire a lui Ruben. Istoria de odinioară a fiului cel mai în vârstă al lui Iacov amintea de acest pericol pentru tot Israelul. Este totodată un apel insistent adresat tuturor creștinilor, să trăiască în sfințenia vieții și duhului (2 Corinteni 7,1).

Moștenirea lui Gad (versetele 24-28)

Moștenirea lui Gad se afla în partea de nord a moștenirii lui Ruben, delimitată la vest de Iordan până la lacul Ghenezaret (Chineret). Ramot din Galaad a fost prima cetate care în timpul lui Ahab a căzut în mâinile dușmanilor (1 Împărați 22,3). Încercarea de a o redobândi a fost ocazia folosită de Dumnezeu pentru moartea acestui împărat păcătos.

Pozitiv de amintit este cetatea Galaad, din care descindea Ilie Tișbitul. El era un proroc credincios, care a fost chemat într-o perioadă foarte întunecată din istoria lui Israel.

Moștenirea jumătății din seminția lui Manase (versetele 29-31)

Partea ei se extindea din tot Basanul până la muntele Hermon și la nord se învecina cu Siria. Iair, galaaditul, descindea din acest teritoriu. El era al șaptelea judecător chemat de Dumnezeu ca să elibereze pe poporul Său. Apropierea națiunilor slujitoare la idoli explică probabil de ce Israel imediat după moartea sa s-a abătut, ca să slujească zeilor Siriei (Judecători 10,3.6).

Încheiere (versetele 32 și 33)

Cele două seminții și jumătate erau într-o poziție care nu corespundea pe deplin gândurilor lui Dumnezeu. În orice caz această situație cu privire la ei se încheie cu un exemplu strălucitor al harului dumnezeiesc. Din cele șase cetăți de scăpare, pe care le-a primit Levi între frații lui, trei erau de partea cealaltă a Iordanului; una pentru fiecare seminție: Golan, Bețer și Ramot din Galaad (Iosua 21,27.36.38). Dumnezeu nu uită niciodată pe ai Săi, chiar dacă ei spre paguba lor merg după gândurile lor proprii.

Capitolul 14-15

Partea de moștenire a lui Iuda

Introducere (14,1-5)

Începând de acum lucrurile se desfășoară în țara însăși, deci pe partea vestică a Iordanului. Capitolele 14 până la 19 redau împărțirea țării între cele nouă seminții și jumătate.

În Ghilgal au primit partea lor de moștenire în țară prin tragere la sorți numai două seminții și jumătate. Ea a fost împărțită prin Eleazar și Iosua, împreună cu căpeteniile de familie (versetul 1). Este vorba de fapt numai de Iuda și Iosif. Amândouă căpeteniile de familie sunt un tablou minunat al lui Hristos: Hristos este înfățișat în Iosif ca Întâiul născut și în Iuda ca Împăratul. Amândoi au înlocuit pe Ruben, bătrânul familiei lui Iacov: «Dreptul lui de întâi-născut a fost dat fiilor lui Iosif, fiul lui Israel; totuși Iosif n-a fost scris în spițele de neam ca întâi născut. Iuda a avut întâietate printre frații săi, și din el este domnitorul; dar dreptul de întâi-născut era al lui Iosif.» (1 Cronici 5,1.2). Din acest motiv Iosif a primit o parte dublă, așa că amândoi fiii lui, Manase și Efraim, alcătuiesc două seminții diferite.

Mai întâi în capitolele 14 și 15 este prezentată moștenirea lui Iuda și apoi urmează prezentarea moștenirii celor doi fii ai lui Iosif. Moștenirea lui Efraim este prezentată în capitolul 16 și moștenirea jumătății din seminția lui Manase, care a traversat Iordanul, este prezentată în capitolul 17.

Ultimele șapte seminții (Beniamin, Simeon, Zebulon, Ișahar, Așer, Neftali și Dan) au primit moștenirea lor în Silo, unde erau unite întreaga adunare a lui Israel și cortul întâlnirii (capitolele 18 și 19). Exemplul luminos al lui Caleb prefațează spre învățătura și încurajarea noastră relatarea detaliată a luării în posesiune a țării de către fiecare seminție în parte.

Caleb, un bărbat al credinței (capitolul 14,6-12)

Caleb a ieșit în evidență prin credința sa și legătura sa strânsă cu Domnul, în comparație cu indolența și lipsa de energie a poporului în general. El apare prima dată la trimiterea iscoadelor lui Israel pentru recunoașterea țării (Numeri 13.14). Caleb reprezenta atunci seminția Iuda, în timp ce Iosua, care începând de atunci era așa de des unit cu el, seminția Efraim, a fiului lui Iosif.

În timp ce mergeau prin Hebron, cele douăsprezece iscoade au întâlnit pe cei trei uriași. Fiii lui Anac sunt împreună un tablou al lumii, care se împotrivesc lui Dumnezeu. Privit din punct de

vedere omenesc ei insuflau destulă groază, ca să descurajeze pe iscoade. Însă aceștia au uitat nu numai roadele minunate ale țării (reprezentate prin strugurele din Eșcol), ci înainte de toate făgăduințele lui Dumnezeu și puterea Sa.

Caleb și Iosua au încercat zadarnic să aducă la tăcere pe celelalte zece iscoade, care prin descrierea țării au descurajat poporul. Când adunarea lui Israel a murmurat împotriva lui Dumnezeu, cele două iscoade credincioase au ocupat locul potrivit al smereniei (Numei 14,6-10). Credința lui Caleb i-a fost socotită ca dreptate (compară cu Romani 4,3). El a avut voie nu numai să rămână în viață împreună cu Iosua, ci Moise i-a făgăduit o parte de binecuvântare în țară (Iosua 14,9; Deuteronom 1,36) – și anume exact locul unde piciorul lui a călcat atunci: Hebron.

Numele Caleb înseamnă „leu tânăr” („cel mic al leoaicei” sau „cel mic al ursoaicei”), o expresie cu care Iacov a caracterizat în prorocia sa pe Iuda (Geneza 49,9). Pentru Caleb leul era simbolul energiei și puterii aceluia care «nu se dă înapoi dinaintea nimănui» (Proverbe 30,30). În Hristos se vor revela cu desăvârșire aceste însușiri, când Leul din seminția lui Iuda (Apocalipsa 5,5) va reveni pe pământ în glorie și putere.

Pentru noi creștinii această energie naturală trebuie permanent ținută sub controlul puterii Duhului Sfânt, căci altfel stăm în pericol să cădem în starea tristă a lui Nabal, un urmaș al lui Caleb din timpul lui David: «Bărbatul era aspru și rău în faptele lui. El se trăgea din Caleb.» (1 Samuel 25,3).

În contrast cu acesta, Caleb a dovedit blândețea duhului și multă smerenie, deoarece el se baza numai pe Dumnezeu și nu pe propria lui putere: «Domnul va fi, poate, cu mine, și-i voi izgoni» (versetul 12). În credința lui Caleb se văd și alte însușiri instructive:

Energia și siguranța credinței (Evrei 10,22)

Iosua, conducătorul poporului, prezintă simbolic pe Isus ca Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței (Evrei 12,2), ca Acela care face primul pas și merge în frunte. Chiar dacă puterile omenești ale lui Iosua au slăbit, cele ale lui Hristos rămân veșnice, asemenea celor ale soarelui (Apocalipsa 1,16; Psalm 19,5.6; 45,4.5). Caleb putea să mărturisească cu bucurie, că puterile nu i-au slăbit (versetul 11). El este un tablou al lui Hristos ca Desăvârșitor al credinței (Evrei 12,2). El este cel care a trăit viața și drumul credinței în toată desăvârșirea și plinătatea lor.

Prețuirea moștenirii făgăduite

Caleb a atribuit o mare valoare moștenirii sale: «Dă-mi dar muntele acesta» (versetul 12). În aceasta nu era nimic lumesc, ca la Esau. Nu, Caleb a prețuit binecuvântarea dumnezeiască. Dorința lui se aseamăna cu cea a apostolului Pavel cu privire la premiul alergării creștine (Filipeni 3,12-14).

Certitudinea deplină a speranței (Evrei 6,11)

Caleb a adăugat certitudinea speranței la certitudinea credinței sale într-un mod așa de viu, că ea s-a extins și la alții: fiica lui Acsa a arătat aceeași energie ca și tatăl ei, ca să primească binecuvântarea.

Faptele credinței

Pentru credință are valoare ceea ce ea a savurat: înainte ca credinciosul să poată savura odihna viitoare, lupta este ceva normal pentru el în lumea aceasta. Dacă nouă ne este prezentată ca exemplu credința lui Caleb, să luăm seama, ce însemna aceasta pentru el. Probabil au fost necesari cinci ani de luptă, ca să ia moștenirea din mâinile dușmanului (versetul 10).

Încercarea credinței

În încheiere punctul cel mai de valoare: Dumnezeu a vrut să pună la probă credința lui Caleb. Caleb a explicat înaintea întregii adunări a lui Israel – și în afară de Iosua și el, toți au pierit în pustie – că ei sunt capabili să ia țara în posesiune (Numeri 13,30). Acum, după mulți ani, venise momentul să dovedească cele spuse. Caleb a trebuit personal să se angajeze în luptă, ca să ia Hebronul din mâinile lui Anac și al celor trei fii ai lui (tablou al lui satan și al puterii lumii). Încrederea în făgăduințele și atotputernicia lui Dumnezeu a dăruit lui Caleb biruința deplină.

Caleb și cetatea Hebron (14,13-15)

Hebron, o cetate în Iuda, a devenit domiciliul omului credinței Caleb. Cetatea a devenit mai târziu unul din locurile de scăpare în Israel (Iosua 21,13). Ca loc de scăpare (în simbol: Isus Hristos Însuși) ea a fost dată familiei preoțești. Se pare că prin credință Caleb a dat moștenirea lui înapoi lui Dumnezeu, ca să păstreze pentru sine numai câmpia și satele cetății (Iosua 21,11.12). Este ceva mai bun pentru noi, decât să imităm pe acest slujitor credincios al lui Dumnezeu?

Hebron era pentru Caleb, în mijlocul poporului necredincios, punctul de plecare al încercărilor credinței sale. La sfârșitul vieții sale a fost locul de odihnă, care a încununat lucrarea și suferința sa. Să ne amintim că, împreună cu Iosua, Caleb a avut parte fără cârtire de 40 de ani de încercare în pustie. Această judecată a lui Dumnezeu era consecința necredințioșiei poporului, împotriva căreia Iosua și Caleb pe drept se revoltă și la care ei nu au nici o contribuție.

Adunarea pe pământ cunoaște și necazuri, care pot fi urmarea necredințioșiei ei din trecut. Le privim noi cu smerenie ca expresie a credințioșiei lui Dumnezeu față de aceia pe care El îi iubește? Să ne îndreptăm ca și Caleb privirea credinței spre ziua odihnei și a moștenirii veșnice.

Capitolul 14 se încheie cu acest gând al odihnei (versetul 15). După ce odihna a fost amintită ca rezultat al credințioșiei lui Iosua (Iosua 11,23), ea este aici legată cu faptele de credință ale lui Caleb.

Otniel și Acsa (15,13-19)

Istoria lui Caleb se continuă cu relatarea semnificativă despre Otniel și Acsa. Caleb a luat în posesiune Hebronul, alungând pe cei trei fii ai lui Anac. Acesta este singura victorie deplină, care a fost obținută în Israel asupra dușmanilor lui.

Energia credinței nu s-a oprit însă la aceasta. Caleb a vrut să cucerească și cetatea Chiriath-Sefer. Numele Chiriath-Sefer înseamnă „cetatea leilor”. Ea este un tablou al puterii oamenilor care nu cunosc gândurile lui Dumnezeu. Este vorba de Debir (versetul 15), o cetate care a fost deja

cucerită în timpul primelor expediții militare ale lui Iosua (Iosua 10,38) și posedarea reală a ei trebuia acum asigurată.

Otniel, nepotul lui Caleb, a răspuns la apelul credinței. El va fi primul din cei doisprezece judecători, prin care Dumnezeu a eliberat pe poporul Său (Judecători 3,9). Cucerirea cetății Debir este pentru noi așa de importantă, că relatarea se găsește de două ori în Scriptură (Iosua 15,13-19; Judecători 1,11-15).

Acsa, fiica lui Caleb, a devenit soția cuceritorului cetății Chiriat-Sefer. Ea a primit deja un pământ secetos de la tatăl ei. Acum ea își dorea un izvor de apă, ca să-l ude și să-l răcorească de căldura soarelui. Caleb i-a dat mai mult decât așteptările ei,

- Izvoarele de sus, care se referă la Hristos în glorie și la binecuvântările cerești în El;
- Izvoarele de jos, care izvorăsc dintr-o țară spre care Dumnezeu Își avea ochii permanent îndreptați (Deuteronom 8,7; 11,12). Acesta este un tablou al Duhului Sfânt pe pământ.

Rugămintea lui Acsa, care a făcut pe tatăl ei s-o dăruiască așa de mult, ne stimulează să luăm practic în posesiune moștenirea noastră cerească cu rugăciune. Cele trei expresii: «Mi-ai dat», «dă-mi» și «i-a dat» (Iosua 15,19) sintetizează dorința și răspunsul credinței lui Acsa. Fie ca fiecare din noi să facă această experiență în domeniul spiritual!

Otniel, ca și cap al acestei familii, a continuat lucrarea lui Caleb, așa cum Timotei a continuat lucrarea lui Pavel în Adunare. Acsa se ocupa la locul ei de domeniul ascuns al familiei.

Adunarea pe pământ are nevoie de luptători motivați împotriva dușmanilor. Este o luptă împotriva lui satan și a îngerilor lui. Pentru aceasta sfinții trebuie hrăniți și înviorați de Hristos. El este Izvorul viu, care lucrează în noi prin Duhul Sfânt. Apa devine în ei o fântână de apă vie (Ioan 4,14) și «râuri de apă vie» (Ioan 7,38).

Obstacole în luarea în posesiune a țării

Încurajați prin exemplul strălucitor al lui Caleb, Acsa și Otniel noi suntem informați și de obstacolele la luarea în stăpânire a țării făgăduite.

Scriptura ne prezintă cel puțin trei obstacole în această privință:

a) *Incapacitatea omenească*: Fiii lui Iuda nu au putut să alunge pe iebusiții din Ierusalim (Iosua 15,63). Tot așa și fiii lui Manase nu au fost în stare să desproprietărească pe canaaniiții, care au rămas în cetățile lor, chiar dacă au plătit tribut (Iosua 17,12,13).

b) *Compromisuri și înțelegeri cu dușmanii*: Efraim a lăsat pe canaaniiți să locuiască în mijlocul poporului (Iosua 16,10). Cu toate că dușmanul era subjugat prin tribut, el a rămas totuși o cursă de cădere și o nuia pentru poporul lui Dumnezeu (Iosua 23,13).

c) *Delăsarea poporului în luarea în posesiune a țării*: Iosua i-a mustrat aspru (Iosua 18,3). Ea este în opoziție cu credința activă a lui Caleb. Această stare de pasivitate este rezultatul trândăviei spirituale (Proverbe 10,4). Ea duce la sustragere de la chemarea lui Dumnezeu (Iosua 1,5,6).

Moștenirea lui Iuda (15,1-12.20-63)

Sorțul, expresia alegerii suverane a lui Dumnezeu, a căzut mai întâi pe Iuda, seminția împărătească (versetul 1). Ea a primit partea cea mai distinsă și cea mai mare a moștenirii, cu Ierusalimul, cetatea împărătească, ca centru. Iuda, care a fost preamărit de frații săi, trebuia să posedă sceptrul împărătesc și toiagul dăătorului Legii (Geneza 49,8-10).

Cetatea împărătească purta aici încă numele Iebus (domiciliul iebusiților, versetul 8). Ea este așezată în apropiere de valea Hinom, care este un tablou al întunericului moral. Localitatea Ghehena (=chinuri) se afla în partea de sud a Ierusalimului și ea și-a luat numele de la această vale (ge-hinom). Mai târziu a fost necesar ca David – care este un tablou al Unuia mult mai mare decât el - să angajeze toate forțele, ca să facă din această cetate un loc al harului împărătesc, fără dușmani și curat. Acolo a vrut Dumnezeu să locuiască, «pentru ca Numele Meu să locuiască în ea pe vecie» (2 Cronici 7,16).

Partea de moștenire a lui Iuda cuprindea 112 cetăți, împărțite în patru regiuni: sudul, câmpia, regiunea muntoasă și pustia.

De pe *munte* privirea se poate îndrepta spre câmpie și se poate admira frumusețea cetății lui Dumnezeu (Psalm 122,3-8). Așa a privit Moise țara de pe vârful muntelui Pisga (Deuteronom 34,1-3). Mai târziu apostolul Ioan a fost condus în duhul «pe un munte mare și înalt», ca să vadă Noul Ierusalim (Apocalipsa 21,10).

Pustia Iuda a fost locul de scăpare al împăratului David în timpul exilului său. Acolo a compus el cântările impresionante, care exprimă experiențele sufletului lui în timpul acestei încercări a credinței (Psalm 63,1). În timpul Împărăției de o mie de ani pustia va înflori (Isaia 35,1). Ea va fi udată de apele care izvorăsc din Locul Preasfânt, ca să redea din nou pământului viața și fertilitatea (compară cu Ezechiel 47,12).

Două detalii ating în mod deosebit conștiința noastră:

- Cetățile filistenilor, Ecron, Asdod și Gaza (versetele 45-47), nu sunt enumerate împreună cu celelalte cetăți ale părții de moștenire. Se pare, că Iuda nu le-a luat cu adevărat în stăpânire și nu a alungat pe locuitorii lor. Filistenii sunt un tablou al creștinilor, care au numai o mărturisire exterioară, dar nu posedă viață din Dumnezeu. Filistenii vor mai juca un rol trist în istoria lui Israel, în mod deosebit în timpul lui Samson, fiind singurul care s-a ridicat împotriva lor (Judecători 15,11), sau când mai târziu ei au luat chivotul legământului (1 Samuel 5,1).
- Copiii lui Iuda nu au putut alunga pe iebusiții din Ierusalim (versetul 63). Aici Scriptura constată pentru prima dată necredințioșia poporului, aceea de a nu lua pe deplin moștenirea lor din țară. Dacă ne lipsește puterea să învingem pe dușmanii noștri spirituali, necondiționat pierdem bucuria pentru libertatea minunată a copiilor lui Dumnezeu.

Capitolul 16-17

Partea de moștenire a lui Iosif în Ghilgal

Introducere (16,1-4)

După Iuda, Iosif a primit partea lui de moștenire în țară. Ea se afla în partea de nord a Ierusalimului între Iordan și Marea Mediterană.

Acest ținut a fost împărțit între seminția lui Efraim și jumătate din seminția lui Manase, care nu s-a stabilit în câmpia Galaadului.

Partea de moștenire a lui Efraim (16,5-10)

Partea de moștenire a lui Efraim începe în Ierihon (locul morții și al blestemului) și cuprinde Betel (Casa lui Dumnezeu) și Șilo, primul loc unde a staționat Cortul întâlnirii al lui Dumnezeu.

Această parte de moștenire nu avea dimensiunea ca aceea a lui Iuda, și granițele ei erau mai puțin definite. Unele cetăți ale lui Efraim se aflau în teritoriul lui Manase.

Lui Efraim – ca și lui Iuda – îi lipsea curajul în fața puterii vrăjmașului, și s-a mulțumit să trăiască împreună cu el: compromisul cu dușmanul este cauza idolatriei, care mai târziu în Israel a ros în jurul ei cum roade cancerul (compară 2 Timotei 2,17).

Machir și fiicele lui Țelofhad (17,1-6)

Energia lui Machir, întâiul născut al lui Manase, strălucește aici în mijlocul indiferenței generale. Cu toate că el era fiul unei femei siriene (1 Cronici 7,14), el s-a dovedit a fi un războinic credincios (versetul 1), care a condus seminția sa în bătălii și la victorie. Se pare însă, că partea lui de moștenire era pe partea de răsărit a Iordanului.

Cele cinci fiice ale lui Țelofhad au moștenit de la căpeteniile seminției lor energia credinței și au acordat valoare moștenirii Domnului. Tatăl lor a murit în pustie și el nu avea fii (Numeri 27,3; Evrei 3,17). Din cauza aceasta să nu primească ele nici o moștenire?

Ele au prezentat lui Moise cazul lor, și acesta l-a adus înaintea Domnului (Numeri 27,5). Credința lor a fost răsplătită și ele au primit partea de moștenire, ca frații lor. Din momentul acela cazul lor a devenit normă de drept juridic în popor (Numeri 27,11). Domnul să formeze inimile noastre, ca noi să căutăm cu aceeași râvnă binecuvântările spirituale, pe care noi le posedăm în El!

Căpeteniile strămoșilor seminției lui Manase au adus după aceea lui Moise problema căsătoriei fiicelor lui Țelofhad (Numeri 36,1-12). Căsătoria în afara propriei seminții ducea cu sine de drept transferarea moștenirii la cealaltă seminție. Aceasta ar fi condus la micșorarea moștenirii lui Manase. De aceea ele trebuiau să se căsătorească cu cineva din propria seminție. Cât de multe familii au fost dezmembrate prin tristele certuri legate de moștenire!

Dar în domeniul spiritual Domnul invită prin exemplul fiicelor lui Țelofhad pe fiecare creștin să analizeze cu grijă gândurile lui cu privire la căsătorire.

Alături de întoarcerea la Dumnezeu, aceasta este cea mai importantă întrebare în viața creștină. Căsătoria cu o persoană ne întoarsă la Dumnezeu, pentru un creștin înseamnă înjugarea la un jug nepotrivit. Aceasta este necredincioșie față de Dumnezeu (compară cu 2 Corinteni 6,14). Dar chiar într-o casă creștină cum să se savureze o părtășie fericită, dacă amândoi soții nu recunosc în același fel drepturile Domnului asupra inimii și vieții lor? Cu siguranță în felul acesta nu pot avea parte împreună în deplină măsură de moștenirea «harului vieții» (1 Petru 3,7)! Însă în îndurarea Sa Domnul poate crea armonie și în astfel de căsnicii creștine.

Moise a rezolvat principial cazul fiicelor lui Țelofhad din punctul de vedere al Domnului. Iosua a realizat acum rezolvarea lui fericită (Iosua 17,4).

Moștenirea jumătății din seminția lui Manase (Iosua 17,7-13)

Din nou auzim ceea ce de acum încolo va deveni un refren trist în istoria poporului: Manase nu a fost în stare să alunge pe deplin pe locuitori, și canaaniți voiau să rămână în țară. Cu toate că trebuiau să plătească tribut, totuși ei nu au fost expropriați.

De ce nu a putut Manase să învingă pe dușman? În fond din cauză că el nu a vrut. Tot așa este deseori și cu noi, căci în viața creștină „a vrea” precede pe „a înfăptui”. Ambele vin de la Dumnezeu (Filipeni 2,13). Să-L rugăm pe Dumnezeu, ca în harul Său să dea naștere în noi la aceste două virtuți.

O legătură între adevăr și rătăcire nu poate avea durabilitate. Rătăcirea nu va deveni adevăr, și adevărul își pierde puterea. Numai printr-o despărțire clară și deplină de orice rătăcire se realizează credincioșia noastră față de Dumnezeu și taina puterii noastre practice.

Problema fiilor lui Iosif, Efraim și Manase (Iosua 17,14-18)

Istoria fiilor lui Iosif se încheie cu o atenționare serioasă adresată nouă. Ambele seminții au venit în același timp la Iosua, ca să ceară o moștenire suplimentară, «și Domnul ne-a binecuvântat până acum» (versetul 14). Comportarea lor pare demnă de laudă. În realitate cazul lor se deosebește total de cazul fiicelor lui Țelofhad, care prin credință își doreau o moștenire și apoi au și primit-o. În opoziție cu aceasta era lipsa de credință care îi reținea pe fiii lui Iosif să termine cucerirea moștenirii lor. Ei voiau s-o mărească, fără să lupte pentru ea (versetul 16). Iosua le-a prezentat situația reală și le-a amintit că ei erau pe deplin în stare să obțină biruința asupra canaaniților.

Aceasta este pentru noi o lecție cu o importanță deosebit de mare. Trăim într-un timp în care prosperitatea credinței din Filadelfia și puterea mică în mijlocul slăbiciunii sunt prea des constrânse de nepăsarea și mulțumirea de sine din Laodiceea.

Noi nu putem poseda moștenirea noastră spirituală, fără să luptăm. Nici credința părinților noștri – sau a acelor care au mers înaintea noastră pe drumul credinței – și nici amintirea biruințelor din trecut nu ne pot da astăzi putere și biruință. Conștiința binecuvântărilor trecute amenință să ducă la decădere, dacă pe acestea le despărțim de harul Dătătorului. Noi trebuie să privim la Dumnezeu, «Cel care ne dă biruința» (1 Corinteni 15,57).

În timpul din urmă al Adunării pe pământul acesta noi suntem încă solicitați să tăiem pădurea (versetul 18), ca s-o posedăm; să tăiem indiferența, asemănarea cu lumea și tradiția. Prea des în viața noastră ele au înlocuit adevărata teamă de Dumnezeu și părtășia cu Hristos. Așa se încheie această parte a cărții. Începând cu tabloul luminos al lui Caleb, care ne este recomandat ca fiind demn de imitat, se termină cu o atenționare cu privire la atitudinea fiilor lui Iosif.

Capitolele 18-19

Moștenirea ultimelor șapte seminții în Șilo

În istoria poporului începea acum o nouă perioadă. Adunarea lui Israel s-a mutat de la Ghilgal la Șilo, unde a așezat cortul întâlnirii.

Acolo s-a împărțit moștenirea ultimelor șapte seminții (Beniamin, Simeon, Zabulon, Isahar, Așer, Neftali și Dan)

Șilo și ultima cercetare a țării (Iosua 18,1-10)

Până în momentul acesta poporul s-a strâns în tabără la Ghilgal, locul îndepărtării rușinii Egiptului. Acest loc este pentru noi un loc al judecății asupra cărnii prin moartea lui Hristos. Ghilgal era punctul de plecare la luptă și taina biruinței. După aceea poporul a venit la Ebal, unde a construit altarul. Până în momentul acesta, în care poporul formal a luat în posesiune țara făgăduinței, Legea era confirmată pe table de piatră.

Acum tabăra lui Israel s-a mutat la Șilo (înseamnă: „pace, odihnă”) la nord de Betel. Acolo a fost așezat cortul întâlnirii și s-a încheiat împărțirea țării prin sorț în prezența lui Iosua și Eleazar, preotul (Iosua 19,51).

Iosua a solicitat adunarea copiilor lui Israel să se întărească, ca să termine cucerirea țării (versetul 3) și să măsoare mărimea posesiunii lor. Tot așa apostolul Pavel s-a rugat pentru credincioșii din Efes, ca să aibă ochii inimii luminați. Ei trebuiau să știe care este bogăția slavei moștenirii lui Dumnezeu în sfinți (Efeseni 1,8). În continuare ei trebuiau să înțeleagă împreună cu toți sfinții care sunt dimensiunile hotărârilor lui Dumnezeu și să cunoască centrul lor: «dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință» (Efeseni 3,18.19).

Trei reprezentanți (o mărturie deplină) din fiecare din cele șapte seminții au fost trimise, ca să străbată țara și să întocmească un inventar al ei. Cele două seminții, Iuda și Iosif, și-au primit deja moștenirea lor (versetul 5) și lui Levi i-a fost confirmată preoția (versetul 7). Rezultatele inventarierii au fost scrise într-o carte, care a fost păstrată în Șilo în prezența lui Iosua. În felul acesta cele șapte seminții au cunoscut granițele moștenirii lor. Luarea în posesiune a acestora era pasul următor. Tot așa este și pentru noi creștinii. Puterea lui Dumnezeu față de noi (Efeseni 1,19) ne lasă să cunoaștem moștenirea noastră. Dar este puterea lui Dumnezeu în noi (Efeseni 3,20), care prin credință ne face să locuim acolo. Trecerea de la cunoașterea obiectivă a binecuvântărilor dumnezeiești la realizarea subiectivă a lor are loc prin lupta împotriva puterilor spirituale (Efeseni 6,11.12). Este o luptă a credinței, la care trebuie să se alăture virtutea, aceasta înseamnă energia spirituală (2 Petru 1,5).

Nu este așa de ușor să se spună ceva despre moștenirea acestor seminții. Vrem să redăm aici unele învățături din puținele comunicări cuprinse în Biblie despre acești fii ai lui Iacov.

Moștenirea lui Beniamin (Iosua 18,11-28)

Beniamin era fiul durerii mamei lui (Benoni). Tatăl său l-a numit prin credință fiul dreptei (Beniamin) (Geneza 35,18). El era și preaiubitul Domnului, care urma să locuiască la El (Deuteronom 33,12).

Teritoriul lui Benjamin se învecinează cu cel al lui Iuda și este cel mai apropiat de Ierusalim. Caracterul faptei de violență naturală, pe care Iacov îl descrie cu un lup care sfâșie (Geneza 49,27), a determinat această seminție să provoace evenimentele triste din Ghibea în timpul judecătorilor. Cu toate acestea Benjamin rămâne un tablou minunat al lui Hristos: «Mâna Ta să fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului pe care Ți l-ai întărit» (Psalm 80,17).

Moștenirea lui Simeon (Iosua 19,1-9)

Simeon a răzbunat împreună cu fratele său Levi fapta rușinoasă făcută surorii lor Dina (Geneza 34,25). Urmare acestui fapt cele două seminții au rămas sub sentința tatălui lor, și anume împărțiți în Iacov și risipiți în Israel (Geneza 49,7). Dar ce frumos este să se vadă, cum Dumnezeu a folosit profeția lui Iacov cu privire la Levi, ca să împlinească intențiile Sale: această seminție trebuia să fie pusă deoparte pentru slujba pentru sfinții Săi.

Ținutul lui Simeon nu a fost măsurat. Seminția lui a rămas un număr restrâns de persoane care locuiau în mijlocul moștenirii fratelui său Iuda (versetul 9). Numai 17 din cele 112 cetăți ale lui Iuda au fost repartizate lor.

Moștenirea lui Zabulon (Iosua 19,10-16)

Zabulon era în ordinea nașterii al șaselea copil al lui Lea și al zecelea fiu al lui Iacov. Istoria lui vorbește de la început despre pericolele pe care legăturile cu lumea comercială și de afaceri le ascunde în sine (țărnul, corăbiile din Sidon; Geneza 49,13).

Ținutul lui în Israel nu a fost departe de locul unde îl atrăgea inima lui. Cu toate acestea Dumnezeu Și-a păstrat din mijlocul acestei seminții o rămășiță pentru inima Sa: «gata să se lupte cu o inimă hotărâtă» (1 Cronici 12,33).

Moștenirea lui Isahar (Iosua 19,17-23)

Așa după cum Isahar în ordinea nașterii este aproape de Zabulon (al cincilea copil al lui Lea), el a obținut moștenirea sa în apropierea fratelui său. Isahar oferă tabloul comodității în lume și al robiei, care inevitabil urmează după comoditate (Geneza 49,15). Cu toate acestea o rămășiță din această seminție a păstrat înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu cu privire la poporul Său: «Din fiii lui Isahar, care se pricepeau să deosebească timpurile pentru a ști ce trebuia să facă Israel» (1 Cronici 12,32).

Moștenirea lui Așer (Iosua 19,24-31)

Așer trebuia să locuiască în prosperitate regală (Geneza 49,20). Moștenirea lui se mărginea cu cetățile Feniciei: Sidon, marea cetate, și Tir, cetatea tare; ambele tablouri ale «acestui veac rău» (Galateni 1,4).

Moștenirea lui Neftali (Iosua 19,32-39)

Delimitat la răsărit de Iordan, ținutul lui Neftali se învecina cu ținuturile lui Așer, Zabulon și Isahar. Aceasta este Galileea, unde Domnul a făcut cea mai mare parte a lucrării Sale: «Țara lui

Zabulon și țara lui Neftali ... Galileea Neamurilor. Poporul care umbla în întuneric a văzut o mare lumină» (Isaia 9,1.2). «Căprioara liberă» (Geneza 49,21), care savura libertatea, era acum «sătul de bunăvoință și copleșit cu binecuvântări de la Domnul» (Deuteronom 33,23).

Moștenirea lui Dan (Iosua 19,40-48)

Cu toate că ei descindeau din aceeași familie, frații Dan și Neftali, care prin natura lor erau așa de apropiați (Geneza 30,3-8), au mers pe căi de viață total diferite. În Dan recunoaștem sursa decăderii de la Dumnezeu și desfășurarea violenței.

Energia aparentă a leului din Basan (Deuteronom 33,22) stătea în realitate în slujba răului: «un șarpe pe drum, o năpârcă pe cărare» (Geneza 49,17). Istoria tristă a acestei seminții a confirmat profeția lui Iacov. Dan a revelat duhul lui Cain (violență și omor), care a construit o cetate și i-a dat numele fiului său Enoh (Geneza 4,17; Iosua 19,47).

Violența a condus la prima manifestație publică a idolatriei în poporul lui Dumnezeu: Ionatan, nepotul lui Moise, a intrat în scenă ca preot al dumnezeilor falși, în timp ce Casa lui Dumnezeu era în Șilo (Judecători 18,30.31). De ce sunt în stare inimile noastre firești! Nu era Dan un fiu al patriarhilor, care au preamărit pe Dumnezeu prin credința lor?

Moștenirea lui Iosua (Iosua 19,49-51)

Această parte a istoriei lui Israel se termină în mod fericit cu o remarcă sublimă. Fără să țină seama de vârsta lui și de pierderea puterii naturale (Iosua 13,1; 23,1), Iosua a primit de la Dumnezeu energia să construiască cetatea Timnat-Serah, care i-a fost dată ca moștenire. El a locuit în ea (Iosua 19,50) în mijlocul poporului său și a seminției sale, căci Iosua era un efraimit (Numeri 13,9; 1 Cronici 7,20.27). Domnul va avea mai târziu deosebită compasiune cu privire la Efraim (Ieremia 31,20; Osea 14,9).

În felul acesta s-a încheiat împărțirea țării în Șilo, și anume înaintea Domnului la intrarea în cortul întâlnirii, unde poporul era adunat în prezența Dumnezeului său. Dumnezeu «care a început în noi o lucrare bună, o va duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos» (Filipeni 1,6). El o va face în așa fel, că noi putem spune împreună cu David: «Domnul va sfârși ce a început pentru mine. Doamne, bunătatea Ta ține în veci; nu părăsi lucrările mâinilor Tale!» (Psalm 138,8).

Capitolul 20

Cetățile de refugiu

Țara era acum împărțită semințiilor lui Israel (Iosua 19,51). Duhul lui Dumnezeu ne prezintă în capitolele următoare două teme deosebite:

- Stabilirea cetăților de refugiu (capitolul 20),
- Cetățile leviților în mijlocul poporului (capitolul 21).

După aceea Israel a fost introdus în odihna lui Dumnezeu și Dumnezeu le-a confirmat făgăduințele Sale (Iosua 21,43-45).

Cetățile de refugiu constituiau pentru popor, cu privire la greșelile lor, un mijloc minunat al harului lui Dumnezeu. Tema cetăților de refugiu este tratată în paragrafele următoare: Exod 21,13; Numeri 35,9-34; Deuteronom 4,41-43; Deuteronom 19,1-13.

Pentru noi cetățile de scăpare sunt un indiciu spre Hristos, la care noi ne-am refugiat, ca să apucăm nădejdea care ne este pusă înainte (Evrei 6,18).

Păcat înfăptuit cu premeditare și păcat nepremeditat

Legea lui Moise confirma rânduialile pentru guvernarea lumii, pe care Dumnezeu le-a încredințat omului după potop: «Dacă cineva varsă sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om» (Geneza 9,6). Această declarație, pe care Dumnezeu până astăzi nu a anulat-o, a fost confirmată prin Lege: «Să nu ucizi» (Exod 20,13). Orice periclitare intenționată a vieții unui om (acesta este păcat cu premeditare) conducea inevitabil la condamnarea la moarte a ucigașului. Motivul putea fi ură sau intenție rea și ucigașul ar fi putut folosi intenționat o unealtă periculoasă (Numeri 35,16-21). Pentru aceasta nu era nici o scuză și răzbunătorul sângelui trebuia să omoare pe ucigaș.

Cazul păcatului fără premeditare era altfel, chiar și atunci când acesta avea ca urmare moartea (Numeri 35,22,23). Atunci intervenea Dumnezeu în har, ca să cruțe viața celui vinovat, și după un anumit timp îi permitea să se reîntoarcă în casa sa (versetul 6) și la posesiunea sa (Numeri 35,28). Până atunci însă trebuia să stea într-o cetate de refugiu.

Cele șase cetăți de refugiu

Șase cetăți au fost sfințite, aceasta înseamnă puse deoparte, ca cetăți de refugiu (versetele 7 și 8). Și ca să fie văzute de departe ele erau așezate pe un deal. În afară de aceasta, la ele se putea ajunge ușor. Fiecărei cetăți i s-a repartizat un anumit teritoriu și s-au pregătit drumuri de acces la ele (Deuteronom 19,3). Ucigașul fără intenție trebuia să fugă cât mai repede în una din aceste cetăți (versetul 4). Acolo, la intrarea porții cetății (unde în mod obișnuit se făcea judecata), întâmpina pe bătrânii cetății și cazul era adus înaintea adunării (Numeri 35,12). Dacă se putea dovedi că era vorba de un om nedorit, ca urmare a unui accident, ucigașul găsea refugiu în cetate. Acolo nu era ajuns de răzbunătorul sângelui. El nu trebuia predat în mâinile acestuia (versetul 5; Numeri 35,25). Ucigașul era acolo în siguranță, dar pentru un timp el pierdea bucuria moștenirii lui până la moartea marelui preot. După aceea avea voie să se reîntoarcă în cetatea sa

și în casa sa (versetul 6). Dacă părăsea mai devreme cetatea de refugiu, ucigașul își pierde protecția (Numeri 35,26.27).

Șimei, fiul lui Ghera, care a blestemat rău pe David, a savurat o măsură asemănătoare de har din partea împăratului Solomon. Mai târziu însă a plătit cu moartea nebunia de a părăsi refugiul lui în Ierusalim (1 Împărați 2,37-46).

Cu câtă grijă a vegheat Dumnezeu ca țara Lui să nu fie întinată! În timp ce judecata sau locul de refugiu se referea la un ucigaș identificat, se putea întâmpla, că cel omorât era găsit pe un câmp, fără să fie cunoscut cine l-a omorât. În acest caz trebuia adusă jertfa unei vițele la o apă curgătoare care nu seacă niciodată, pentru ca Dumnezeu să poată ierta și ca sângele nevinovat, care a fost vărsat, să nu trebuiască adus ca povară poporului (Deuteronom 21,1-9).

Toate aceste indicații vorbesc inimii noastre despre Hristos și crucea Sa, mai întâi cu privire la poporul Său pământesc, dar și în favoarea tuturor oamenilor.

Înțelesul moral pentru poporul Israel

Reîntorși din exilul din Babilon, iudeii (aceasta înseamnă cele două seminții Iuda și Benjamin) se aflau în Ierusalim, ca să aștepte venirea lui Mesia. Dar în loc să-L primească, ei L-au omorât. Omorârea cu premeditare și intenționată a Fiului lui Dumnezeu de către popor este confirmată accentuat în Biblie (Matei 21,38; Luca 19,14; Ioan 15,24). Cu toate acestea Domnul în harul Său nespun de bogat le-a acordat privilegiul neștiinței – pentru ca păcatele lor să poată fi iertate. La cruce El S-a rugat Tatălui: «Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!» (Luca 23,34).

Răspunsul la această rugăciune le-a fost dat lor prin apostolul Petru (Faptele Apostolilor 3,17). Mulți s-au folosit de această șansă și și-au găsit refugiul la Domnul Isus. Ei au fost adăugați Adunării (Faptele Apostolilor 4,4). Cu regret marea mulțime îndrumată de conducătorii lor s-a împietrit. Moartea de martir a lui Ștefan în cele din urmă a umplut măsura de *păcat a poporului*. Distrugerea Ierusalimului și împrăștierea iudeilor în toată lumea sunt un răspuns parțial al lui Dumnezeu ca judecată la omorârea Fiului Său.

Începând de atunci Dumnezeu Își constituie un popor ceresc: Adunarea. În timpul actual Domnul Isus este pentru poporul Israel totodată ca un loc de refugiu și ca Marele Preot uns. Ascuns în cer, înapoia perdelei (Faptele Apostolilor 3,21), Hristos îndeplinește acum preoția după ordinea lui Aaron. Ședința de judecată a adunării bătrânilor (versetul 6) cu privire la Israel încă nu a avut loc definitiv. La arătarea Sa, Hristos, Fiul Omului (căruia I-a fost încredințată toată judecata), va lua în mâna Sa chestiunea poporului Său. Venind din cer El va exercita atunci o preoție împărătească după rânduiala lui Melhisedec.

Această schimbare a preoției de la rânduiala lui Aaron la rânduiala lui Melhisedec conduce pentru Israel la ședința de judecată definitivă asupra *păcatului poporului*, omorârea lui Mesia:

- *Vrăjmașii lui Hristos*, care îl vor urma pe antihrist, vor fi judecați: «Cât despre acei vrăjmași ai Mei, care n-au vrut să împărătesc Eu peste ei, aduceți-i încoace și tăiați-i înaintea Mea» (Luca 19,27).
- *Celor neștiutori* dimpotrivă li se va ierta și ei se vor reîntoarce în partea lor de moștenire: ei se vor bucura de Împărăția pământească a lui Hristos, care se va instaura pe baza legământului cel nou, care a fost pecetluit prin sângele crucii.

Cetățile de refugiu și scrisoarea către Evrei

Învățătura despre cetățile de scăpare prezintă izvoarele de har pentru creștin (Evrei 6,18-20). Prin comparație și scoaterea în evidență a contrastelor scriitorul arată superioritatea lucrurilor cerești față de cele pământești.

Expresia «este cu neputință», folosită de două ori (evrei 6,4,18), stă în legătură cu omorul prin lovire cu premeditare respectiv, omorul prin lovire nevoit:

- «Cu neputință» din versetul 4 se referă la aceia care resping creștinismul, după ce ei au gustat avantajele exterioare. Ei se încarcă cu vina de a răstigni pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și Îl fac să fie batjocorit. Deci ei păcătuiesc cu voia, după ce au primit cunoștința adevărului (Evrei 10,26). Soarta sufletului lor este așteptarea îngrozitoare a judecării. Aceasta corespunde morții pricinuite de cel care omoară prin lovire cu premeditare în Israel.
- Însă sunt prezentate și lucrurile mai bune și aflate în legătură cu mântuirea cu privire la cel care crede (Evrei 6,9). Lor le aparține «cu neputință» din versetul 18. Dumnezeu, care este credincios și care S-a legat prin jurământ, a dat o făgăduință. Prin aceste două lucruri, care nu se pot schimba (făgăduința și jurământul), deplina certitudine a nădejzii este pentru o siguranță până la sfârșit pentru cei care posedă pe Isus ca ancoră sigură și tare în cer.

Aceasta este concordanța între cetatea de refugiu pentru izraelit și poziția fiecărui creștin adevărat, care prin Duhul își ia refugiul la Hristos în cer și ia nădejdea oferită.

Cetățile de refugiu și poziția creștină

Cel care omora prin lovire fără intenție se afla într-o poziție de nesiguranță. Era posibil ca el să moară înaintea marelui preot și niciodată să nu se poată reîntoarce la moștenirea lui. În opoziție cu aceasta poziția creștinului este sigură și clar definită. El intră deja acum în cer în deplina siguranță a credinței (Evrei 10,19.22), pentru ca acolo să savureze partea de moștenire – care este Hristos Însuși -, înainte ca Acesta să practice preoția Sa împărătească.

Haideți, umpluți de dragostea lui Hristos, să vestim vestea bună a mântuirii, prezentând simplu, dar cu putere pe Isus Hristos ca singurul refugiu al sufletului, ca Acela «care ne scapă de mânia viitoare» (1 Tesaloniceni 1,10).

Porțile cetății de refugiu cerești sunt încă deschise și calea este pregătită. Să ne rugăm, ca multe suflete să intre acolo, atâta timp cât încă este «timpul potrivit ... ziua mântuirii» (2 Corinteni 6,2).

Capitolul 21

Cetățile leviților și odihna

Leviții în Șilo cu Eleazar (versetele 1-3)

Căpeteniile de familie ale leviților au venit la Șilo, ca acolo să întâlnească pe Eleazar, preotul, pe Iosua, fiul lui Nun, și pe căpeteniile de familie ale semințiilor lui Israel. Ei au adus aminte acestor conducători de porunca, pe care Domnul a dat-o lui Moise cu privire la cetățile în care ei trebuiau să locuiască în mijlocul fraților lor.

Eleazar, «căpetenia căpeteniilor leviților ... fiul preotului Aaron» (Numeri 3,32), este citat de patru ori în cartea Iosua, de trei ori din acestea împreună cu Iosua:

- La împărțirea țării între cele nouă seminții și jumătate în partea de vest a Iordanului (Iosua 14,1),
- Când această împărțire a țării s-a terminat (Iosua 19,51),
- Când leviții au primit cetățile lor (Iosua 21,1),
- La sfârșitul cărții, unde se relatează moartea acestui slujitor credincios al lui Dumnezeu (Iosua 24,33).

Eleazar – care reprezintă preoția în poporul lui Dumnezeu – este numit de regulă înaintea lui Iosua, conducătorul poporului. Preoția păstra legătura poporului cu Dumnezeu. Slujba lui era importantă, după ce cucerirea țării sub conducerea lui Iosua s-a terminat.

Leviții au ocupat în mijlocul poporului locul celor întâi născuți (Numeri 3,41). Ei erau proprietatea Domnului și sunt astfel un tablou al sfinților cerești: «Adunarea celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri» (Evrei 12,23).

Împărțirea generală a cetăților levitice (versetele 4-8)

Împărțirea generală a celor 48 de cetăți levitice la cei trei fii ai lui Levi se face înaintea enumerării lor detaliate. Ordinea nașterilor în familia lui Levi era Gherșon, Chehat și Merari.

Scriptura începe aici însă cu Chehat, din care descindea familia preoțească, care era cea mai apropiată de inima lui Dumnezeu.

13 cetăți au fost date familiei lui Aaron și 10 celorlalți fii ai lui Chehat (printre ei probabil familia lui Moise), ceea ce în total însemna aproape jumătate din totalul de 48 de cetăți. Apoi Gherșon a primit 13 cetăți și Merarii 12 cetăți.

Cele 48 de cetăți în detaliu (versetele 9-40)

a) Versetele 9-19: 13 cetăți au fost date fiilor lui Aaron, familia preoțească. Toate se aflau în teritoriul lui Iuda (cele două seminții Iuda și Beniamin cu Simeon, care avea o moștenire în Iuda), deci în jurul Ierusalimului. Hebron, cetatea de refugiu din Iuda, aparținea acestora.

b) Versetele 20-26: Cele zece cetăți ale celorlalți Chehatiți erau situate în ținutul seminției lui Efraim, Dan și Manase, inclusiv Sihem, o cetate de refugiu.

c) Versetele 27-33: Urmează apoi 13 cetăți ale fiilor lui Gherșon, între care se aflau și cele două cetăți de refugiu Golan (Manase) și Chedeș (Naftali).

d) Versetele 34-40: În final urmează cele douăsprezece cetăți ale fiilor lui Merarii, printre care se află și cele două cetăți de refugiu Bezer (Ruben) și Ramot în Ghilead (Gad).

Levi în mijlocul poporului (versetele 41 și 42)

Astfel cele 48 de cetăți ale leviților erau răspândite pe tot ținutul lui Israel și fiecare cetate poseda cel puțin trei cetăți ale leviților. Totalitatea acestor cetăți (48 la număr) exprimă probabil desăvârșirea împătrită a administrației divine (numărul 12) pe pământ.

Seminția lui Levi a fost pusă deoparte pentru Dumnezeu și a primit preoția Domnului ca moștenire. Acest gând îl găsim de trei ori în cartea Iosua (Iosua 13,33;14,3; 18,7). El confirmă astfel misiunea pe care Moise a încredințat-o seminției lui Levi pentru viitorul poporului în țară, în binecuvântarea sa la sfârșitul călătoriei prin pustiu (Deuteronom 33,8-10):

- Revelarea gândurilor lui Dumnezeu: «Tumim și Urim sunt ale bărbatului sfânt»,
- Slujirea în Cuvânt: «Ei învață pe Iacov poruncile Tale, și pe Israel Legea Ta»,
- Și în final slujirea în cântarea de laudă: «Ei pun tămâie sub nările Tale și ardere-de-tot pe altarul Tău».

Este interesant să vedem, că slujirea levitică și locul deosebit al familiei lui Țadoc (preotul credincios din timpul lui David) vor continua să existe în timpul Împărăției de o mie de ani (Ezechiel 44,15.16.23.24).

Slujirea leviților în adunarea lui Israel corespunde astăzi practicării darurilor, a slujirii prin Cuvânt în Adunare, privită ca fiind Casa preoțească a lui Dumnezeu pe pământ.

Leviții aparțin Domnului, pe care El i-a dat ca dar lui Aaron (un tablou al lui Hristos) și fiilor săi (un tablou al Adunării) (Numeri 3,45; 8,19; 18,6). Astfel Dumnezeu a pus daruri în Adunare (1 Corinteni 12,28). Ele au fost date prin Hristos Însuși pentru zidirea sufletească a trupului în dragoste (Efeseni 4,11.16).

Odihna (versetele 43-45)

Această parte a cărții Iosua se termină cu un punct culminant. Ea ne ridică prin credință la înălțimea gândurilor lui Dumnezeu, dacă pentru un moment facem excepție de slăbiciunea și lipsa de credincioșie a poporului Său. Dumnezeu este credincios, ca să împlinească făgăduințele Sale. El a dat fără plată poporului Său țara, odihna și biruința.

Dumnezeu a jurat să dea lui Israel țara ca locuință: acum aceasta era o realitate împlinită. El a adăugat la aceasta odihna, care este de trei ori amintită în cartea Iosua:

- a) după cucerirea țării sub conducerea lui Iosua: «Țara s-a odihnit de război» (Iosua 11,23);
- b) după biruința personală a lui Caleb, ca să ia în posesiune moștenirea sa (Iosua 14,15). În felul acesta odihna este urmarea credincioșiei noastre în lupta spirituală.
- c) în final odihna este aici un dar al lui Dumnezeu, pe care El l-a dat în momentul când cele douăsprezece seminții au cucerit posesiunile lor și leviții locuiau în mijlocul lor (versetul 44).

Acest gând este reluat în Epistola către Evrei (Evrei 4,8-10). După Iosua și David, poporul lui Dumnezeu poseda asigurarea odihnei de Sabat. Aceasta este o odihnă desăvârșită, care urmează să aibă loc, dar pe care noi putem deja aici s-o savurăm într-o oarecare măsură. Noi trebuie să realizăm eliberarea noastră prin moartea și biruința lui Hristos la cruce, o eliberare de toți dușmanii noștri: păcatul, carnea, lumea și satan.

Poporul era în Șilo (locuința păcii) și leviții (slujitorii în Cuvânt) își aveau posesiunea în mijlocul fraților lor. În felul acesta Duhul lui Dumnezeu introduce gândul cu privire la odihnă. În Sihem (Iosua 8,30-35) adorarea și mărturia Cuvântului era unită cu posesiunea țării; acum la moștenirea poporului a fost adăugată odihna.

Continuarea cărții Iosua

În principal cartea Iosua se termină cu această scenă minunată a odihnei lui Dumnezeu. Ultimele trei capitole conțin atenționări și încurajări:

- Pentru aceia care deși posedă făgăduința intrării în odihnă, dar care se pare că nu o obțin (Evrei 4,1): cele două seminții și jumătate de partea cealaltă a Iordanului (capitolul 22).
- Pentru aceia, care sunt solicitați să se grăbească să intre în această odihnă (Evrei 4,11): poporul în țară. Iosua și după aceea Domnul a adresat acestor izraeliți atenționări serioase și mișcătoare, cu care se încheie cartea.

Cetățile de refugiu, care au fost date lui Israel, sunt pentru creștin un tablou despre Hristos, Ancora sigură și stabilă a sufletului, care asigură împlinirea nădejdiei fericite (Tit 2,13). Scena odihnei finale a lui Dumnezeu pentru Israel, simbolizată în sărbătoarea corturilor, adaugă acum simbolic introducerea Adunării în odihna dragostei dumnezeiești (Țefania 3,17). Este odihna veșnică a celor răscumparați, pe care ne-a câștigat-o Hristos, care în clipele de părăsire a trebuit să strige: «Și tot n-am odihnă» (Psalm 22,2).

«A Lui să fie slava în Biserică, în Hristos Isus, în toate generațiile, în vecii vecilor! Amin.» (Efeseni 3,21).

Capitolul 22

Reîntoarcerea la Ghilgal a celor două seminții și jumătate și altarul «Martor»

Iosua a vorbit deja celor două seminții și jumătate înainte de cucerirea țării (Iosua 1,12-18) despre reîntoarcerea acestora. Acum sosise timpul pentru cei supuși serviciului militar obligatoriu să se reîntoarcă la familiile lor aflate de partea cealaltă a Iordanului. Capitolul 22 descrie această reîntoarcere și urmările ei nemijlocite pentru Israel.

Situația celor două seminții și jumătate

Ca să se înțeleagă situația acestor două seminții și jumătate trebuie să revenim la cauza despărțirii lor de celelalte seminții ale poporului. Ei s-au decis conștient să locuiască în ținutul Galaad, fără să traverseze Iordanul: «Să nu ne treci peste Iordan» (Numeri 32,5). Rugămintea lor a fost prezentată lui Moise ca semn de subordonare și smerenie.: «Dacă am căpătat trecere în ochii tăi», însă în realitate ei luaseră demult hotărârea, și mai târziu nimic nu-i mai putea convinge s-o schimbe. După ce a fost pusă condiția de a participa la cucerirea țării (Numeri 32,20-32), Moise le-a dat ținutul ales de ei. Deci Dumnezeu a permis aceasta, fără ca voia Lui să corespundă acestui procedeu.

Este foarte important pentru noi creștinii să înțelegem această atenționare cu privire la hotărârile egoiste, care se repetă de mai multe ori în istoria lui Israel. De exemplu la trimiterea iscoadelor, ca să cerceteze țara (compară Numeri 13,3 cu Deuteronom 1,22), sau la alegerea unui împărat și prin aceasta lepădarea lui Dumnezeu (compară 1 Samuel 8,7-22 cu Osea 13,11). Dumnezeu ne lasă uneori propriei noastre voințe ca prin urmările ei amare să ne învețe lecția pe care n-am fi învățat-o în părtășia cu El. Însă din aceasta să nu tragem concluzia, că Dumnezeu consideră tot ce facem noi ca fiind bun, că va pune pecetea binecuvântării Lui pe ceea ce facem. Cu toate că aparent părea că Dumnezeu aprobă – în mod deosebit cu privire la binecuvântarea, pe care Iosua le-a dat-o în har (versetul 6) – situația celor două seminții și jumătate nu era potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Istoria lor ulterioară a dovedit aceasta.

Mesajul adresat de Iosua acestor seminții (versetele 1-8)

Iosua a recunoscut celor două seminții și jumătate, că ele și-au respectat făgăduința. Ele erau curate în această chestiune și prin aceasta erau eliberați de blestemul sever: «Să știți sigur că păcatul vostru vă va ajunge» (Numeri 32,23). Să ne amintim mereu, că Dumnezeu este Cel înaintea Căruia trăim. El este Cel care cercetează inimile noastre și rinichii noștri (Ieremia 17,10).

Iosua i-a binecuvântat și le-a recomandat insistent să respecte Legea și să iubească pe Domnul, și să-I slujească. Mai târziu el a folosit aceleași expresii ca să atenționeze pe celelalte seminții în momentul despărțirii lui (versetul 5; Iosua 23,8). Aceasta scoate în evidență unitatea celor douăsprezece seminții ale poporului lui Dumnezeu. Toate sunt subiectul eforturilor Sale.

Altarul «Martor» (versetele 9-12)

Problemele au început după reîntoarcerea semințiilor în ținutul Galaad odată cu construirea altarului «Martor». Era un altar „a cărui mărime izbea privirile», care a fost ridicat ca mărturie (versetele 10,34). Cu toate că cele douăsprezece seminții potrivit gândurilor lui Dumnezeu erau un singur popor, unitatea practică a fost distrusă prin hotărârea celor două seminții și jumătate de a se stabili în Galaad. Ca să întâmpine această situație, asupra căreia tocmai au fost făcuți atenți de Iosua, semințiile au construit un altar, un monument cu caracter religios.

Un astfel de drum s-a repetat deseori în istoria omenirii: ca să se pecetluiască unitatea politică a unei națiuni, se apelează la sentimentele religioase ale inimii umane, la simțămintele ei, la temerile ei și chiar la pasiunile ei. Aceasta este istoria idolatriei din lumea aceasta. Astfel Ieroboam a construit două altare: în Betel unul și în Dan unul. El a momit poporul Israel la idolatrie, ca să consolideze autoritatea sa politică (1 Împărați 12,26-33). Mai târziu Nebucadnețar a ridicat o statuie din aur în Valea Dura, ca să adune pe mai marii împărăției sale cu toate popoarele lor, neamurile și limbile în jurul tuturor instrumentelor muzicale (Daniel 3,1-7).

Cazul altarului „Martor” nu era așa de grav, chiar dacă el aducea la lumină același principiu moral. În fond cele două seminții și jumătate de pe partea cealaltă a Iordanului erau uniți cu frații lor. Dar altarul Domnului era deja ridicat pe muntele Ebal. Mai târziu el va fi în Ierusalim alături de chivotul legământului. Să ridici un alt altar într-un alt loc însemna practic să negi unitatea poporului. Însemna de asemenea, să desconsideri «locul, pe care Domnul Dumnezeuul tău l-a ales, ca să lase să locuiască Numele Lui acolo».

Mesajul lui Fineas (versetele 13-20)

După ce adunarea lui Israel a auzit această chestiune, ea s-a strâns la Șilo, ca să pornească la luptă împotriva fraților lor. Fineas, fiul preotului Eleazar a fost mai întâi trimis împreună cu zece căpetenii, ca să se informeze detaliat la fața locului. Aceasta era în concordanță cu prescripțiile Legii lui Moise (Deuteronom 13,14.15). Fineas și-a dovedit credințioșia față de Dumnezeu în chestiunea cu răul legat de Baal-Peor (Numeri 25,7.8). Mărturia acestei credințioșii – alături de cea a lui Moise, care a intervenit pentru popor – a fost păstrată în Scriptură (Psalm 106,23.30). Mai târziu Fineas a stat alături de chivotul legământului lui Dumnezeu în Betel cu ocazia evenimentului trist din Ghîbea (Judecători 20,27.28).

Fineas avea o atitudine necruțătoare față de rău. Se temea, că altarul nu va fi nimic altceva decât o revoltă împotriva lui Dumnezeu. De aceea a amintit fraților săi de cele două evenimente triste în legătură cu Peor și Acan, unde greșelile înfăptuite au întinat tot Israelul. Poporul întreg era răspunzător înaintea lui Dumnezeu: «mâine El Se va mânia împotriva întregii adunări a lui Israel» (versetul 18).

În același timp Fineas a arătat în cuvintele lui harul mare al inimii sale. Astfel el a propus celor două seminții și jumătate să vină înapoi la locuința Domnului, ca acolo să găsească o posesiune în mijlocul fraților lor. Ei vor împărți moștenirea lor cu ei (versetul 19). Fie un astfel de exemplu un imbold pentru noi, să căutăm acest echilibru practic între râvna și credințioșia față de Hristos și cerințele harului Său, singurul care ajunge la inimi!

Răspunsul celor două seminții și jumătate (versetele 21-29)

Răspunsul celor două seminții și jumătate arată că în principiu ele erau credințioase față de Domnul, cu toată înfățișarea exterioară, care a luat naștere prin situația lor. Altarul a fost construit ca martor pentru generațiile viitoare (versetul 24). Cu toate acestea au rămas îndoieli referitoare la folosirea viitoare a altarului pentru slujba jertfelor (versetul 27). Nu era vorba de idolatrie, ci de slujba Domnului. Dar unitatea poporului lui Dumnezeu a fost desconsiderată.

Mulți credințioși se adună astăzi la mese ridicate de om în diferite locuri. Cu regret aceasta are loc în independență practică de Masa Domnului, unde se exprimă unitatea trupului prin frângerea unei singure pâini (1 Corinteni 10,17). Domnul să ne păzească de orice duh de independență! Până la sfârșitul istoriei Adunării pe pământ va fi un loc unde doi sau trei, care cheamă Numele Său dintr-o inimă curată, se adună în spre Numele Său.

Reîntoarcerea lui Fineas la popor în Șilo (versetele 30-34).

Răspunsul celor două seminții și jumătate a fost bun în ochii lui Fineas și a celor zece căpetenii, care au adus această veste fraților lor în țara Canaan. Drepturile lui Dumnezeu au fost solemn recunoscute: «fiii lui Israel au binecuvântat pe Dumnezeu» (versetul 33). Războiul civil a fost împiedicat și pacea temporală între frați a fost regăsită.

Dar mai târziu vor ieși la iveală roadele amare ale poziției ambigue a acestor seminții. Lipsa energiei credinței i-a amăgit să nu ia parte la luptele împotriva dușmanilor în timpul lui Barac și Debora (Judecători 5,15-17). Pașterea turmelor în Galaad (un tablou al plăcerilor pământești din lumea aceasta) era pentru ei mai importantă decât interesele poporului lui Dumnezeu.

Semiințele din Galaad au fost primele care au fost subjugate de dușmanii din afară. La început, când au ales moștenirea lor, Dumnezeu i-a lăsat să se apere. Dar la sfârșit Dumnezeu Însuși a intervenit. El a trezit «duhul lui Pul, împăratul Asiriei» (1 Cronici 5,26), ca să pedepsească prin mâna națiunilor necredincioșii, ale cărei rădăcini erau în această istorie tristă.

Să luăm seama la semnul degetului lui Dumnezeu, dar totodată să veghem «să nu fim lipsiți de harul lui Dumnezeu» (Evrei 12,15). În încheiere cităm cuvintele unui slujitor al lui Dumnezeu: „Dumnezeu să ne păzească de aceste trei principii, care atrag după sine judecata lui Dumnezeu asupra locuinței sale: de asemănarea cu lumea (Acan), de legătura cu lumea religioasă (Gabaon și Peor) și de independență (altarul „Martor”). Ultimul este cel mai șiret și periculos dintre toate, deoarece independența este punctul de plecare al păcatului pentru toate celelalte.”

Capitolul 23

Ultimele cuvinte ale lui Iosua adresate poporului

Sfârșitul vieții și lucrării lui Iosua, a acestui slujitor credincios al lui Dumnezeu, sosise acum. Scriptura a păstrat spre învățătura noastră ultimele lui cuvinte.

Deja la împărțirea țării la semiințele lui Israel, Domnul i-a spus lui Iosua, că el este bătrân, înaintat în vârstă (Iosua 13,1). Această remarcă este repetată acum: «Iosua era bătrân, înaintat în vârstă» (versetul 1) și el însuși adaugă: «Iată, astăzi eu mă duc pe calea întregului pământ (versetul 14).

Astfel Iosua a chemat pe tot Israelul, pe bătrânii lui, pe căpeteniile lui, pe judecătorii lui și pe căpeteniile oastei, ca să le transmită ultimul mesaj: să se întărească în Dumnezeu, să se alipească de El, să continue cuceririle, și să se ferească de pericolul unirii cu națiunile.

Ultimul mesaj al lui Iosua

Istoria cuceririi țării era în fond istoria puterii și credincioșiei lui Dumnezeu:

- «Domnul Dumnezeul vostru a luptat pentru voi» (versetul 3): așa s-a arătat *puterea* Sa.
- «Nici unul din toate cuvintele bune, rostite asupra voastră de Domnul Dumnezeul vostru n-a rămas neîmplinit» (versetul 14): așa a fost *credincioșia* Sa, de care li s-a amintit deja la sfârșitul cuceririi țării (Iosua 21,45).

Poporul dispunea încă de aceleași surse de ajutor (versetul 5), însă sub premisa că ei vor împlini anumite condiții:

- În primul rând o inimă veghetoare și sinceră față de Dumnezeu: «Luați deci bine seama asupra sufletelor voastre, ca să iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru!» (versetul 11). În viața noastră de creștini totul depinde de starea inimii noastre și de sentimentele noastre.
- Apoi, energia credinței și legătura strânsă cu Cuvântul: «Fiți de aceea tari, ca să păziți și să împliniți tot ce este scris în cartea Legii lui Moise» (versetul 6). Aceasta a spus-o Domnul lui Iosua deja înainte de cucerirea țării (Iosua 1,7.8); acum Iosua amintește poporului aceste cuvinte.
- În sfârșit, vigilența permanentă față de vrăjmașii care încă mai erau în țară. Războaielor deschise și alianțelor armatelor vrăjmașe le va urma ademenirile viclene ale națiunilor.

Prin faptul că ele au pătruns în familia lui Israel, ele vor introduce acolo idolatria. Creștinii din lumea din vest nu cunosc ura și asuprirea din partea puterilor politice și religioase. Dimpotrivă, ispita de a intra în relații cu lumea și de a iubi lucrurile pământului acesta este mult mai rafinată și mai periculoasă.

Învățăături pentru Adunare

Paralela dintre învățăturile date de Iosua lui Israel și cele date de apostolul Pavel bătrânilor din Efes este deosebit de evidentă (Faptele Apostolilor 20,28-32):

- «Luați seama dar la voi înșivă»: aceasta este solicitarea de a fi atenți la inima noastră.
- «După plecarea mea se vor strecura între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma»: acestea sunt pericolele din afară.
- «Și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase»: aceasta arată spre pericolele care vin din interiorul Adunării.
- Mijloacele de ajutor sunt «Mâna lui Dumnezeu și Cuvântul harului Său, care vă poate zidi și vă poate da moștenirea împreună cu toți sfinții».

Căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu poporul Său Israel

Poporul Israel se afla sub Lege, și Iosua le prezintă urmările căilor lor:

- Dacă poporul va fi credincios, Domnul va alunga națiunile dinaintea lor (versetul 5) și le va da binecuvântările făgăduite (Deuteronom 28,1-14).
- Dacă poporul nu va asculta (ceea ce din păcate așa s-a dovedit a fi, după cum dovedește istoria), ei vor atrage asupra lor blestemele, care sunt scrise în cartea Legii (Deuteronom 28,15-68). Mânia Domnului se va aprinde împotriva poporului Său (versetele 13.16).

Dumnezeu acționează și în timpul de har în chip de guvernare cu ai Săi. Aceasta noi o pierdem deseori din vedere. «Ce seamănă omul, aceea va și secera» (Galateni 6,7), ori binecuvântare ori blestem (1 Corinteni 11,32).

Dumnezeu practică această guvernare atât cu privire la fiecare credincios în parte cât și cu privire la credincioși în totalitatea lor. Primul aspect este o taină între fiecare suflet în parte și Dumnezeu. Aspectul al doilea are loc în Adunare. Prin aceasta Dumnezeu dorește să păstreze înaintea lumii mărturia Adunării, «stâlpul și temelie adevărului» (1 Timotei 3,15).

Niciodată să nu uităm, că judecata lui Dumnezeu este expresia dragostei Lui față de noi. «Eu mustru și disciplinez pe toți aceia pe care îi iubesc» (Apocalipsa 3,19). Aceasta nu se poate despărți de har. Tot ce are loc pe pământ, se va descoperi odată înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, «pentru ca fiecare să primească răsplata pentru lucrurile împlănuite în trup, potrivit cu binele sau răul pe care-l va fi făcut» (2 Corinteni 5,10). Acesta va fi momentul minunat, când mireasa se va pregăti pentru nuntă, ca să fie prezentată Mielului (Apocalipsa 19,7); «sfântă și fără defect» (Efeseni 5,27), spre bucuria veșnică a Aceluia care S-a dat pe Sine pentru ea.

Pericolul de a deveni necredincios (versetul 12)

Poporul stătea în pericol să renunțe la ceea ce Dumnezeu le-a încredințat. Dar Dumnezeu urăște pe cei necredincioși și «purtarea celor ce se abat» (Psalm 101,3; 125,5).

Pericolul era mare în mod deosebit pentru acei evrei care stăteau în legătură cu creștinismul. Ei erau amenințați să se abată. În acest caz ei ar aparține aceloră «care dau înapoi spre pierzare» (Evrei 10,39). Același pericol și urmările lui îngrozitoare este prezentat de apostolul Petru: «Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată» (2 Petru 2,21). În ambele cazuri este vorba de creștini cu numele, care nu au viață din Dumnezeu și care după un anumit timp renunță la mărturia creștină.

Un mântuit posedă viața din Dumnezeu și nu poate pierde mântuirea sufletului său; dar dacă el se abate de la calea ascultării, atunci se abate de la calea creștină și își pierde cununa (1 Corinteni 9,25), chiar dacă el este mântuit ca prin foc (1 Corinteni 3,15).

Capitolul 24

Ultimele cuvinte ale Domnului în Sihem

Sihem (versetul 1)

Duhul lui Dumnezeu ne conduce la Sihem, ca să auzim ultimele cuvinte ale Domnului, pe care Iosua le-a adresat poporului.

Acolo în apropiere, pe muntele Ebal, s-a mai strâns deja odată tot poporul în jurul chivotului legământului, după biruințele asupra cetăților Ierihon și Ai (Iosua 8,30.35). O copie a Legii lui Moise a fost scrisă pe table de piatră. Mulți dintre cei care au fost martori ai acestei scene mai trăiau încă.

Dar Iosua, împuternicit de Dumnezeu, s-a adresat acum celor care purtau responsabilitatea în popor (bătrânii, judecătorii, căpeteniile poporului și căpeteniile oastei). Drept urmare cuvintele lui erau valabile pentru tot Israelul. În același fel apostolul Pavel s-a adresat în mod deosebit bătrânilor din Efes, ca să le vorbească despre Adunare (Faptele Apostolilor 20,28).

Cuvintele Domnului Dumnezeului lui Israel (versetele 2-13)

Dumnezeu a amintit prin Iosua de suveranitatea Sa, de puterea și de harul Său. Începând cu chemarea lui Avraam căile lui Dumnezeu cu poporul Său se pot împărți în șapte etape. Căile lui Dumnezeu sunt mijloacele prin care El își exercită voia Sa.

a) *Chemarea lui Avraam (versetele 2 și 3)*: Dumnezeu l-a scos din națiunile care slujeau idolilor, care locuiau la Eufrat. Dumnezeu l-a ales, l-a chemat și i-a dat făgăduințe. Această alegere este alegerea suverană a harului.

b) *Darul lui Isaac (versetul 3)*: Fiul care s-a născut după timpul potrivit al vârstei de a naște copii, a devenit moștenirea cerească. Mai târziu el a fost dat înapoi lui Avraam după jertfa de pe muntele Moria, ca să zicem așa, trecând prin moarte (Geneza 22,4-14).

c) *Alegerea divină între Iacov și Esau (versetul 4)*: Aici avem o dovadă nouă a suveranității dumnezeiești. Esau cel lumesc a primit ca moștenire ținutul muntos din Seir, în timp ce Iacov, adevăratul moștenitor al făgăduinței, a locuit mai departe în corturi ca într-o țară străină (Evrei 11,9).

Urmașii lui au trebuit chiar să coboare în Egipt, ca să rămână în viață. Din păcate acolo au căzut din nou în slujirea idolilor (Ezechiel 20,8).

d) *Ieșirea din Egipt prin traversarea Mării Roșii (versetele 5-7):* După acționarea lui Dumnezeu în suveranitate, acum a trecut pe prim plan acționarea Sa în putere, ca să elibereze pe poporul Său și să învingă pe vrăjmașii lui.

e) *Pustia (versetele 7-10):* «Ați rămas multă vreme în pustie.» Dumnezeu nu le amintește aici de faptul că ei au continuat să slujească idolilor, slujbă din care Avraam a fost scos. În contrast cu aceasta El scoate în evidență puterea Sa, care a dat pe împărații amoriților în mâna lor, și apoi de hotărârea Lui fermă, atunci când a transformat blestemul lui Balaam în binecuvântare.

Prorocul Amos amintește mai târziu de slujirea idolilor de către popor în pustie: «Mi-ați adus voi jertfe și daruri de mâncare, în timpul celor patruzeci de ani în pustie, casa lui Israel? Ați ridicat pe Sacut, împăratul vostru, și pe Caivan, chipurile voastre idolești, steaua dumnezeului vostru, pe care vi l-ați făcut» (Amos 5,25.26).

f) *Trecerea prin Iordan și biruințele asupra vrăjmașilor (versetele 11 și 12):* Cele șapte națiuni amintite deja au fost alungate de Israel printr-un act al providenței dumnezeiești (gărgăuni) și nu prin puterea omenească (sabie și arc).

g) *În final darul țării făgăduinței (versetul 13):* După lupte vine odihna și pacea.

Acest rezumat al căilor lui Dumnezeu cu Israel ne amintește nouă creștinilor de toată istoria harului lui Dumnezeu pentru poporul Său ceresc: ales, chemat, hotărât mai dinainte, vase ale făgăduinței și pecetluiți cu Duhul pentru ziua răscumpărării, noi am fost introduși în locurile cerești. Acolo am fost binecuvântați cu orice binecuvântare duhovnicească în Hristos (Efeseni 1,3-14; 2,4-7; Romani 8,29.30).

Mesajul lui Iosua adresat poporului (versetele 14 și 15)

După declarația lui Dumnezeu, Iosua însuși s-a adresat „acum” (versetele 14 și 23) inimii și conștiinței poporului. Apostolul Pavel a făcut exact același lucru înaintea bătrânilor din Efes. El nu a încetat să le facă cunoscut tot planul lui Dumnezeu. El îi va părăsi, căci el ajunsese la sfârșitul alergării lui. Și „acum” el i-a instruit (Faptele Apostolilor 20,22.25.32).

Iosua a îndemnat poporul să se teamă de Dumnezeu, să-I slujească și să se despartă de slujirea la idoli. Prin aceasta a confirmat solicitarea lui Moise (Deuteronom 6,13.14). Aceste cuvinte sunt cu atât mai remarcabile cu cât ele au fost în gura Domnului arma prin care El a adus pe satan la tăcere în pustie (Matei 4,10). Să te temi de Dumnezeu înseamnă să-I dai onoare, să-I slujești și să-I aduci adorare. Obed, fiul lui Boaz și Rut, bunicul lui David, a primit la naștere un nume cu o însemnătate deosebită. Obed înseamnă slujitor. Aceasta trebuia să amintească poporului de această atitudine dublă – de slujire și de adorare.

Cum am putea noi face această slujbă altfel decât în despărțirea de idoli, prin aceea că noi practic renunțăm la tot ce a ocupat locul lui Hristos în inima noastră (1 Ioan 5,21)?

Iosua a terminat comunicarea sa cu o mărturisire de credință: «Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului» (versetul 15). Acest slujitor al lui Dumnezeu este un exemplu despre felul cum omul lăuntric se înnoiește, în timp ce omul exterior trece (2 Corinteni 4,16). În felul acesta el a impulsionat casa lui după el, ca să urmeze pe cărarea credinței. Mărturisirea de credință a lui Iosua este cu atât mai ciudată, cu cât Scriptura nu dă nici un detaliu despre casa lui Iosua și nu relatează despre urmașii lui. Fie ca acest exemplu să fie un imbold pentru părinți, ca ei să exercite o tot așa de fericită influență asupra copiilor lor, pe care Domnul li i-a încredințat!

Discuția dintre Iosua și popor (versetele 16-24)

Într-o sinceritate necugetată poporul s-a obligat conștient să imite pe Iosua: „Și noi vom sluji Domnului” (versetul 18). Israel a confundat responsabilitatea cu puterea necesară pentru a îndeplini această responsabilitate. Odinioară poporul a dat lui Moise aceeași declarație, chiar înainte de a cunoaște cerințele Legii: «Vom face tot ce a zis Domnul!» (Exod 19,8; 24,3). Lecția îngrozitoare, pe care au avut-o de învățat părinții lor în legătură cu vițelul de aur, dispăruse dinaintea ochilor lor. Nimic nu este mai uituc ca inima noastră, dacă ea nu este întărită prin har. Experiența trecutului nu este de nici un ajutor în viața creștină, ca să rezisti în fața încercărilor actuale. Noi avem totdeauna nevoie de Hristos în inimă, ca să ne împotrivism ispitelor lumii.

După ce Iosua a atras atenția poporului cu privire la slăbiciunea sa (versetul 19) și urmările neascultării (versetul 20), acesta a confirmat de trei ori intenția lui de a sluji lui Dumnezeu cu puterea proprie (versetele 18.21.24). Nu trebuie să aștepti mult, până se arată slăbiciunea și necredințioșia poporului. Este întreaga istorie a cărții Judecători.

Legământul din Sihem (versetele 25-28)

În Sihem, la stejarul lui More, unde Avraam a construit primul său altar (Geneza 12,6.7), a fost ultima acțiune a lui Iosua, să încheie un legământ cu poporul. El este scris în cartea Legii lui Dumnezeu. O piatră mare a fost ridicată ca martor și el a trimis poporul înapoi în moștenirea sa.

Istoria întregii suferință viitoare a lui Israel era acum pecetluită prin propria greșală (versetul 27). Dar Hristos va răspunde la cruce pentru responsabilitatea poporului Său necredincios. Prin sângele Lui ispășitor El va încheia un nou legământ, pe baza căruia i se va ierta lui Israel și prin care el va fi restabilit și în cele din urmă binecuvântat.

Moartea lui Iosua (versetele 29-31)

Iosua și-a terminat călătoria la vârsta de 110 ani, însă lucrarea în țară nu era încă terminată. El este numit aici la sfârșitul slujbei sale «robul Domnului» (Judecători 2,8). În felul acesta simplu și mișcător se exprimă recunoștința din partea lui Dumnezeu.

Va auzi cândva unul sau altul dintre noi cunoscutul glas al Domnului spunând: «Bine, rob bun și credincios! ... intră în bucuria Stăpânului tău!» (Matei 25,21)? Titlul de laudă al unui creștin este acela de a fi un rob sau un sclav al lui Isus Hristos (Filipeni 1,1; Tit 1,1). Noi am fost răscumparați prin El (1 Corinteni 6,20; 2 Petru 2,1), ca să-I aparținem (2 Corinteni 5,15) și să-I slujim mergând pe urmele Lui (Ioan 12,26).

Mormântul lui Iosua se afla în mod normal în teritoriul moștenirii sale în Timnat-Serah în ținutul deluros al lui Efraim (Iosua 19,50; 24,30; Judecători 2,9). Exact pe acest ținut deluros fiii lui Iosif au dat înapoi dinaintea puterii vrăjmașului (Iosua 17,14-18). Moștenirea și mormântul lui Iosua ne amintesc deci de faptul că «ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră» (1 Ioan 5,4).

Influența binecuvântată a lui Iosua s-a făcut remarcată în timpul zilelor când martorii lucrării Domnului mai trăiau încă (versetul 31). Când s-a ridicat o generație nouă (Judecători 2,10), s-a răspândit în popor pericolul fatal al idolatriei. Puterea ascunsă din Ghilgal s-a pierdut și a făcut loc lacrimilor din Bochim.

Tot așa a fost și cu istoria Adunării după moartea apostolilor și tot așa a fost cu istoria ultimelor treziri lucrate de harul lui Dumnezeu în Adunare. Dar Hristos și puterea harului Său constituie – mai mult ca oricând – comoara adevărată alor Săi și singura sursă de ajutor până la revenirea Sa.

Mormântul osemintelor lui Iosif (versetul 32)

Prin credință Iosif a dat poruncă cu privire la oasele sale (Evrei 11,22). Cu moartea lui în Egipt se termină prima carte a lui Moise (Geneza 50,25.26). Moise și-a luat ca sarcină, să ia cu sine oasele lui Iosif la ieșirea din Egipt (Exod 13,19).

Israel a împlinit acum cu credincioșie în Sihem ultima dorință a patriarhului. Odinioară Iosif a plecat din Hebron și s-a coborât la Sihem, ca să caute pe frații lui. Acolo erau acum puse osemintele lui, în apropiere de fântâna lui Iacov (Ioan 4,12), tatăl său, în speranța învierii minunate.

Moartea și mormântul lui Eleazar, fiul lui Aaron (versetul 33)

Pus deoparte de Dumnezeu în mijlocul familiei preoțești, și Eleazar, «căpetenia căpeteniilor leviților» (Numeri 3,32) își termină alergarea.

Postfață

Istoria pustiei s-a încheiat cu moartea lui Aaron, preotul, și moartea lui Moise, conducătorul lui Israel. Relatarea cuceririi țării este acum caracterizată prin moartea lui Eleazar, preotul, și Iosua, conducătorul lui Israel. Toți patru reflectă caracterul lui David, care «după ce a slujit celor din generația lui prin voia lui Dumnezeu, a murit, a fost adăugat lângă părinții săi» (Faptele Apostolilor 13,36).

Moartea este astfel sfârșitul slujirii pe pământ. Uneltele umane în lucrarea lui Dumnezeu părăsesc unul după altul câmpul de lucru, fără ca activitatea lor să fie încheiată. Caracterul lucrării omenești – chiar și a celor credincioși – este, că ea rămâne neterminată. Altfel este la Dumnezeu și la Domnul Isus:

- Dumnezeu a încheiat lucrarea creației spre glorificarea Fiului Său, Întâiul născut din toată creația (Coloseni 1,15) și a văzut că totul era bun (Geneza 2,2).
- Hristos, în ale cărui mâini Tatăl a dat toate lucrurile (Ioan 13,3; Matei 11,27), a terminat lucrarea de răscumpărare spre glorificarea Tatălui Său (Ioan 17,4; 19,30).
- Dumnezeu continuă și acum lucrarea în lume până la terminarea ei. Fie că este vorba de judecată, dacă este necesară (1 Samuel 3,12), fie că este vorba de binecuvântare în inima sfinților până în ziua lui Hristos (Filipeni 1,6; Isaia 46,10.11).
- Toate rămân în mâinile Aceluia care este «Rădăcina și Sămânța lui David» (Apocalipsa 22,16). «Potrivit puterii unei vieții nepieritoare» (Evrei 7,16) El va conduce în slava învierii pe toți cei care au adormit în El.